

BENİM ADIM KUDÜS

I. BASKI NİSAN 2018

HAZIRLAYAN ADEM TURAN

YAYINA HAZIRLIK İLKE YAYINCILIK

KAPAK TASARIMI M. EDİZ ALTINDIŞ

BASKI/CİLT

ULUSLARARASI HAK İHLALLERİ İZLEME MERKEZİ (UHİM)

Selman-i Pak Cd. Şeyh Yokuşu Sk.

No: 6/3 Üsküdar / İstanbul

Tel: 0 216 341 15 88

Faks: 0 216 495 29 63

web: www.uhim.org – **e-mail:** info@uhim.org

facebook.com/uhimtr – twitter.com/uhimorg

© Uluslararası Hak İhlalleri İzleme Merkezi

BENİM ADIM KUDÜS

HAZIRLAYAN
ADEM TURAN

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ...13

SUNUŞ...15

HASAN AYCIN	17
MEHMET AKİF İNAN	19
Mescid-i Aksa.....	19
FAHRİ TUNA	21
Kudüs'çe.....	21
NURİ PAKDİL	23
Kudüs'üm!	23
Anneler ve Kudüsler	25
MUHSİN İLYAS SUBAŞI	26
Zalimin Kanla İmtihanı!.....	26
Filistinli Enes'in Dersi.....	28
CUMALİ ÜNALDI HASANNEBİOĞLU	30
Dinmeyen Sızı: Kudüs.....	30
Yazısız Bir Fotoğraf İçin Şiir	32
ARİF AY	34
Kudüs Aydınlığı.....	34
Kudüs Konuşuyor	37
FERMAN KARAÇAM	40
Kudüs'e Sesleniş	40
Çöl ve Kıyamet.....	40
RİDVAN CANIM	44
Ağlarsa Kudüs Ağlar, Gazze Ağlar, Gerisi Yalan Ağlar.	44
Bir Kerbelâ'dır Şimdi Kudüs	47
AHMET MERCAN	49
Kalbime Çakılı Mıh: Kudüs	49
Kabuk Bağlamaz Yara	51

NECİP EVLİCE	53
Mescid-İ Aksâ'da Olmak	53
Kudüs'te Bir An.....	56
RECEP GARİP	56
Şiirlerle Kudüs	56
Kudüs Çağrısı	61
YAŞAR AKGÜL.....	64
Ben Seni De Görmeden Sevdim Ey Sevgili Kudüs!	64
Bu Dünyanın Filistin'i	66
YAŞAR BEDRİ	67
Kudüs Simsarlarına	67
Uzak Yakın Çöl Notları	69
CEM MEHMET EREN.....	72
Tut Elimden Ey Kudüs Beş Vakit Çıkarken Mi'rac'a.	72
Filistin.....	73
İBRAHİM ERYİĞİT.....	74
Kudüs Üzerine.....	74
Ateş Çemberinde Gül.....	76
ŞAKİR KURTULMUŞ.....	78
“Kudüs Bir Kurtuluş Savaşına Çağırıyor Müslümanı”	78
Özgürlüğe Yeni Bir Kuş.....	83
ŞEREF AKBABA.....	87
Kandillerinde Yakılmak Üzere	87
Darü's-Selam-Çağrı	90
NURULLAH GENÇ	91
Kudüs	91
Kudüs	93
MÜŞTEHİR KARAKAYA.....	95
Kan Ağlayan Gözler	95
Yüreğimden Başka Kurşunum Yok	95
SELİM ERDOĞAN.....	99
Hayfa'da Bir Gün.....	99
Ebabiller.....	101

TAYYİB ATMACA	102
Kudüs: Yüzü Olmayanların Aynası.....	102
Kucaklarda Taşlarla Filistin’de Caluta.....	105
BÜNYAMİN DOĞRUER.....	106
İçimizdeki Kudüs Işığını Söndürmeyelim	106
Kalbimin Şehri	109
İLHAMİ ATMACA.....	111
Kıymetli Evlerimiz	111
Ey Kudüs! Uzaktaki Evim.....	115
MEHMET S. FİDANCI	117
Filistin’e Dua.....	117
Aksa’nın Pervazları.....	119
ÂTIF BEDİR.....	120
Sevgili Şehir.....	120
Zeytindağı	123
HAYRETTİN DURMUŞ.....	125
Kudüs’ün Kalbinde Hüzün	125
Ramallah’ta Benzi Soldu Gecenin	128
MEHMET GEMCİ.....	129
Kudüs Anadolu’yu Bekliyor	129
Bir Bebek Sanki Ruhum.....	132
ÖMER İDRİS AKDİN	133
Kudüs Bize Neyi Anlatır?	133
Kudüs Hala Var	136
YASİN MORTAŞ	137
Kandil Yağı.....	137
Kudüs Ağrısı.....	140
ALİ EMRE.....	149
Yeryüzünün En Görkemli Bildirisi	149
Acıyla Sınanan	150
MUSTAFA MUHARREM	152
Kudüs	152
Çember.....	153

NEVZAT AKYAR.....	155
Kudüs Ah Kudüs.....	155
El Halil.....	157
ÖZCAN ÜNLÜ.....	158
Bir Gün Gelecek “Kutsal Kudüs” Kurtulacak!.....	158
Bukandurmaz	161
SUAVİ KEMAL YAZGIÇ	163
Gitmediğim Şehirler Ansiklopedisi Cilt: 3	163
Masamda Kudüs.....	165
ERCAN ATA.....	166
Bir Kudüs Rüyası	166
Kudüs	170
MUSTAFA UÇURUM	172
Kudüs Özgürse	172
Çoğalan Öfke.....	174
MEHMET AYCI.....	176
Yüz Yıllık Ayrılık	176
Kudüs Deyince	178
GÖKHAN SERTER	179
Ve'l-Aksa, Yine Kudüs, Daima Filistin.....	179
Ben Bir Çıbanım.....	181
ÜNSAL ÜNLÜ	182
Bitmeyen Acı	182
Ortadoğu’nun Çocuklarına	184
ADEM YAZICI.....	186
Dünya Atlasında Bir Nokta: Kudüs Sancısı.....	186
Beytül Makdis’te Bir Türk	189
İSMAİL KILIÇARSLAN	192
Kavuşma.....	192
Gazze Ulan!	192
TUNAY ÖZER.....	196
Mescid-i Aksa, Müslümanlığın Güçlü Birbileşenidir	196
Kalp Unutmaz	198

NADİR AŞÇI	199
Kudüs... Âh!.....	199
Zeytine Yemin Eden Çocuklar.....	202
YUNUS EMRE ALTUNTAŞ	204
Kanımızın Sızısıdır Kudüs	204
El-Aksa	210
MEHMET TEPE	212
Kudüs’e Selam.....	212
Ursalim.....	215
İBRAHİM GÖKBURUN	217
İtiraf	217
Zeytin Dağı’nda.....	219
EMRE MİYASOĞLU	221
Kavram İşgalinden Toprak İşgaline	221
Beytülmakdis Avlusunda Bir Kadın	225
SADIK KOÇ	227
Müzmin Üzgünlüğümüz Bizim	227
İyi Huylu Atlar ve Kılıçlar.....	229
CAHİD EFGAN AKGÜL	231
Gaflet Günlüğü.....	231
Gaflet Online	233
GÜVEN ADIGÜZEL	234
Sonsuzluk Bahçesinden Bir Şehir; Kudüs	234
Shifa Hospital.....	236
ÖMER HATUNOĞLU	238
“İman Varsa İmkân Da Vardır”	238
Ve İşte Kudüs Bir Nazlı Gelin.....	240
BİLAL CAN	243
Ey Kudüs! Sen Bize, Ömer’den Selahaddin’den Kalan Mirassın	243
Filistin Oluyorum Gözlerinde.....	244
TUBA KAPLAN	247
Koşarken Sana.....	247
Ayağa Kalkarken Bir Halk.....	248
ZEYNEP TUĞÇE KARADAĞ	250
Kudüs ve Sessizlik.....	250

BERAT BIYIKLI.....	252
Bir Arketip Olarak Kudüs İmajı	252
VI. Gün	255

*Gün, “gökte yapıp yere indirilen” insanlığın şehrine
sahip çıkma ve işgalciye karşı koyma günüdür.
Çünkü Kudüs’te huzur olmazsa dünyada huzur olmaz!*

ÖNSÖZ

Kudüs; Efendimizin (s.a.v.) emanetidir bize, Hz. Ömer'in (r.a.) hediyesidir. "Nureddin Zengi'nin rüyası, Selahaddin Yusuf'un armağanıdır."

"Arzın üstünde bir sancak, görkemli bir çınar"dır Kudüs.

Mekke'nin kuzeydeki kardeşi, İstanbul'un ikizi, Medine'nin sesidir.

Kahire'dir, İsfahan'dır, Bağdat'tır.

Dicle'dir, Fırat'tır, Nil'dir.

Süphan'dır, Ağrı'dır.

Ağırdır bu yük.

Kudüs ey!

Ağrıyor her yanımız!

Şanı yüce Rabbimizin çevresini mübarek kıldığı ilk kiblemiz oradadır. Canımızdır o yüzden Kudüs bizim, sağ yanımızdır; önümüzdür, ardımızdır; yakınımızdır, uzağımızdır; sevdamızdır, soluduğumuz havadır.

Kudüs, her Müslüman'ın içinde kanayan bir güldür.

Kudüs ey!

Merhamet timsali Efendimizin Mirac'ı oradan başladı.

O, ne güzel ve ne kutlu bir yolculuk!

Başlangıcı da muhteşem, bitişi de!

Şimdiyse gözlerimiz ve ellerimiz bomboş; hüznün sarmış her yanımızı.

Yüz yıldır canıyor çünkü Kudüs.

Yüz yıldır canıyor yüreklerimiz.

Yüz yıldır yanıyoruz ateşlerde.

Biz bu kan revan hâlimizle daha ne kadar yaşarız!

Kudüs ey!

Ama bir şey var:

Kudüs “Özgürlüğümüzün güvencesi”sidir.

Biz buna hep inandık.

Ve Türkiyeli şairler olarak, işgalinin 100. yılında, şiirlerimizle, yazılarımızla o mahzun şehre doğru yola çıktık biz.

Bir tarih düşelim istedik.

İstedik ki bu yolculuk Türkiye’den başlasın.

İstedik ki içimizin ateşi biraz daha harlasın...

Bu yolculuğa başladığımız ilk andan itibaren bizi yalnız bırakmayan, bize her türlü desteği veren UHİM’e ve onun değerli Başkanı Ayhan Küçük’e, bu projenin hayatiyet kazanmasında ilk kıvılcımı ateşleyen değerli dostum Mustafa Özel’e çok teşekkür ediyorum. Bir teşekkürü de değerli şair/yazar Ömer İdris Akdin hak ediyor, çünkü kitabımızın ismini ondan ödünç aldık: Benim Adım Kudüs. Merhum M. Akif İnan’ın “Mescid-i Aksa” şiirinin eserimizde yer alması için, hiç tereddütsüz izin veren Eğitim-Bir-Sen ve değerli yöneticilerine çok teşekkür ediyorum. Son olarak elinizdeki kitaba katkı sağlayan saygıdeğer şair ve yazarlarımıza da kalbî teşekkürlerimi sunuyorum; onlar olmasaydı bu yolculuğa çıkmayı asla göze alamazdık.

Kudüs ey!

Adem Turan

6 Ocak 2018/Üsküdar

SUNUŞ

Kudüs. İnsana, zamana, varlığa anlam katan şehir.

Kudüs. İnsanı, zamanı, varlığı yoğuran şehir.

Kudüs. Davud'un, Süleyman'ın, Zekeriya'nın, Yahya'nın, Mer-yem'in, İsa'nın şehri.

Kudüs. Ulu Nebi'nin, Kutlu Elçi'nin ayağına basamak olan, gö-ğün kapısı şehir.

Kudüs. Hattâb oğlu Ömer'in, Cerrâh oğlu Ebû Ubeyde'nin, Sâmit oğlu Ubâde'nin, Necmeddin oğlu Yusuf Selahaddin'in hediyesi, emaneti.

Kudüs. İzzeddin Kassâm'ın, Müftü Hacı Muhammed Emin Hü-seynî'nin, Ahmed Yâsîn'in rüyası, özlemi, hasreti.

Kudüs. Beytullahım'ın, Halil'in, Eriha'nın, Nablus'un, Ramal-lah'ın, Gazze'nin melûl melûl baktığı şehir.

Yüz yıldır mağdûr, mahpûs, mazlûm, mahkûm Kudüs.

İngiliz'in, Yahudi'nin elinde kan ağlayan Kudüs.

Zeytin ağacı, hurması, narı, üzümü hasretten karalar bağlayan Kudüs.

Kible Mescidi'nin, Kıyamet Kilisesi'nin, Getsemani Bahçesi'nin Ömer'i, Selahaddin'i aradığı Kudüs.

Yüz yıldır Müslüman'ın da, Hıristiyan'ın da, Yahudi'nin de siyo-nistler yüzünden huzurunu kaybettiği Kudüs.

Osmanlı'nın bölgeyi İngilizlere bıraktığı 9 Aralık 1917'nin üze-

rinden yüz yıl geçti. Unuturuz sandılar, unutmadık. Yüz yıldır Ümmet-i Muhammed'in Kudüs sevdası dinmedi, dinmeyecek.

Hislerimiz, duygularımız, heyecanlarımız azalmadı, azalmayacak.

Yalnız bir yanlış yapıldı, tüm Müslümanlar olarak hep birlikte yaptık bu yanlış. Hislerimizi, duygularımızı, heyecanlarımızı bilgiyle, kültürle, sanatla, edebiyatla, müzikle güçlendiremedik, destekleyemedik. Kültürün, edebiyatın, sanatın ihmal edildiği, önemsenmediği, dikkate alınmadığı bir duruş, bir karşı koyuş, ne kadar sağlıklı olabilir, ne kadar güçlü olabilir, ne kadar sürdürülebilir!

Kudüs'e dair kitapları toptasak, iki elin parmaklarını geçebilir mi! Bunların kaç teli eserdir, kaç çocuklarımızın, gençlerimizin okuyabilecekleri düzeydedir?

Bir Kudüs literatürü oluşturmak, eli kalem tutan, yazının, edebiyatın, kültürün önemine inanan herkesin görevidir. Şairlerimiz, hikâyecilerimiz, romancılarımız, ressamlarımız, kısacası yazarımız çizerimiz, kitapçımız dergicimiz, hepimiz bu taşın altına elimizi koymalıyız. Bu, birkaç kişinin omuzlayabileceği bir iş değildir.

Bu kitap, duvarda bir tuğla olabilirse, katkı sağlayanlar, hazırlayanlar, yayınlayanlar kendilerini bahtiyar sayacaklardır.

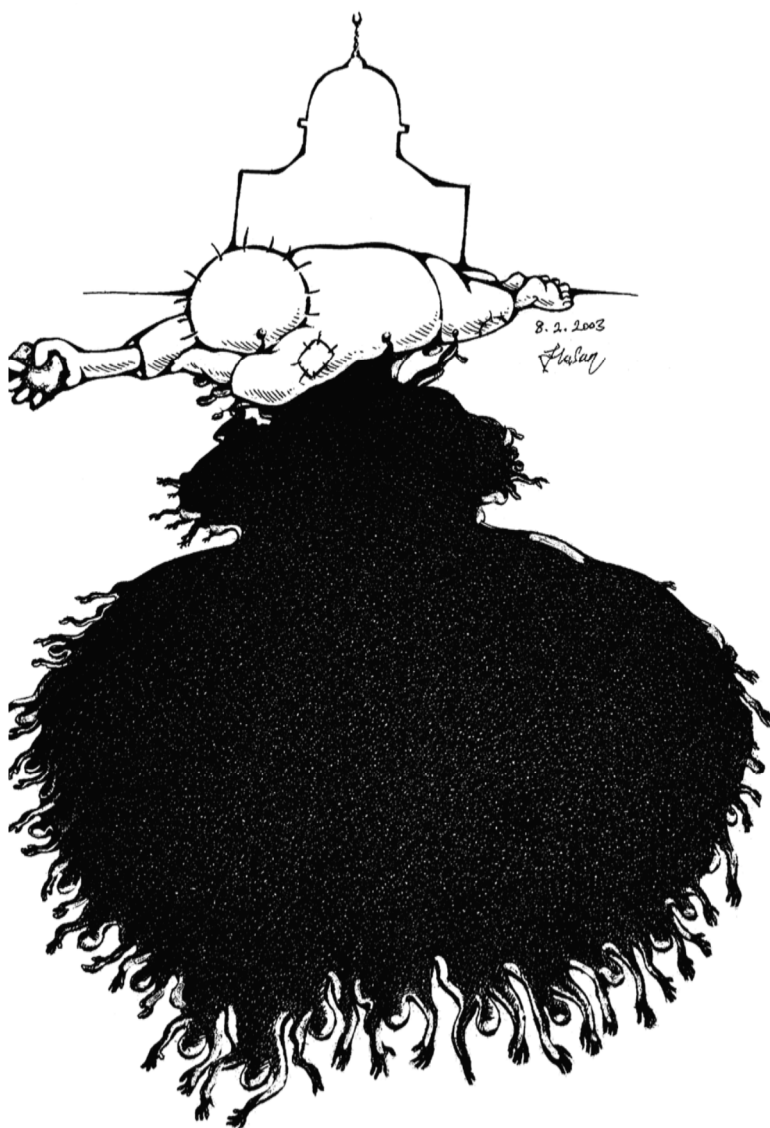
Ülkemiz insanının bundan daha fazlasını, daha iyisini, daha güzelini, daha niteliklisini yapabileceği konusundaki inancımız, tamdır.

Rabbimizden amellerimizi bereketlendirmesini niyaz ederim.

Mustafa Özel

08.01.2018 Ümraniye

HASAN AYCIN

MEHMET AKİF İNAN

MESCİD-İ AKSA

Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde
Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu
Varıp eşiğine alnımı koydum
Sanki bir yeraltı nehr çağlıyordu

Gözlerim yollarda bekler dururum
Nerde kardeşlerin diyordu bir ses
İlk Kiblesi benim ulu Nebi'nin
Unuttu mu bunu acaba herkes

Burak dolanırdı yörelerimde
Miraca yol veren hız üssü idim
Kutsallığım belli şehir ismimden
Her yana nur saçan bir kürsü idim

Hani o günler ki binlerce mü'min
Tek yürek halinde bana koşardı
Hemşehrim nebiler hatırı için
Cevaba erişen dualar vardı

Şimdi kimsecikler varmaz yanıma
Mü'minden yoksunum tek ve tenhayım
Rüzgarlar silemez gözyaşlarımı
Çöllerde kayıp bir yetim vâhayım

Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde
Götür Müslümana selâm diyordu
Dayanamıyorum bu ayrılığa
Kucaklasın beni İslam diyordu

FAHRİ TUNA

KUDÜS'ÇE

Ana Kudüs, ata Kudüs.

Yar Kudüs, ar Kudüs.

Âh Kudüs, vah Kudüs.

Gel Kudüs, el Kudüs.

El Kudüs, yel Kudüs.

Elin Kudüs, adın Kudüs, yadın Kudüs.

Dert Kudüs, dertdaş Kudüs.

Üz Kudüs, üzgün Kudüs, üzen Kudüs, üzülen Kudüs.

Yar Kudüs, yara Kudüs, yaran Kudüs, yaralı Kudüs, yaralanan Kudüs, yaralayan Kudüs.

Üs Kudüs, düs Kudüs, düş Kudüs, düşen Kudüs, düşüren Kudüs, düşünen Kudüs.

Üs Kudüs, üşü Kudüs, üşüyen Kudüs.

Yel Kudüs, yol Kudüs, ol Kudüs.

Yel Kudüs, sel Kudüs, sil Kudüs, bil Kudüs.

Başı duman derdi yaman Kudüs,

Gam Kudüs, gel Kudüs, gül Kudüs.

Diş Kudüs, deş Kudüs, daş Kudüs, aş Kudüs.

Sen Kudüs, san Kudüs, şan Kudüs.

Sen Kudüs, ben Kudüs, biz Kudüs.

İz Kudüs, üz Kudüs, yüz Kudüs.
Sez Kudüs, az Kudüs, yaz Kudüs.
Diz Kudüs, dik Kudüs, dimdik Kudüs.
Ağlayan Kudüs, ağlatan Kudüs, aklayan Kudüs, aklatan Kudüs.
Ağ Kudüs, çağ Kudüs, çığ Kudüs.
Çağı Kudüs, çağın Kudüs, çağır Kudüs.
An Kudüs, Anka Kudüs, Anka-ra Kudüs.
Kudüs, Kudüs'tan, Kudüs'tanbul.
Kudüs, küdes, kodes.
As Kudüs, yas Kudüs.
Kudüs, kadeş, kardeş.
Dem Kudüs, hemdem Kudüs, gamdem Kudüs, her dem Kudüs.
Sor Kudüs, ser Kudüs, sır Kudüs.
Kar Kudüs, karda Kudüs, kardaş Kudüs.
Sırdaş Kudüs, derttaş Kudüs, yoldaş Kudüs, hâldaş Kudüs.
On Kudüs, an Kudüs, en Kudüs.
Öz Kudüs, göz Kudüs, söz Kudüs.
Bak Kudüs, çak Kudüs, yak Kudüs.
Ak Kudüs, ok Kudüs, çok Kudüs.
İz Kudüs, biz Kudüs, bir Kudüs.

NURİ PAKDİL

(1934-Kahramanmaraş)

KUDÜS'ÜM!

Filistin davasına inanmış ve bu davanın başarıya ulaşması için kararınca çabasına sarf etmiş bir yazarım. Bu çabanın ana tetikleyicisi elbette Filistin topraklarının bir parçası olan Kudüs'ün Ezeli Ebedi Ulu Önderimiz, Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in Mirac'a çıkarken son ayak bastığı bir yer oluşudur. Diğer bir yanı da, çocukluğumda sevgili annem Hatice Vecihe Hanım'ın bana yoğun bir şekilde Kudüs sevgisi aşılmasıdır. Elbette, babam Emin Efendi Hoca da bana mütemadiyen Kudüs sevgisi aşılamıştır.

Benim dünyamda, İstanbul'un özel bir yeri, Kudüs'ün daha özel bir yeri vardır. Yüreğimizin yarısı Mekke'dir, geri kalanı da Medine'dir. Üstünde bir tül gibi Kudüs vardır. Tutsak Kudüs'e borcumuz, Kudüs'ü savunmaktır, özgürlüğüne kavuşturmaktır. Mekke, Medine, Kudüs ve İstanbul sevilmeden hayatın, yani varoluşumuzun hikmeti kavranılamaz. Bizim eylemimizin evrenselliği oradan, yani Kudüs'ten başlamaktadır. Kudüs sevilmeden insanlığa girilemez. Kudüs'ü bunun için çok seviyoruz.

Kudüs'ü savunmak, gerçek bağımsızlığı savunmaktır. Çünkü gerçek bağımsızlık, yüzyıllar boyunca damıtılarak oluşturulan bir birimdir. İnsan onurunun asal kaynaklarından biridir, putçuluğun kesinlikle iptalidir.

Kudüs ve İstanbul; bilinci, irâdeyi, vicdanı, sorumluluk duygusunu temellendiren, bunları birbirleriyle ilişkilendiren, birbirleriyle eklemlen ve politik duruşumuzu hemen hemen remzlendiren, sim-

geleyen; gerçeklikle perçinleyen, örtüstüren iki Asal Bağış'tır, iki Asal Lütuf'tur bize. Kudüs bizim ideolojik temelimizdir. Yüreğidir İstanbul'un.

Türkiye'de, 1923 yabancılaştırma girişimlerinin amaçlarından biri de, bizi, aynı uygarlık çemberindeki halklardan koparmaktı. Irkçı ve Batıcı Cumhuriyet hükümetleri, mazlum halkların değil, Batı'nın ve Batılı emperyalistlerin çıkarlarını savundular. Filistin'in değil, İsrail Devleti'nin çıkarlarını savundular.

Ancak, çok şükür, zorbalar halkımızın yüreğinden Kudüs ve Filistin sevgisini söküp atamadı. Bu sevgi, her gün biraz daha yoğunlaşarak kendi mecrasına doğru ilerlemektedir.

Bu bağlamda, vicdanını koruyabilen her edebiyatçı, her sanatçı, sadece Filistin'de değil bütün İslam coğrafyasında Batılı Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri tarafından ortaklaşa işlenen cürümlere karşı bir tavır almalıdır.

Batı uygarlığının egemen olduğu çağımızda, özellikle Müslüman halkların yaşadığı coğrafyalarda, Batı-üretimi bir insanlık trajedisi yaşanmaktadır. Batı dünyası, büyük bir kindarlıkla saldırmaktadır Müslümanlara.

Batılılar, yüreklerinin en gizli köşelerinde hâlâ duran "Ortadoğu korkusu"nu atamamışlardır. Bu korku, Ortadoğuluların, İslâm uygarlığını yeniden gün yüzüne çıkarmaları olasılığıdır. Batı dünyası bunu engellemek için Müslüman halklara büyük bir kindarlıkla saldırmaktadır.

Ortadoğu halkları İslâm uygarlığını yeniden canlandırabilirlerse, birlik olabilirlerse, çağın dengesizliği düzeltilebilecektir.

Cezayir'den başlayıp Filipin adalarına değin uzanan, çok geniş alana yayılı Müslüman halklar, sömürgeciliğin her türüne karşı koyuyor, Batı albastısı yönetimleriyle savaşıyor, onurlu bir özgürlük için direniyor.

Tarihte bu halklarla, ortak inancın ve ortak kültürün koşullandırıldığı konumda yan yanaydık. Bugün de, yarın da yanyana olmalı, inanç ve kültür ortaklığımızın bilincinde olmalıyız.

Şimdiki işgal altındaki El Aksâ, bütün müslümanların inançlarını yıkmayı amaçlayan bir ülküsel cinayetin, inanç cinayetinin suçsuz kurbanı olarak, yıkık duvarlarıyla, müslümanların kalplerinde, sayfaları yırtılmış bir kitap gibi duruyor.

ANNELER ve KUDÜSLER

Tûr Dağı'nı yaşa
Ki bilesin nerde Kudüs
Ben Kudüs'ü kol saati gibi taşıyorum

Ayarlanmadan Kudüs'e
Boşuna vakit geçirirsin
Buz tutar
Gözün görmez olur

Gel
Anne ol
Çünkü anne
Bir çocuktan bir Kudüs yapar
Adam baba olunca
İçinde bir Kudüs canlanır

Yürü kardeşim
Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin

MUHSİN İLYAS SUBAŞI

(1942-Sivas)

ZALİMİN KANLA İMTİHANI!

Aslında yazılacak pek fazla bir şey yoktur: “Dünya’da aklın önüne heyecanı, itidalin önüne ihtirasları, imanın önüne de zulmü koyan bir devlet var mı?” diye sorduğunuz zaman karşınıza çıkan ilk isim İsrail olacaktır. Belki Sırları da bu alanda düşünebiliriz, ama o mevzii idi: Üstelik kendi kanlarında da boğuldular, parçalandılar ve Avrupa’nın göbeğinde bir İslam devletinin doğmasına hizmet etmekten öte de bir sonuçları olmadılar.

İsrail’in durumu farklıdır: Bu devlet, kendince bir “*Arz-ı Mev’ud*” hayâli peşindedir ve cürmüne bakmadan etrafına saldırarak, Amerika’nın desteğiyle bir korku imparatorluğuna dönüşmüştür. Ancak, her zaman yaptıklarının hesabını verecek bir jeopolitik alana hapsedilmiş olarak!..

Tabii, Müslüman devletlerin küçük hesaplar uğruna, birbirlerinin acılarına sırt dönmelerinden cesaret alan İsrail ve benzeri devletler var olduğu sürece, her yıl sadece Filistin’de değil, dünyanın birçok yerinde Enesler ölmeye devam edecektir.

Moğolların Anadolu’da yaptıkları, İsrail’in Gazze’de bugünkü yaptığından farklı bir şey miydi? Onları Müslümanlaşmaları kurtardı ve o zalim, o acımasız toplumdan yeni bir medeniyet çatısı oluştu.

İki asır boyunca devam eden ve hâlâ da sona ermemiş olduğuna inandığım Haçlı Seferleri, aynı acımasız şiddetin bir başka örneği

değil midir? Onlar Anadolu'da ve diğer İslam ülkelerinde kültür ve medeniyetle tanıştılar, gidip bugünkü Avrupa medeniyetine zemin hazırlayan gelişmenin meşalesini yaktılar.

Bugün İsrail! Allah bu insanların yöneticilerini kendilerine öylesine bir bela haline dönüştürdü ki, hiç merak etmeyin, bu halk onlara tahammül gösterdiği sürece o korse içinde hapsedilmiş olarak kalacaklar ve bu beladan da kurtulamayacaklardır: Bir küçük devlet, etrafında kendine düşman ürettiği milyonlarca Müslümanı yöneten devletlerle kuşatılmış durumda. Hiçbir Müslüman bugün yaşanan bu acıları yarın unutmayacaktır. Günü gelecek Enes'in bize emanet ettiği dersin faturası onlara ödettirilecektir.

Tarih, toplu kıyım yapmadıkça, şahısların zulmünü bir ölçüde geleceğe pek taşımaz, ama devletlerinkini affetmiyor. Açın geçmişin medeniyet mezarlığına bakın, bunun örneğini o devletlerin enkazından damlayan kanda göreceksiniz...

Ben, başta İsrail olmak üzere, zalim devletlerin talihsizliğini kendi içlerinden bizim gönül fatihlerimize denk irfan rehberlerine sahip olamamalarına bağlıyorum. Bizim farklılığımız da burada aranmalıdır!

Geliniz bu defa bize dersimizi bir şehit çocuğumuz versin:

FİLİSTİNLİ ENES'İN DERSİ

Enes'in parmakları tankın altında,
Göğsüne bir gül gibi düşmüş sapankayası.
İdealini arkadaşlarına,
Ruhunu meleklerle emanet etmiş.
Sıkı sıkıya tutuyor fırlatamadığı taşını.
Bunun için savaşır Filistinli çocuklar,
Seyrederek Enes'in nâşını...

Enes'in dudağında kan vardı,
Gözlerinde ılık.
Bin not düşmüş gömleğinin cebine;
“Şehitler ölmez, bilirsin anacağım,
Onlar zaferlerini kanla örtünler,
Zehir etsinler ekmeğini, aşını,
Ayaklarımın altında medeniyetin dişleri,
İnsanlık benim kanımda kaybetti savaşını!..

Bilirim anne, ben bir defa öldüm,
Sen her gün ölürsün.
Ölme anne!
Yeni kardeşlerimi doğur.
Bu sapanı alsınlar elimden,
Bu bayrak yerde kalmayacak,
Onlar büyütecek direnmenin yaşını.
Kanım yastığım benim,
Sen üzerime yorgan yap gözyaşını!

Bu, savaş dersidir anacağım,
Okulu sokaklarımız,
Kalemi sapanımız,
Defteri yüreğimizdir,
Öğretmeni Peygamberim.
Ben bir küçücük, on yaşında neferim,
Ben sınıfta kalmadım anne!
Rabbim takdirname verdi bana,
Nurumu şahit yaptı cihana.
Usluca koy yüreğime başını,
Sen de gölgesinde rahat uyuman için,
Bayrağıma gönder yap mezarımın taşını!..”

CUMALİ ÜNALDI HASANNEBİOĞLU

(1949-Malatya)

DİNMEYEN SIZI: KUDÜS

2009 yılında gittik Kudüs'e, kalabalık bir siyasetçi çoğunluğuyla ve eşlerimizle. Tarihi hatırlayarak Kudüs'ü/Filistin'i/Ortadoğu teslimiye edilen memaliki gezdiğinizde ve dünyadan hiç gözünüzü ayırmadığınızda, yepyeni keşiflerde bulunmanız mümkün olabiliyor. Özellikle, gelecek için yol haritasının unsurları olarak.

Adını taşıdığım dedem, yedi yıl savaşmış Yemen'de. Bu bakımdan, bölge ile genetik ilgim var. Genetik olarak ikinci bir şey de, eylem olarak savaşçı bir yanım olmalı dedemden veraseten... Belki ondan, 1948 kalıntısı devletin askerleri, hele de Mescid-i Aksa'nın kapısındakiler, dedemin savaşıp bitiremediklerinin, süreği gibi geldi bana.

Biz, onuru zedelenmiş ve gururu kırılmışlar olarak, nerede aramalıyız onurlu olmanın menbaini? Elbette ki ülkemizde; Türkiye'de. Burada onurlu olabilirsek, her yerde de olabiliriz. Her yerde taşıyabiliriz yüreğimizdeki nabız atışlarını.

Peki, onur nedir?

Onur, Şanlı Kur'an'a, Aziz Kur'an'a, Hakîm Kur'an'a dosdoğru inanıp, onu hayata geçirmek değil midir?

1948 kalıntısı devletin ve onun yandaşlarının mahpus tuttuğu

Mescid-i Aksa veya başka kutsal sayılan yerler değil; bizzat yüreğimizdir. Önce yüreğimizi bu esaretten kurtarmakla başlamalıyız bu çetin kavgaya.

Tek özgürlük Allah'a kul olmaktır. Tek özgürlük Şanlı Kur'an'ı doğru anlamak ve dosdoğru uygulamaktır.

Gerisi, lâf-ı güzaf...

Selâm, Şanlı Kur'an'a tâbi olanlara olsun, bu ülkede ve dünyada...

YAZISIZ BİR FOTOĞRAF İÇİN ŞİİR

Vay beni

ipince
ve hilâlî
bir hançer göğün yüzünde
kaldırıyor hüznün ordularını
Kudüs gibi sürgün
Afgan kadar can

Vay beni
vay beni
elleri sabır gülleri
yetim, öksüz
ve kocaman gözleri
çocuklar
cenneti sarmışlar
azık olarak bellerine
Filistin'de.

Toprak
mazlum yüzleri sarmalayan
gebe toprak
biliyor
değdiği yerde sular fışkıracak
soylu hıncından sevdânın

Şimdi
şafağı yürekleriyle boyayan

yiğit ve mazlûm
ve sınırında cennetin
uçuşan ayaklardır onlar
değdikçe alınları
umut kokan toprağa
parıldamıştır esmâ-yihüsna

ve
karşılarında
korkak, namussuz ve hüsnâ
bulanık bir keder olan
zulüm durmaktadır.

Onlar göğün altında
bir dağ kadar dimdik
ve cesur
gökyüzünde hilâlî bir hançeri
sabrın taşlarında bilemektedir

ve zulüm
kara katran taraflarındadır yeryüzünün.

ARİF AY

(1953-Niğde)

KUDÜS AYDINLIĞI

Yüzlerce yıldan beri insanlığın kanayan yarası Ortadoğu'nun, dolayısıyla Filistin sorununun temelinde yatan gerçek, insanoğlunun ahdini bozması, sözünden dönmesi gerçeğidir. Tüm peygamberlerin insanlığa uyarı görevlerini, çağrılarını bu bölgeden yaptıklarını düşündüğümüzde, Ortadoğu'nun önemi daha bir netlik kazanmaktadır. İnsanlığın kurtuluşu bu bölgede düğümlenmektedir. Nuri Pakdil, bu gerçeği şöyle dile getirir: "Ancak vahiy inancı mı kırar tüm zincirleri? Kırmıştı çünkü! Özgürlüğün tüm güvencesi O! Bunun için savunuyorsunuz Kudüs'ü?"

Elli yılı aşkın süreden beri ölümle, acıyla iç içe yaşıyor Filistin. Filistinli şâir Abdülkerim El-Kermî (1907-1980) bu acıyı bakınız nasıl dile getirir "Elbet döneceğiz" adlı şiirinde: "*Ah Filistin, nasıl uyurum? / İşkence bağı gözlerimdeyken / Senin adınla temizliyorum dünyayı / Eğer senin aşkın beni yorgun düşürmediyse / Korumuşumdur duygularımı bir sır gibi / Günlerin kervanı gelip anlatır / Düşmanların komplosunu ve dostları / Ah Filistin, nasıl yaşayabilirim? / Kana bulanmış dağların yamaçları / Çağırıyor beni / Ve ufuk hep kan / Ağlayan kıyılar çağırıyor beni / Ve hüznü yankılar zamanın kulaklarında.*"

"Utanın!" diyordu Filistinli küçük kız çocuğu 2002'de. Masum yüzündeki acı, sesinde daha bir yoğunlaşmıştı. Kör, sağır ve dilsiz

dünyaya haykırıyordu.

Hemen hemen bütün ülkelerde insanlar bu sese ve sesin kaynağı Filistin'deki vahşete kayıtsız kalmazken, küresel emperyalizmin uşaklığını yapan yönetici kesim putlar gibi körlüğünü, sağırlığını ve dilsizliğini sürdürmeye devam ediyordu.

Gazze'de dört bin bacaksız çocuk varmış. Gazeteler böyle yazıyor. Hani bizde çocuklara bacaksız da denir ya! Öyle değil, fiilen bacaksız bu çocuklar. Giyilemeyen dört bin çift ayakkabı bu; at at bitmez suratlarına dünya liderlerinin. Neye yarar? Sadece ayakkabılar kirlenir o abuş suratlara çarptıkça. Geri gelir mi o ayaklar? Geri gelir mi o kopan bacaklar? Top oynarken, uçurtma uçururken, tanklara taş atarken gerilen, yaylanan, özgürlük yolunda izler bırakan o ayaklar gelir mi geri? Gelme de, analar, gelinler yeni çocuklar doğuracak. Bu çocuklar, ötekilerin de ayakları, bacakları olacak. Fakat, Nizar Kabbani'nin dediği gibi: "Savaşta her şey telafi edilebilir, yıkılan evler, yok olan toprak... hepsi, hepsi telafi edilebilir ama, kırık kalpler artık onarılmaz."

"Tarih leş kokuyor. Çağ veba ruhuyla titreşiyor." diyor, Sezai Karakoç.

Yahudi kökenli Alman şair Erich Fried ise bakınız ne diyor "İsrail Dinle!" adlı şiirinde:

"Yok edilmek istenen bir halk olduğunuzda

Sizden biriydim ben

Şimdi siz başka bir halkı yok ederken

Nasıl sizden olabilirim?"

Nizar Kabbani, "Gazaba Uğramış Şiirler" adlı kitabında "Kültürün, yazının, onurun, erkekliğin battığı bir çağ bu." derken önemli bir tespitte bulunuyor. Haklısın Nizar Kabbani! Çağımın tiksiniyorum ben. Yine de içimde bir umut göveriyor; asfaltı çatlatıp göğe doğru yükselerek çiçeğe duran ot misali. Gözüme ilişince görüntüsü, Gesi Bağları türküsünü söyleyen Tanzanyalı siyah çocuğun. Dilimden dökülüyordu Necip Fazıl Kısakürek'in şu dizeleri:

"Yarın, elbet bizim, elbet bizimdir!

Gün doğmuş, gün batmış, ebed bizimdir!"

Tıpkı, Iraklı gazeteci Muntasar El Zeydi'nin fırlattığı ayakkabı gibi Tayyip Erdoğan'ın "one minute"i de tarihin kanlı, kirli sayfalarına onur nişanesi olarak kazınırken, içimizdeki, şimdiye kadar kimler adına ya da kimlerin çıkarma diploması yürüttükleri daha da iyi anlaşılan monşerleri ve monşer kılıklı gazetecileri anadan üryan ortaya çıkarıverdi turnusol kâğıdı netliğinde.

Yeniden şiiire dönüyorum ve Nizar Kabbanî'nin bir umudu muştulayan şiirinden bir bölümünü alıyorum buraya:

"Ey Kudüs, ey kentim / Ey Kudüs, ey sevgilim / Yarın çiçek açacak limon ağaçları / Açılıyor yeşile sümbüller, zeytinler / Gülüyor gözler / Dönüyor giden güvercinler gene / Tertemiz, masmavi göklere / Dönüyor çocuklar oyunlarına / Babalarla oğullar buluşuyor / Senin çiçekli tepelerinde / Ey zeytin ülkesi, ey selam ülkesi."

KUDÜS KONUŞUYOR

I

ben Kudüs
konuştum ve sustum
emanet olarak taşıdığım ilahi kelâmı
sahibine sunmak için
Zeytindağı Davut'un mührü
Moab dağları Musa'nın mührü
geçiyor Via Dolorosa'dan
sirtında çarmıhıyla İsa
'Son Yemek' duruyor hâlâ
toplanmadı masa
sönmedi şamdan

II

ben Kudüs
bana çok kapıdan girilir
bir de aşk kapısından
o kapı kalp kapısı
o kapı gök kapısı
Mescid-i Aksa
ilk ve son durak
bende yükseldi Burak
bende yükseldi Aşk
göklerin Kutlu Seyyahı

III

ben Kudüs
Medinetusselâm
oruç bende açılır gül gibi sofralara
namaz bende ağır kuşlar gibi kubbelere
alınlar değdikçe arza
saçılır secde gülleri
esenlik gülleri
ezan rüzgârı ki
dünya çocuklarının saçlarını okşar
ve Peygamber şöyle seslenir bana:
“Ey Kudüs! Allah’ın seçtiği toprak ve onun
kullarının vatanı! Senin duvarlarından dünya,
dünya oldu. Ey Kudüs! Sana doğru inen çiğ taneleri
bütün hastalıklara şifa getiriyor. Çünkü geldiği yer,
Cennet’in bahçeleri”

IV

ben Kudüs
gerçeğin en uzun masalı ben
olağanüstülükler şehri
anayurdu mahşerin
benim mahşerim sizin de mahşeriniz
ey İstanbul
ey Kahire
ey Tahran
ey Şam
ey Bağdat
insanlığın çarpan kalbi vuruldu
insanın kendini gördüğü ayna
tuz buz
bir yanım Ölü Deniz

bir yanım Kızıldeniz
elimde Âsâ kıskırtıyorum suyu
can bulsun diye
sönmeye yüz tutmuş ateşi ruhumun

V

ben Kudüs
şehr-i kadim
uzun bir kışa erdim
Kubbet-üs Sahra'yla göğü cınlatır âhım
kanla doldu mahsenlerim
Yahya'nın kanı
İsa'nın kanı
Ebu İyad'ın kanı, Ali'nin, Osman'ın, Hüseyin'in
Muhammed Abbas'ın, Ebu Sayyaf'ın kanı
görmüyor musunuz beni diyor
parçalanmış bebeğini bağrına basan anne
kanlı dolarlar üstüne taht kuran
meleği kovan
şeytanı doyuran sofralar kuran
emirler, şeyhler, krallar
başınıza yıkılsın saraylarınız
batsın nasırlaşmış yüreğinize kuleleriniz
mutluluk ne zamandan beri şahsi
hesabım seninle
ey göğümden bombalar yağdıran vahşi

ey putlarını gece gündüz takdis edenler
var mıdır bundan daha zillet
yetmedi mi verdiğim bunca kurban
Feby eyyi âlâ i rabbikuma tûkezziban
velhasıl ben Kudüs
her gün Kartaca
her gün Endülüs

FERMAN KARAÇAM

(1955-Ardahan)

KUDÜS'E SESLENİŞ

Kudüs sen, rahmet düşmüş bir beldenin adısın.

Sevgiliye kavuşmak üzere yola çıkan dünyadaki sonun, vuslattaki başlangıcın adısın.

İlk çekirdeğin yeryüzüne düşüşü kadar eskidir seni sevmişim Kudüs.

Öyle mahzun duruşuna dayanamam.

Her sabah güneşin doğuşu kadar taze ve umut doludur seni sevmişim.

Yıllandıkça bilenmiş Anadolu türküleri gibi yanık, kalemimden damlayan şiir mısraları kadar sıcaktır sevdam.

Sen benim en derin sevdam ve en derin acısın Kudüs.

Acılarımdan çoğaldım ben.

Acılarımdan öğrendim ayakta durmayı, acılarım arttıkça yürümeye başladım ilk kez.

Acılarımı deşerek anladım insan olmayı, kul olmayı ve acılarımı sırtlayınca bildim seni Kudüs.

Sen benim, dağlandıkça bilgeleşen, bilgeleştikçe kanayan acısın Kudüs.

Öyle uzakta,

Şöyle yakında,

Böyle derinlerimde zonklayan yaralarımından taşan ve hep sızlayan bir acımsın Kudüs.

Sen ey bedenimi kendisine yönelttiğim ilk toprağım, ilk kıblem kalk ayağa, duy sesimi.

Aşıkların mendillerine sardıkları hüznü kadar yanık, henüz toprağa tutunan bir çınar fidesinin kökü kadar dipdiriym şimdi.

Selahaddin gibi toprağının kılcal damarlarında yürüyor sevdam, sana geliyorum, sende yürüyor ellerim ve kollarım.

Yüreğimin feryadını, yüreğimin ateşini, yüreğimin atışını duyuyor musun Kudüs?

Sana geliyorum ama yollarım tutsak, yollarım kıpkızıl kıyamet.

Bu yüzden her gün kavurucu bir ateşin içinde açıyorum göz kaplarımı.

Uykuları silip süpüren simsiyah bir alev bulutunun içindeyim bazan, başımda huzursuzluk veren küt bir ağrı.

Alnımın ateşi avuçlarımı yakıyor.

Gelip alnımı omzuna dayıyorum Kudüs, alnımı toprağına bırakıyorum.

Toprağında, Sevgililer Sevgilisinin bıraktığı tebessümlerden kalan nur huzmeleri, bahar yağmurları, sevgi kıvılcımları..

Bu kıvılcımlar, ufuklardan ufuklara uzayan bütün bir yaratılmışın gecesini ve gündüzünü aydınlatan güneş gibi duruyor üstümüzde.

O ki sana yönelmiş, senden yükselmiş, yine sana dönmüştür sidretü'l-müntehadan.

Sen ki, sevgililerin ağır sırrını omuzlayan şehirsin Kudüs, sen ki toprağa düşen ilk şehit kanı gibi mübareksin, ilk secdeyi muştulayan beldesin, ilk yönelişimizi sıcacık saran topraksın Kudüs, öylece kutlu, öylece derin ve masmavi ve yaşayan bir sevdasın yüreğimde.

Ve sen yüreğimdesin, hep yüreğimde;

Sen ki, içimde sızlayan bir çocuk sesi gibi mâsum,

Gögümden, ansızın kayıp düşen bir yıldız gibi yitik,

Vurulmuş, yavrulu bir ana ceylan kıvranışı gibi acılı,

Bende, benim kanımdasın ey Kudüs.

Nice yollar yürünse, nice dağlar aşılrsa, nice çağlar yaşansa da

BENİM ADIM KUDÜS

büktüğün o mahzun boynun ruhumdan sökülmecek.

Ne var ki, sana yakışmıyor hüznün.

Sen ilklerin vatanısın.

Vuslat beldesi, bayram yerisin.

Tutsak olan benim.

Vefasız olan benim.

Ufalanıp, ayak altlarına dağılan benim.

Kanadıkça yaralarına yaslanan, aldandıkça kanırtan benim.

Musa'nın dilini koparan, İsa'yı çarmıha geren, Hüseyin'in başını vuran, aşığın Selahaddin'i öldüren benim.

Yüzüm kapkara.

Suçum büyük.

Günahım çok.

Beni affet, affet beni Kudüs.

ÇÖL VE KIYAMET

Bir yeraltı mağarası, sonsuz bir uğultu. Birbirimize bakıyor, görmüyoruz, birbirimizi işitiyor, duymuyoruz.

Dışımızda kıyametler kopuyor, içimiz kupkuru.

Çöl ve gece

Çöl ve kıyamet

Yani çöl ve acıdır içimizde kabaran,

Bizi büyütüp elimizden tutan acıdır,

Elimizi bırakmayan acı.

Bir yaranın kabuğundadır bazen

Bir çocuğun gözbebeklerinde

Kubbesinde gezinir Mescid-i Aksa'nın

Kimi

Dikenli telle çevrili

Beytülmakdis kanıyor

Ve kanatıyor.

Ve bir Cami içinde patlayan bombadır

Çaresizliğimiz.

Bir yetim çocuk suskunluğudur Kudüs,

Bir donuk anne bakışıdır Kudüs acısı.

Kudüs ruhumuza kazılmış ezeli bir mühür,

Özgürlüğe hasret bir sevgili.

Biraz umarsızlığımız

Biraz alışkanlığımızdır sessizliğimiz

Ve bazen bir kralın korkaklığı

Bazen bir şarlatanın ihanetidir tutsaklığımız

Kimi bilgeleşmiş küstah cehaletimiz

Kimi ensemblemizin tokluğundandır

İçimizin bunca kuraklığı..

RIDVAN CANIM

(1955-Edirne)

AĞLARSA KUDÜS AĞLAR, GAZZE AĞLAR, GERİSİ YALAN AĞLAR...

Yıllar var ki yüreğimizin yandığı, acımızın ve çaresizliğimizin yüzümüze vurduğu, inme gibi içimize indiği ve oturduğu gün ve saatleri yaşıyoruz. Sürekli, gece gündüz... Çaresizlik elbette bir çeşit acizlik... Kulaklarımız sağır, gözlerimiz kör, dillerimiz tutkun, ellerimiz bağlı... Sadece olan biteni yaşlı gözlerle, kırık gönüllerle izlemekteyiz... Yüreklere derinliklerinden gelen bir duâ veya bir bedduâ da mı yok?!

Müslüman milletlerin tarihi acılarla dolu... Hangisinden söz etmeli, hangisini konuşmalıyız bilemiyorum... Bir Doğu'dan vuruluyoruz, bir Batı'dan... Birinin kanı kurumadan diğerrinin kanı akıyor yeryüzüne... Çocuklarımızın, kadınlarımızın, yaşlılarımızın gözyaşları üzerine kurulan bir medeniyet bu... Çok güçlü olmalıyız ki nereden vururlarsa vursunlar yıkılmıyoruz... Ne kadar yakarlarsa yaksınlar, ne kadar yıkarlarsa yıksınlar her gün yeniden "KÜLLERİMİZDEN DOĞUYORUZ"... Aslında korkuları da bundan değil mi? Bir gün Filistin, ertesi gün Irak yanıyor, Suriye yıkılıyor... Bakıyorsun Afganistan'ı yakıp yıkıyorlar başımıza... Arakan'ı yakıyorlar sonra... Yetmiyor Batı'dan vuruyorlar... Bosna'dan, Kosova'dan... Endülüs yetmiyor onlara... Çokça Endülüsler olmalı! Her yer Endülüs olmalı... Ama her zaman öyle de olmuyor... Kafkaslar'da bir avuç Müslüman görüp ora-

ya çullanıyorlar çekirge sürüsü gibi... Ama her zaman sonları hüsrarla bitiyor... İşte ben buna “Gözyaşı Medeniyeti” diyorum... Bizim medeniyetimizin adı bu...

Televizyonlarımızın ekranları yine kandan görünmüyor! Beş ya-
şındaki çocuk babasının kucağında veya annesinin yanı başında, yol
ortasında bütün dünyanın gözleri önünde vurulup can veriyor! Adı
Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin, Ayşe, Fatma, Hatice...! Su mu
akıyor, kan mı? Ölen kim!? İnsan mı, hayvan mı!? Çocuklar niçin
öldürülüyor, kadınlar niçin öldürülüyor, ömrünü tamamlamış nine-
lerden dedelerden kim ne istiyor? İnsanların oturdukları evleri birer
birer mezarları oluyor insanların...!? Yürekler tandıra dönmüş, simsi-
yah ve taş gibi katılaşmış yürekler... Sevginin, aşkın, merhametin adı
silinmiş yeryüzünden... Ve şairlerin yürek kanamaları bir türlü dur-
muyor.. Durmuyor çığlıklar...

Çocuk önce güneşe baktı
Çoktan batmıştı annesinin bağrında
Toprağın koynuna girdiğinden beri gece
Masallara sığmayan zamana büründü
Yolları saydıkça gidenlerin sesinde
Sakladı bir taşı avuçlarında
Birden anladı gelecekten savrulmuş
Mûtena bir kıvılcım tam kalbinin üstünde
Aydınlatıp yakıyor Kudüs gecelerini
Derken sabaha üç adım beyazlık
Namaz mührünü vuruyor ufacık ellerine
Allah büyüktür ne çabuk geçti gece
Allah büyüktür çocuk sabrını yaydı
Yeryüzü bir sofraydı âdemoğluna

Ey Filistinli çocuk senin ellerin
Yakışır göğün merdivenine
Gönlümüze bir basamak çıkar mısın oradan
Açınca karanfiller bir sabah namazında...

Evet, insanlık tarihi bizim acılarımızla dolu... Boynunda “Müslüman” yaftası taşıyan kim varsa... Bak işte mazlumun âhı yine arşı sarsıyor... Zalim durup durup zalimliğini kusuyor yine yeryüzüne... Savaşlar hep birer “mektep” oluyor okumasını bilenlere... İbret almasını bilenlere yetiyor aslında bu... Çağın yüz karası mahluklarının gücü yine bebelere yetiyor... Çocuklardan ödü kopan yaratıklar insanlığın gözünün içine baka baka sırtıyorlar ortada... Tarih bunları yazıyor, hafızalar bunları kaydediyor sürekli...

İnsanlar çaresizlik içinde Filistin'de... İnsanlar aç! İnsanları çepeçevre ölüm korkusu kuşatmış Kudüs'te... Ve birer birer ölüyor insanlar, öldürülüyor. Diri diri boğazlanıyor insanlar... Anlaşılan o ki zulmün medeniyeti yok, dini yok, milliyeti yok...

Gözler şimdi peygamberler şehri Kudüs üzerinde... Müslümanların ilk kiblesinde... Kudüs, giyebilene ateşten bir gömlek! Kudüs, rüya şehir... Bir simge... Bir yüce mânâ... Hz. Süleyman'ın Kudüs'ü, Hz. Mûsâ'nın Kudüs'ü, Hz. Muhammed'in, o kutlu Peygamberin Kudüs'ü... Hz. Ömer'in Kudüs'ü ve bizim Kudüs'ümüz.. Kudüs'ü yüreğiyle fetheden Selahaddin-i Eyyûbî'nin Kudüs'ü... Cadde ve sokakları, evlerinin ve mabedlerinin duvarları artık kandan, top-tüfek dumanından görünmeyen çilekeş şehir! Kudüs! Bütün dinlerin sevgilisi... Bizim en sevgilimiz! Hz. Peygamber'i konuk edip göklere, yüceler yücesine uğurlayan kutlu mekân, mübarek belde! Ey güzel şehir... Dualarımız hep aynı: Rabbim seni korusun!.. Sevgililer sevgilisine bağışlasın seni... Bitsin bu acılar, bitsin bu kan ve bu gözyaşı... Yüzün gülsün artık senin de ey bahtsız şehir!

Hiç şüphe yok ki ateşi güle çeviren güç, bir gün görünecektir. Yüreği yanmış yetimlerin feryatları, bir gün sağır kulakları delecektir. Bütün Filistinli analar yavrularını yitirseler de, bütün Filistinli çocuklar annesiz ve babasız kalsalar da toprağa düşen tohum bir gün çatlayacaktır.

Neredesin ey aşk? Ey sevgi neredesin? Nerelerdesin ey merhamet, ey insanlık neredesin? Kudüs seni bekliyor dön artık!..

BİR KERBELÂ'DIR ŞİMDİ KUDÜS

Sen bilmiyorsun Filistinli kardeşim
Bu yangın / seni ve beni yakan bu ateş
Yüreğimizdeki Hüseyin ateşidir
Bilmiyorsun
Ondandır coğrafyamızın Kerbelâ'ya dönüşü
Aylarımızın Muharrem oluşu ondandır
Bilmiyorsun...

Ah Kerbelâ bakışlım
Bak nasıl da sığmıyorsun şimdi cennete
Ve nasıl da kuduruyorlar sen cennete sığmadıkça
Susmadıkça ezanlar Gazze'de
Nasıl da çıldırıyorlar
Ve sen komşu oldukça Hüseyin'e cennette
Nasıl da burunlarından soluyorlar bak
Çıfıt sürüleri nasıl Yezidleşiyorlar
Sen secdeye kapandıkça...

Yetmiş iki yerinden vuruyorlar
Düşmüyorsun
Yetmiş iki gül birden açıyor gül bedeninde
Yetmiş iki yürek pathıyor korkusundan
Nasıl da gözlerin Kerbelâ oluyor birden
Yüreğin nasıl da Filistin'e benziyor
Nasıl da...

Bak Filistin de artık Kerbelâ

Ramallah, Gazze, Kudüs hep olmuş Kerbelâ
Kerbelâ şimdi Ürdün ve Lübnan
Irak, o ezelden Kerbelâ
Afganistan, Çeçenistan Kerbelâ
Bosna, Kosova âh Kerbelâdır Kerbelâ
Yüreklerimiz/ coğrafyamız baştanbaşa Kerbelâ
Aylarımız hep Muharrem
Yüreklerimiz Kerbelâ...

AHMET MERCAN

(1956-Bayburt)

KALBİME ÇAKILI MIH: KUDÜS

Filistin, kabuk bağlamaz yaramız. Filistin, varlığın ruhumun yı-kılmaz kalesi. Kalbimize çakılı mih gibi. Ebabillerden alınır haberin.

Bir ömür acı libası nasıl giyilir?

Ve taşlar kuşlarla nasıl yarışır. Sen bildin; sen gösterdin körlere, duyurdun sağırlara. Filistin, müminlerin ayrıcalıklı azası.

Kudüs, kalbimizin sekmeyen pusulası.

Seninle Cennete doğar çocuklar. Unutkanlığımızı, gafletimizi alıp götüren rüzgar. Kalp aralığında dünyayı hiçe sayan Müslüman sayhası, ahiretin kocaman sorusu...

Mesafeler hurafedir, Filistin söze girince.

Atılan taşı göster!

En uzak diyardan, kuzeyden, güneyden; doğudan ve batıdan gö-ren, işiten; ellerinde ne taşıyorsun Filistin için.

Elleri taş atmaktan nasır bağlanmış çocuklara ellerini göster, elle-rindekileri.

Filistin; ey ahiretin büyük sorusu, dünyanın hasat zamanı, seni nasıl, seni nereye ve kime anlatsam. Soruları, cevapları geçerek tank durduran küçük ellerin attığı taşlara mı sorsam?

Hasatı hüznün olan ömrümüzün aynası, nasıl da gösteriyorsun “hiç”liğimizi bize.

Orada kefen giymez ölüler; taş atar şehit olur!

Ağıt yok!

Marş okur orda anneler. Orada anıtlar sayhadandır, her an tazelenir. Kendi harcını karar Filistinli. Ahiret yurduyla kapı komşu. Dünyadan yüz çevireli, beklentileri yola vereli çok olmuştur.

Bir anahtar konuşur, dünyanın her yerinde, ağır ağır ve vakur. Filistin olur söze girende. Bir kapıya kavuşmak için sürgünün cebinde umut olur bir anahtar. Çünkü o anahtar dünyadan ahiret kapısını açar.

Anahtarlar, kuşlar ve günahsız ellerden yükselen taşlar; Filistin'in mal varlığı bunlar.

KABUK BAĞLAMAZ YARA

Ebabiller usta öğretici, eylem devşiriyor çocuklar
Taş yeni bir güven kazanıyor havalandıkça
Çünkü burası Kudüs
Çünkü burada saklı
yeryüzünün göbek bağı
Burada kovalar aydınlık karanlıkları

Ey Filistin!
Ömrümün kabuk bağlamaz yarası
Bizi acıyla diriltip varlık aynasına taşıyan
Avuçlarda devinen taşlardan biri olmak isterdim
Öyle kararlı, öyle mutmain; aydınlığı omuzlayıp şafağa ağan

Ey güneşi gözlerinden doğuran çocuk
Altmış yıldır omuzlarında Kudüs taşıyan anne
Peygamber izlerinde devinen adalet çağırısı
Utancımızı süslüyoruz her sabah, katıp unutkanlığımıza

Sen uzakta, sen yalnızlıkla girince güne
Eski takvim yaprakları kayıp şehremizi koyuyor önümüze
Endülüs düşü bile gövde giyer Kudüs'le
Göğsünde gül taşıyanlar ölmüyor sen varsın diye
Aşk, hüzn, zaman ve Kudüs
Biz gök sofrasına bağdaş kuralı
Zamandan alacaklı topraktan kaçkın
Gecenin ritmini ırgalıyoruz sessiz, efkârli

Kapısı kayıp anahtarların sıra düşleri
Sürgünde gözlerine Filistin çeken muhacir
Özlemin kuruyor zamanı yeni hallere
Sabah diyoruz, gece inince bile

Biz dört hurafe yönün, perçemi dağınık çocukları
Mektebinde senin örs olup çekiç vuruyoruz;
Kudüslü annelerin, cenneti kapı komşu yapan dualarına.
Ve zamanı geldiğinde inan:
Taşıyacağız kapıları Kudüs'ün anahtarlarına

31 Temmuz 2017

NECİP EVLİCE

(1956-Kahramanmaraş)

MESCİD-İ AKSÂ'DA OLMAK

O kapıdan girip hızlı hızlı yürüdüğüm tan vakti, gökyüzü maviden kızıla dönmek üzereydi. Tüm kuşlar buraya toplanmışlardı sanki, uyanmışlardı sanki, koro halinde sonsuzluğa şarkı söylüyorlardı sanki. Yeni bir güne, yani devam eden tarihe tanıklık ediyorlardı sanki.

Şiirimsi bir hava, zeytin ağaçları, çeşmeler, namazgâhlar, Kubbet-üs- Sahra'ya çıkan birkaç basamak merdiven, altından geçilen kemerler, Kubbet-üs-Sahra, Harem-i Şerif, Ruhlar Kuyusu, türbeler, Hacer-i Muallak, Serviler, sütunlar, şadırvanlar ve Mescid-i Aksâ... 144 kilometrekare...

İçim burkularak, nefes nefese geçen anlar. Biraz rüya, biraz düş, biraz özlem, biraz kavuşma, çokça ayrılık... Her kenarını, köşesini görüp özümseme iştahı.

Hiç kavuşma umudu yokken, birden çıkagelen sevgilinin karşısındaki hâl, ruh, duygu, hüznün, sevinç, telaş, mahcubiyet...

Sonra Zeytindağı'ndan vadiyi inip çıkarak, dönüp dolaşarak Mes-

cid-i Aksâ'ya kadar yürüme... Vadide son yemeğin yendiği yer,
İsa'yı gören zeytin ağaçları...

Her tepeden, her açıdan Mescid-i Aksâ'yı görme, seyretme isteği
ve heyecanı. Yürekte biriken tortular, çoraklık, sıkılan yumruklar.

Sükûnetin bir kral gibi yaşaması gereken topraklar, sükuneti hep
arayıp duran insanlar: Filistinliler, en çok da çocuklar...

KUDÜS'TE BİR AN

Zeytindağı'nda ipi kopan tespihimin taneleri gibi
Cennet ve cehenneme dağıldı umutlarım
Yanaklarında çarmıha gerilmiş
Bir İsa gülümsemesi
Kara donlarıyla geçip gittiler yamaçlardan
Bir minik kız çocuğunun öfkesi
Ve bir başkasının bitmeyen hüznü
Seni kul, beni kül yapar
Savurur dağa taş

Kuyudan çıkarılacak Yusuf olursun
Yusuf'u kaybolmuş Züleyha
Günahkar bir çarmıh olursun
Kendini gerersin bir daha
Kuşlar oradadır hâlâ
Cıvı cıvı umut oradadır
Sızım sızım kanayan yara oradadır

RECEP GARİP

(1956-Tarsus/İçel)

ŞİİRLERLE KUDÜS

Her bakışım **Kudüs**'e, her nefes alışım **Kudüs** için, her kıyamım **Kudüs**'le birlikte. Böyle bir bilinçle yeryüzünde zulme dur denilebilir, insanlığın kadri ve kıymeti ancak **Kudüs** özgür olunca anlaşılabilir. İnsan kendi özgürlüğünü **Kudüs**'le kazanabilir. **Kudüs** özgür değilse, insanlık zulüm ve terör içindedir. Zulmün bitmesi, kanın durması için, **Kudüs**'ün özgür olması gereklidir.

“Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde, Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu” diye seslendi rahmetli şair Mehmet Akif İnan. Bu sesi, 1979 yılında yayınlanan “Akıncılar” dergisinde duyduk. “Savaş Türküsü” şiir kitabım 1996 yılında yayınlandı. Kitapta yalnızca yedi şiir vardı; *“Güneşi Karşılama Giden Çocuk, Bosna'ya Ağıt, Bir Şairin Özgür Şiiri, Filistin'e Ağıt, Ortadoğu Şiiri, Zamanın Sadeliğine Bildiri, Mekke'ye Dönüş Bildirisi”*. Bu şiirler kavga şiirlerimdir. O dönemlerde şairlerin bolca kavga şiirleri mevcuttur. **Filistin'e Ağıt** şiirimde şöyle ifade etmişim;

*“Yağmur yağıyor ateş ateş
Gök terliyor kızıl kızıl
Özgürlük adına veriliyor bu savaş
Direnen Filistin oluyor
B i r m i l y a r İ N S A N”*

“Filistin’e Ağıt” şiirimi yazdığımda seksenli yıllardı. O yıllardan bu yıllara Kudüs’te,

Türkistan’da, Kafkasya’da, Orta Doğu’da, Afganistan’da, Afrika’da değişen bir şey olmadı. Aynı acı, aynı zulüm, aynı haksızlıklar, aynı özgürlük düşmanları, yeryüzünde, batının, yani Amerika’nın, yani Avrupa’nın yani Sovyet Rusya’nın gözü önünde öldürmeyi, yıkımları, kıyımları, intiharları, iftiraları sürdürdüler.

Maide suresinin 32. ayeti aynen şöyledir: *“Bu nedenle, İsrailoğullarına şunu yazdık: Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksızca) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, peygamberlerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan birçoğu yeryüzünde ölçüyü taşırانlardır.”*

Selahhaddin Eyyubi güçlü bir kumandandır. İyi bir yönetici, iyi bir fetih ruhunu inşa eden asker ve liderdir. Kudüs’ün fethiyle Hristiyan ve Yahudi coğrafyası asıl itibariyle Batı coğrafyası kılıçlarını kınlarına yerleştirseler de bir daha koymamak üzere hınçlanmışlar, kinlenmişlerdir. Batı dünyasının yüreğine onulmaz uçurumlar, yarlar ve yaralar açmıştır Kudüs’ün fethi.

Oysa Kudüs, “Gökte yapıp yere indirilen şehirdir” Sezai Karakoç’a göre. Hazreti Süleyman Mescidi’nin, Davut Peygamber Mescidi’nin, Musa Peygamber Mescidi’nin ve diğer mescitlerle Hazreti Ömer Mescidi’nin ve Hacer-i Muallaka’nın bulunduğu bu mekân, bu coğrafya ümmetin ortak alanıdır. Ayrıca, İsa Peygamber’in doğduğu topraklar olması, Meryem validemizin medfun bulunduğu, Yakup ve Yusuf Peygamberin diyarı olan bu topraklar kadim kültürlerin, insanlığın, ilahi dinlerin de ortak sesi, nefesi ve meselesidir. Ne Süleyman, Davut ve Musa Peygamberin tabileri, ne İsa Peygambere uyanlar, ne de Hazreti Ömer’le birlikte İslam’ın sancağıyla müşerref olan Kudüs mensupları, birbirinden rahatsızlık duymamışlardır. Hazreti Muhammed Mustafa’ya iman ve teslimiyette örnek olmuşlardır. İlahi din mensubiyetinin muvahhidlik anlayışı İsrail’in fitne kazanlarıyla kaynatılmış ve bozulmuştur artık. Bu nedendir ki Kudüs mahzundur, Filistin mazlumdur ve Mescid-i Haram’dan Mescid-i Aksâ’ya gelen ve

oradan da **Sidretü'l-Münteha**'ya yolculuk yapan âlemler sevgilisi efendimizin bir emanetidir **Kudüs** ve **Mescid-i Aksâ**. “Orta Doğu” şiirimde yıllar önce şöyle söylemiştim;

*“Mescidi Aksa duruyor orda, ayakta hala
Filistinli bir çocuk, bir dede ve birkaç kadın
Duvar dibinde kıvrılmış ağlıyor Mescidi Aksa bugün
Bugün miraç
Bugün Mescidi Aksa
Bugün savaş
Mescidi haramdan Mescidi Aksaya gelen peygamber;
Hazreti peygamberdi bugün.*

*Bugün perişandı insanlık;
İşte orada
Bak, orada
K U D Ü S T E
İyi bak ne çok Müslüman yatıyor orada;
Orası ülkemizdi, doğduğumuz yerd, tüten ocağımızdı
K U D Ü S T Ü”*

Bugüne gelindiğinde **Kudüs**, insanlığın top yekûn halinde intiharını, suçluluğunu söylüyor bize. Bütün bir yeryüzü suçludur; çünkü arzın emanetlerinden olan **Mescid-i Aksâ**, yani **Kudüs**, yani **Gazze**, yani **Mekke**, yani **Medine**, yani **Bağdat**, yani **Halep**, yani **Şam**, yani **İstanbul** mahzundur, mazlumdur, yaralıdır. İnsanlığın ortak mirasında bir acı varsa eğer; bütün bir yeryüzü o acıdan sorumludur. Bilhassa **İslam** coğrafyası birinci dereceden sorumludur.

İlahi dinlerin merkezi sayılan **Kudüs** insanlığın ortak mekânıdır, makamıdır. Bunu asırlar öncesinde ecdadımız gerçekleştirmiştir. Şimdi yeniden gerçekleştirilmesi için oyun ve oynaş içinde olan **İsrail** aklını başına almalı ve **Kudüs** bütün insanlığın ortak ibadet şehri olmalıdır. İşgal ettiği bütün topraklardan çekip gitmelidir. Kadim şehirler içinde önemli bir merkeze sahip olan **Ku-**

düs yani **Mescid-i Aksâ** tarihsel ödevine geri döndürülmelidir ve ihanet şebekelerinden arındırılmalıdır. Şehirlerin anası **Mekke**'dir ve bunu bizlere **Kur'an-ı Kerim** haber verir. **Medine** hicret şehridir ve **İslam**'ın site devleti burada kurulmuştur ve Peygamberimizin **Devlet Başkanı** olduğu medeniyetin beşiğidir. **Kudüs** ise **Mescid-i Haram**'dan **Mescid-i Aksâ**'ya miraç yolculuğunun kalbidir. Büyük peygamberlerin beşiği-merkezi burasıdır. **Süleyman** Peygamber (as)'ın mabedi, mescidi buradadır. Müslümanların ilk kablesi **Kudüs**'tür yani **Beytü'l -Makdis (Kutsal Ev)**'dir.

Elli yıldır ülkemizde edebiyatın, sanatın, fotoğrafın, resmin, tiyatronun, filmin, belgeselin ve şiirin konularından biridir **Kudüs**. İnsanlığın gündeminde olmayı, kendisiyle şöyle ya da böyle ilgilendirmeyi biliyor. **Büyük İslam** ümmetinin en can alıcı konularından birisidir. 1969 yılında yayın hayatına başlayan **Edebiyat** dergisinin, **Ustası Nuri Pakdil**'in özel konusu olduğundandır dergi yazarlarının, şairlerinin, okuyucularının, doğal olarak mensuplarının ana gündem maddesi **Kudüs**'tür. **Nuri Pakdil**, her an **Kudüs**'le birlikte nefes alıp verir. Her kalem sahibinin ve dergi mensuplarının yani okuyucuların evlerinde mutlak surette bir **Kudüs kögesi** bulunmalıdır diye ısrarla hatırlatır **Nuri Pakdil**. Beklenmedik bir anda size; **"bugün Kudüs nasıl"** diye sorar. **"Anneler ve Kudüsler"** şiiriye elden ele dolaşan ender şiirlerdendir. **Tıpkı "Mona Roza"** şiiri gibi. **Prof. Dr. Turan Koç** 2004 yılı **Hece** Dergisinin **Nuri Pakdil** özel sayısında buna vurgu yapmaktadır. Kaç şairin elden ele, dilden dile dolaşan şiiri vardır? **"Mona Roza, Anneler ve Kudüsler"** şanslı şiirlerdir? Hem kendisini hem de şairini yaşatan şiirlerdir bunlar.

"İnsan

Soya çekim

Göğe yansır umudu

Baktıkça aynada

Ve çocuk gülünce

Işır el-aksâ

El-aksâ bilir ki

Çocuk koyacak o taşı"

Şair yüreğın hissettiğini diğerk yürekler hissedemez. Hislerin dile gelişidir bir bakıma şiirler. Ömrün şekillenışinde bizi kavi kılan düşünce, önümüzdeki yol göstericilerin sağlam, diri, canlı ve inançlı olmalarından ileri gelir. Yol göstericidir her nesil. Bir sonraki kuşaklar için yol, işaret taşlarıyla doludur ve bunu okumak için dikkatli olunmalıdır.

Şairin baba ocağından aldıkları, geleceğın temelini oluşturur. Ebeveynlerin tavırları, davranışları, ahenkleri, kültürleri, inançları, savundukları ve karşı koydukları hususların temeldeki en önemli unsurlar olduğu unutulmamalıdır. Büyüdükçe temele konulan tuğlalar, taşlar, kerpiçler, harçlar yapının gözükmemesini sağlar. Temeldeki bilgilerin sağlam olması, geleceğın sağlıklı olmasını belirler.

Alinyazısı Saati’nde Sezai Karakoç şöyle söylüyor;

“Savaşabilirim bugün bütün dünyayla

Gerekirse

Ruhumuzun susadığı hakikat olan

Evrensel İslam Barışının zaferi için

Aşk için Tanrı hakikati aşkı için

Göğre çıkan İsa yere insin diye”

Bugün tam da **İslam** ümmetinin yapması gereken bu şuurdur. Bütün dünya üzerimize gelse **Çanakkale geçilmez** diyen **Türk Milleti** tekraren **15 Temmuz 2016’da** yeni bir **İstiklal mücadelesi** örneğini gösterdi bütün dünyaya. Kalkışmayı, darbe teşebbüsünü yerle bir etti. Bu millet yenilmez, dedi. Bütün dünya üzerimize gelse bir tek silahımız olmadan da tanklarınızın üzerine, silahlarınızın her türlü ateşine, taarruzunuza, uçaklarınızın her türlü bombalamasına rağmen iman dolu göğsümüzle söndürürüz. İşte bu şuurla **Kudüs, Mescid-i Aksâ** bizi beklemektedir. Sorumluyuz ve sorumluluğumuzu yerine getirmekle mükellefiz.

Evrensel İslam barışının zaferi için bütün dünyayla savaşabilirim.

Her gün Kudüs, her an Kudüs, Kudüs’e uçar bütün kuşlarım. En taze umutlarım, en yeni vakitlerim, her an dönüp dönüp baktığım sensin Kudüs.

KUDÜS ÇAĞRISI

İncecikten iner rahmet yağmurları
Mescidi Aksanın, Kudüs'ün üstüne
Yemyeşil bir ılık, billura benzeyen inişle
Toprağı yaran, sarmalayan sis bulutuyla
Yenilenmiş terütaze, bir şehrin suretinde
Sidretül müntehaya iner melekler
Şahadet iklimiyle arınır yeryüzü
Sabahın dua vaktine özgü yakarışıyla
Yeni bir ruh üfler gibi diriltir yeniden
Süleyman mabedinin uykusu kaçır
Her gün yeniden açan güller
Gün doğmadan uçar
Şimdi yeniden bir aşka tutulsaydım
Genç atlarımla yeryüzüne dağılsaydım
Mescidi Aksanın, Kudüs'ün başında taş olsaydım

İncecikten iner rahmet yağmurları
Sabırla iner, bir bir deneyerek iner gönüllere
Kırk bahar geçen, kırk ikinci buluşmaları gibi
Kırk atının dağlardan aşarak geldiği
Bedevi bir ağırlayışla yeniden kılıç kuşanan
Bütün atların, korkusuz horoz ötüşleriyle
Yekinirler, yüreklerini birbirlerine ekleyerek
Binerler atlarına bir şafak vakti korkusuzca
Ahitleşmiş bir ordunun tek yürekte toparlanışı gibi
Uzamış sakallarıyla her birerlerinin
Alnına vurulmuş iman ısıltısıyla yıldırımlaşarak
Toprağın derinliklerine inerler her sabah
O kutlu ezan sesiyle, o incecik yağmur sesiyle

Şimdi yeniden bir aşka tutulsaydım
Genç atlarımla yeryüzüne dağılsaydım
Mescidi Aksanın, Kudüs'ün başında taç olsaydım

Kudüs “gökte yapıp yere indirilen şehir”
Tılsımıyla büyüleyen, nefesiyle yenileyen şehir
Ağtılarımı bıraktım geceye, gündüze ant içtiğimde
Ellerime, yüzüme ayın şavkı vurdu
Alnımı toprağa mıhlایarak bıraktım hüznleri
Gülistana çevirmek için Kehkeşanları
Umudu artırarak yeminler bıraktım incire ve zeytine
Sen baharistan tutkunu, dolunaya âşık güvercin
Şimdi İbrahim'in, şimdi Süleyman'ın vaktidir
Kuşanmalısın silahlarını ey çocuk
Al yazmalarınla gelinliklere sarınmalısın
Sura üflemeden İsrail, Kudüs'ü kurtarmalısın
Şimdi yeniden bir aşka tutulsaydım
Genç atlarımla yeryüzüne dağılsaydım
Mescidi Aksanın, Kudüs'ün başında taç olsaydım
Ey Mekke, ey Kudüs,
Ey mehtaplara vurulmuş, hilale benzeyen yükseliş
Sana Kısra'nın, sana Babil'in,
Gözü değmişse eğer, kırmalı bütün şamdanları
Kırmalı İbrahim'ce putları, diriltmeli insanlığı
İçini eriten, bitiren esrimelere karşı
Ayaklanmalı Nuri Osmaniye'de, Beyazıt'ta
Yedi kat göğün makamlarından almalı onurumuzu
Yeniden toprakla yıkamalı kirlenen ellerimizi
Yeniden yağmurlara yaslanmalı
Gök katından gelen yeni bir baharla
İp-incecik ipekten, zarafetle tutunmalı
Yağmurdan ıslak yakarışlarla
Ellerimiz, oy ellerimiz birbirlerine tutunan ellerimizle

Tövbelerimiz, birbirlerimize eklediğimiz
Rahman ve Rahim olana, Settar ve Rezzak olana
Belimiz iki büklüm, dermansız dizlerimizle
Başımız eğik, gözlerimiz kapalı
Sana geldik ey Rahim, ey Kerim
Şimdi yeniden bir aşka tutulsaydım
Genç atlarımla yeryüzüne dağılsaydım
Mescidi Aksanın, Kudüs'ün başında taç olsaydım

Ahir zaman hikâyelerine muhaliftir Kudüs
İçinde müştak, peygamber çiçekli ve metruk
Dicle'nin ve Fırat'ın iştahlı suları ile yıkanarak büyüyen
Bağdat'ın, imamı Azamın ve Kerbelâ'nın haykırılarıyla
Lambaların söndüğü, aynaların kırıldığı, ayın yere düştüğü
Zamanlara ait iklimlerde, Kleopetra'nın azgınlığıyla
Bu benim aşkımdır diyerek yanıp kül olsa da faydasızdır

Bir şehrin kaybolan haritasında çocuk ölmüştür
Ölmüştür el ayak takımı, cümle şehirli
Bitmeyecek bir savaşın ruhunda ateş yakılmıştır
Hiç bitmeyen sevgilinin
Burak'tan kalan hatıraları armağandır insanlığa
Bu şehir, bu memleket, bu toprak bizim
Kör olası şeytan, kör olası mendebur ihanet
Tuzaklarında şımaran, kuduran nefis
Bil ki Tevrat'ın, İncil'in ve Zebur'un üstüne
Kelamı Kadim'in, Habibi Kibriya'nın üstüne
Bu coğrafya, bu tarih, bu uygarlık bizim
Şimdi yeniden bir aşka tutulsaydım
Genç atlarımla yeryüzüne dağılsaydım
Mescidi Aksanın, Kudüs'ün basında taç olsaydım.

YAŞAR AKGÜL

(1956-Adıyaman)

BEN SENİ DE GÖRMEDEN SEVDİM EY SEVGİLİ KUDÜS!

Babam hep yakından bakardı Kudüs’e: İstanbul’dan. Hemen elinin altındaymışçasına.

Radyosunu hiç ayırmazdı yanından, ajansları kaçırmazdı, eli yüreğinde dinlerdi hep.

Önce benim yeni yıkanmış saçlarımı okşardı, sonra Mescid-i Ak-sa’nın uzun yıllar taranmamış saçlarını, sonra gözyaşlarını silerdi. Kubbetü’s-Sahra’yı da ihmal etmezdi, kapı komşusuydu çünkü.

Bindokuzyüzaltmışyedinin soğuk haziranında, gündüzün karanlığında, çocuklar oynarken sokakta/sokak da oynarken çocuklarla, ezanın kuşlara da okunduğu saatte, namazın gül açtığı vakitte, üşürken öğlenin sıcaklığında, nerden bilebilirdim ki Kudüs’e kar yağdığını.

Hazret-i Ömer’den bahsederdi babam, Selahaddin-i Eyyubi’den de, hiddetlenirdi nedense, yüzünün de sesinin de rengi değişirdi, keşke yanlarında olsaydım derdi.

Kıssalarla, muharebelerle, gazalarla, gazvelerle, cenklerle, seferlerle, seriyyelerle, menkıbelerle geçerdi gecelerimiz. Ne çok anlatırdı babam, ne çok dua ederdi ve ne de çok ağlardı.

Nedendi bütün bunlar, niye yaptınız ki bunları bize. Biz Kerbelâ’ya düştük oysa, siz belaya düştünüz.

Musa idik, İsa idik, Muhammed Mustafa idik.

Biz dünya ahiret üç kardeş idik, aynı pınardan içtik. Ne güzeldik ama, hem en güzeldik.

Ölü Deniz’de yıkandım, Zeytin Dağı’na çıktım, zeytinyağı getirdim, kandilleri için Beytü’l-Makdis’in. Ağlama Duvarı’nda gözyaşınızı biz sildik ipekten kanatlarımızla.

Cumaya gidiyorum diye çıkmışsın evden, ne sen döndün Bağdat’tan, ne beybabası geldi Şam’dan beşiğiyle gömülen bebeğin. Hiç mi insandınız. Hiç mi vicdandınız. Hiç mi hiçtiniz?

Bir gün beni Kudüs’e, kuşlar alıp götürse,

Muallakta bırakıp, hiç geri getirmese.

Tevrat ile, İncil ile, Kur’an ile.

Siz terkettiniz bu diyarları kan ile,

Biz geldik gülsuyuyla yıkadık Furkan ile

Mekke, Medine, Kudüs’tük.

Çok kırıldık, çok incindik, çok küstük.

Naiftim, zarıftım, Mushaf-ı Şerif’tim,

Sora sora gittim Bağdat’ı bulamadım

Babacığım, baba!

Bağdat nerde acaba?

Burda arz da yok, arş da yok, arşın da yok

Babacığım, baba!

Halep yerinde mi hala?

Babacığım, baba!

Çocukken anlattığın

Kudüs duruyor mu orda?

BU DÜNYANIN FİLİSTİN'İ

Filistin'de çocuklar
doğar doğmaz anneleri
büyütüp sabaha kadar
ölümsüzlüğe hazırlar

YAŞAR BEDRİ

(1956-Trabzon)

KUDÜS SİMSARLARINA

Bir şehir düşünün; Allah'tan başka sahibi olmasın!
Bir şehir düşünün, ihanet ve zulümden ibaret olsun.

*

Oysa Kudüs:

Peygamber Yereşya'ya göre, "Rabbin tahtı, adaletin yurdu, kut-siyet dağı."dır.

*

"Eğer seni unutursam ey Yereşalim, sağ elim hünerini unutsun; eğer seni anmazsam, eğer Yereşalim'i baş sevincimden üstün tutmazsam dilim damağıma yapışsın" diyor Mezmur, 137/5-6'da.

*

Hatırlamak haksızlık: Adaletsizlik olmuş. Hoşgörüsüzlük olmuş. Cinayetler eklemelenmesi olmuş.

*

Ey İsrailoğlu adalet ve sadakat kavramları dilinizde utanç levhasıdır.

Musa'ya: '*Git, sen ve rabbin savaştın!*' dediniz. Peygamberinizi yalnız bıraktınız.

Peygamberlerinizi öldürdünüz.

*

Zekeriya'nın, Yahya'nın, İsa'nın meşin kalbi katillerisiniz!

*

Yoldaşınız Adolf Hayl Hitler'le masumları öldürürken de masumiyet tellallığı yaptınız.

*

Rotschild dede-babanızın, tefecilik ve hırsızlıkla sermaye kralı olan şarlatanlarınızın mülkü de Karun gibi başlarınıza geçecektir.

Adalet yanılmaz!

UZAK YAKIN ÇÖL NOTLARI

*israiloğulları peygambere dedi ki:
'git, sen ve rabbin savaşın!'*

-0.

Kenan yolcusu gitti! Çerçiler çakallara bıraktı çölü
Oturdu çeriler iki ayrı koma gün ayırımında
yahya'nın gözyaşı tozlarını topluyordu ibrahim
kalbimi açtım; mihrabı, mümini, münkiri gördüm
yalnız zekeriya'yı, miracı, kayıp dualarımı
kendi yalnızlığıma gömdüm.

nasıl kalbini serin bir yaprak gibi kapatır gece
serin suya taş atar çöl perisi
sudaki halkalarda kamer, babil atlıları, yıldızlar
korkumun kanamasını, taş yaralarını
sargı tutmayan acıları toplarım.

-1.

Safran kokuyor gece. ağzın, gökyüzü, bulutlar
Safran kokuyor fırtınanın saçlarında bıraktığı göz izi

-2.

Seninle sen arasında yeşil semender,
Yonga taşıyor seninle senin yalnızlığına!

-3.

Mem ile mim'in hikayesidir.

Çöz dağların yaşmağını,
Kalbini çöz!

-4.

Mem benim olsun, mim sende kalsın, incitmesin âşığı yerçekimi.
İn cin kıyam ediyor.

-5.

Kekik kokuyor mem. Mim uzun yazdan bize kalan dardağan.
mem'in kalbinde sürdü yokluğumuz.

-6.

Yağmur olmaktan geliyorduk, hece olmaktan,
Kalplere açılan çukura gömülen hatıra olmaktan!

-7.

Lâmbayı dönen ateşböceğine baktım.
safı sarı, safı sessizlik. 'in ordan âşık' dedim,
'düşeceksin yoksa!'
aşk; ateşte erimektir.

-8.

Aklım karıştı. Yaramı kapattım, acımı otadım.
Gül kokuyordu nefesin.
Bildik bunu biz:
Ölüm eskitiyordu yaralarda kalan masumiyeti.

-9.

Kuleden kuleye şahin uçurduk.
Geçen kervanın düşürdüğü yıldız dozları bi dolu 'âh'ı.
Kumu bulaştırıyordu mesellere
safrana, zeytine, incire...
bi dolu âh'ı!

-10.

Kalbimi açıyorum:

Kelimeleri acıtan fırtına yıldız tozu.

Aynada ölücül yüzler!

Kendisiyle gidenlerin gölgesi.

-11.

Ağzın sonsuz kuyu.

gülümse

ne buğu kalır ne zaman!

Düşün kalp ağrımdan dedi kenan yolcusu!

Yonga yanmayınca eritmez sesi.

12.

Kenan yolcusu gitti! Çerçiler çakallara bıraktı çölü

CEM MEHMET EREN

(1958-Ankara)

TUT ELİMDEN EY KUDÜS

BEŞ VAKİT ÇIKARKEN Mİ'RAC'A...

Davud'un gür sedâsı, Süleyman'ın duası...

Bir şehir olmanın çok ötesinde anlam taşır Kudüs. Ötelerle irtibatı sağlayan kapı. İsrâ'nın son durağı, Mi'rac'ın ilk basamağı...

Oradadır Efendimizin bize en yakın gölgesi. Hicaz'a giderken uğramışsak eğer, O'nun kokusuyla karşılaşacağımız ilk toprak parçası.

Dünya misafirliğini orada geçiren onca peygamberin, ashabın, evliyanın yeryüzüne attıkları imza...

Bakmayın mahzun oluşuna, arzîdir bu durum binlerce yıllık tarihinin yanında.

Kudüs namusumuzdur. Kudüs imtihanımız. Kirlenen bizizdir Beyt-ül Makdis değil, siyonist çizmeleri geziniyorsa Efendimizin ayak iziyle şereflenen Aksâ'da...

Yazılan gün gelir nasılsa.

Birazdan girer Ömer kapıdan, kölesi deve sırtında kendisi yaya. Birazdan aydınlanır ortalık Selahaddin'in kılıcının parıltısıyla. Birazdan elinde taşla dikilir işgalcinin karşısına Hanzala...

Tut elimden ey Kudüs, beş vakit çıkarken mi'rac'a...

FİLİSTİN

gazze'de bir çocuk
göğre baktı palmyeler arasından
mermileri ateş böceği sandı

evimizi göremezler karanlıkta değil mi anne?
uyu sen
yakalarım mermileri ben ellerimle

kudüs'te bir çocuk
yüz yıllık öfke yerleştirdi sapanına taş yerine
karşısına geçti bir ordunun
öylece durdu

cennete gidiyorum ben şimdi değil mi anne?
babamın yanına değil mi anne?
özleriz ama seni çok
tez gel sen de...

İBRAHİM ERYİĞİT

(1958-Ankara)

KUDÜS ÜZERİNE

Biliyorum, Kudüs üzerine ne söylense boş...

Karl Marks'ın dediğı gibi: “*Tarihte her şey olması gerektiğı gibi olmuştur. Sonunda işler olacağına varır.*”

Bu söz, her ne kadar kadercı anlayışı çağrıştırıyor olsa da doğru bir söz olarak geliyor bana da.

Bir de şöyle bir ayet var: “*Başınıza gelen kötülükler kendi ellerinizle işledikleriniz yüzündendir*” anlamında.

İnsanlık tarihi boyunca savaşların, zulümlerin, kan dökmelerin sürekli yaşandığı ve günümüzde de özellikle Müslümanların yaşadığı coğrafyalarda bu olumsuz durumun devam ettiğini biliyoruz.

Burada, İbn-i Haldun'un, “*Coğrafya kaderdir*” sözü aklıma geliyor. Yine, “*Bir toplum kendi durumunu düzeltmedikçe, Allah o toplumun durumunu düzeltmez*” anlamındaki ayet aklıma geliyor.

Günümüzde dünyanın pek çok yerinde, özelde de Kudüs'te yaşanan zulümlere bir insan olarak, özellikle de bir sanatçı olarak şahit olmanın üzüntüsünü derinden yaşamamanın dışında elimizden bir şey gelmemesinin mazeret olamayacağını belirtmek istiyorum. Birkaç cümle veya şiir yazmanın üzerimize düşen vebali kaldırmayacağını bilerek söylüyorum tüm bunları.

Sonuç olarak, çevremizdeki olaylara şahitlik yaparken, direncimi-

zi ve umudumuzu kat be kat çoğaltmanın yanı sıra içinde bulunduğumuz olumsuz koşullardan çıkmanın çözüm yollarını arayıp, birey ve toplum olarak durumumuzu iyiye ve güzele yöneltmemiz gerekir diye düşünüyorum. Kısacası, her an insan oluşumuzun hakikatine ermemiz gerçekliğinde yaşamamız gerekir. Yaradanla bağımızın paradigmasını sorgulamamız gerekir. Bu sorgulamayı en iyi biçimde gerçekleştirdiğimiz ve bu minvalde yaşadığımız oranda, çevremizde bize olumsuz gibi görünen ne varsa ortadan kalkacağına inanıyorum.

ATEŞ ÇEMBERİNDE GÜL

Coğrafya kaderdir der
İbn-i Haldun pirimiz
Şekillendirir bizi
Ne varsa seçtiğimiz

Başa gelen kötülük
Kendimizin yüzünden
İhmalkâr oluşumuz
Asla kaçmaz gözlerden
Zifiri karanlıkta
Kalınca yüreklerimiz
Günü ağartır kudret
Samimiyse hâlimiz
Umut cisimleşiyor
Hayalin perdesinde
Kudüs can çekiyor
Zalimin pençesinde

Mekke Medine gibi
Vahye adanan gönül
Bozar asi tertibi
Mescidi Aksa'da kan
Gözyaşına karışır
Irmak olur akar kan
Cansız bedenler taşır

Çocuk gözüyle Kudüs
Ateş çemberinde gül
Camdan sığınaklarda
Darası alınmış kül

Kudüs'te kusar namert
Osmanlıya kinini
Toruna düşer kırmak
Siyonist çemberini
Tel-Aviv irinli ur
Zehir saçar dünyaya
Vahşet içinde siyon
Esir olur korkuya
Derdest edilir Aksa
Dedektörler kurulur
Metalleşmiş siyonist
Ateşlerde kavrulur

Vaadini kim verdi
Bu toprakların size
Onunla bağlantınız
Uygun mu kan dökmenize.

ŞAKİR KURTULMUŞ

(1958-Eskişehir)

“KUDÜS BİR KURTULUŞ SAVAŞINA ÇAĞIRIYOR MÜSLÜMANI”

Ah Kudüs... Nasıl da kanıyor içimizdeki yara...

Ortadoğu'nun bölük bölük parçalara ayrılıp paylaşılması Osmanlı Devleti'nin dağılması neticesinde ortaya çıkmış bir durumdur. Batı düşüncesinin Batı uygarlığının içimizde beslediği nifak ve ırkçılık tohumları yıkılma sürecindeki Osmanlı topraklarında İslam milleti bilinci yerine yeni bir milliyetçilik anlayışı ve buna bağlı olarak oluşturulan kültürel ve politik kuruluşlar sayesinde yeni bir neslin doğmasına kadar uzayan bir yolu açmıştır. Aydınların Batıya olan öykünmesi nedeniyle Ortadoğu ülkeleri ve bölge halkı kaçınılmaz olarak Batı despotizmi altında bir maceranın içine düştü, ağır şartlar altında bir mahkumiyet yaşadı.

Ortadoğu'daki yönetimler adeta bir kölelik yarışındaydılar Batı karşısında.

Dünyanın çeşitli bölgelerinden İsrail'e yerleştirilen Yahudiler topraklarını gasp ettikleri Filistin Müslümanlarını bölgeden uzaklaştırmak için her yolu denediler. Kudüs'ün Siyonist devlet tarafından başkent yapılması, Osmanlı Devleti'ni yıkma amacının asıl hedefi ve bu hedefin gerçek olduğunun bir kanıtıdır. Uluslararası Yahudi Örgütü'nce Yahudilerin Filistin'de Osmanlı Devleti'ne bağlı vatandaşlar

olarak oturması karşılığında bütün dış borçlarımızın ödeneceği şeklindeki resmî teklifini şiddetle reddettiği için Ulu Hakan Abdülhamid Han'ın adı 'Kızıl Sultan'a çıkarılmıştı. Ardından tahttan indirilişi ve Osmanlı yönetiminin Siyonistlerin güdümündeki İttihat ve Terakki'ye verilmesi, kısa süre içinde Balkanlar ve Trablus'un kaybedilişi, Osmanlı Devleti'nin 1. Dünya Savaşı'na sokulması neticesinde ortaya vahim tablo çıkıyor; İslam Birliği ortadan kaldırılıyor, Ortadoğu Siyonist ve emperyalist güçler tarafından işgal edilip paylaştırılıyor. Bölgede kendileri gibi emperyal güçlere bağlı kadroların başında olduğu devletler oluşturuluyor.

Üstad Sezai Karakoç, 'Gökte yapılp yere indirilen şehir' der Kudüs için. Akif İnan da "Kudüs için 'esir bir İslam beldesidir, Yahudinin malı olamaz' der. 'Kudüs Bir Kurtuluş Savaşına Çağırıyor Müslümanı' başlıklı çok güzel bir yazısı vardır Akif İnan'ın. Yeni Devir Gazetesi'nde günlük yazıları arasında yer alır. O yazının bir bölümünde şöyle değerlendiriyor Kudüs meselemizi: "Kim demiş Kudüs, bütün dinlerin kutsal şehridir diye? Kudüs, yalnızca ve sadece Müslümanlarındır. Kudüs gerçekte İslam'dan başka hiçbir din için kutsal olamaz. Ve Müslümanlardan başkasının olamaz Kudüs. Mekke ve Medine nasıl ki yalnızca Müslümanlarınsa, Kudüs de öylece yalnız Müslümanlarındır.

Kudüs gasp edilebilir. Zorla işgale uğrayabilir. Lakin yine de Müslümanlarındır... Bir tek Müslüman baki kaldığı sürece, Kur'an baki kaldığı sürece Kudüs İslam'ındır. Kudüs esir olmakla Müslümana bir ders vermiştir. Yeryüzü Müslümanları bir ilahî imtihanla karşı karşıyadırlar. Kudüs'ün elimizden çıktığına inananlar, oranın Yahudilerin mülküne geçtiğini sananlar bu imtihanı kaybetmişlerdir. Çalınan Kudüs'ü geri almak cehdiyle yaşamayanlar, bu imtihanı kaybetmişlerdir. Hatta Kudüs'te Yahudilerin de Hristiyanların da hakkı olduğunu sananlar da kaybetmişlerdir imtihanı. Mekke ve Medine için nasıl ki ortaklık kabul etmezsek Kudüs için de edemeyiz. Kudüs bizim Peygamberimizin, yani Müslümanların şehridir. Bu felaketi, Yahudinin işgallerini, Müslümanlar çok iyi değerlendirmeye mecburdur. Bu azim musibeti dirilmenin, birleşmenin bir ihtarı olarak görüp, cihada soyunmaya mecburdurlar. Müslümanların hızla uyanması için, Hak bu

azim musibeti başımıza musallat kılmıştır. Büyük bir imtihan ve sevap kapısı açılmıştır önümüze. Müslümanlar Peygamberin safında yer alarak, Allah ve Peygamber düşmanlarının gövdelerini bu mukaddes beldenin topraklarında imha etmeye hazırlanmalıdırlar. Kudüs, Müslümanlara cihat çağrısının bir fedaisidir şimdi. Ve esir düşmüştür. Onu esaretten kurtarmak, Müslümanın esaretten kurtuluşuyla özdeş-tir bugün.”

Üstad Sezai Karakoç da Kudüs’ü önceleyen Kudüs meselemizi sık sık gündemimize getiren yazılar yazmıştır. Bunlardan birisi de “Kudüs Acısı” isimli yazıdır, bu önemli yazıdan bir bölümünü alalım buraya: “Mekke Müslümanların kiblesidir. Kâbe putlarla dolu olduğu bir dönemde Kible ödevini Kudüs görmüştür... Peygamberimiz, Miraçta Mekke’den Kudüs’e gitmiş ve yücelikler âlemine oradan yükselmiştir. Bu hatıranın abidesi Mescid-i Aksa ve Kubbetüssahra’dır. Orada bütün peygamberlere imamlık ederek namaz kılmış ve kıldırmıştır. Bin üç yüz yıldan beri Müslümanların elinde bulunan kutlu Kudüs şehri şimdi esirdir. Bu acıyı duyanlar şimdi nerededirler?

Peygamberler şehri, ikinci kible şehri, Mescid-i Aksa ve Kubbetüssahra şehri, Miracın ikinci durağı kutlu Kudüs şehri tutsaktır. Bu acıyı duyanlar nerededir?... Tek uyuyan biziz, biz Müslümanlar... Bugün Kudüs gitti. Allah korusun yarın gözleri Şam’dadır. Sonra Bağdat’ta, Mekke’de, İstanbul’dadır... İşte esir Kudüs gözümüzün önünde en trajik bir örnektir. Peygamberler şehri, kendi diliyle bütün bunları bize açık açık anlatıyor ama bu acıyı duyanlar, bu çılgınlığı işi-tenler, öldürülen Müslümanların sesini unutmayanlar nerededir?”

Nuri Pakdil ustamız da Edebiyat dergisinde yer alan daha sonra kitaplara da giren pek çok yazısında ve şiirinde Kudüs meselesinin yüreğindeki yangın olduğunu, Kudüs gerçeğiyle her zaman yüz yüze olma gerekliliğini haykırmıştır. Yüksek sesle haykırmıştır sürekli. Nuri Pakdil “Anneler ve Kudüsler” isimli şiirinin bir yerine şöyle diyor:

“Tûr Dağı’nı yaşa/Ki bilesin nerde Kudüs/Ben Kudüs’ü kol saati gibi taşıyorum/

Ayarlanmadan Kudüs’e/Boşuna vakit geçirirsin/Buz tutar/Gözün görmez olur

Gel/Anne ol/Çünkü anne/Bir çocuktan bir Kudüs yapar

Adam baba olunca/İçinde bir Kudüs canlanır

Yürü kardeşim/Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin”

Evet Pakdil Usta Kudüs’ü bir kol saati gibi taşıdığını söylerken kendisi için bu konunun ne kadar önemli olduğunu vurguladığı gibi yolda karşılaştığı bir kardeşimizi, arkadaşımızı da ‘Kudüs’te havalar nasıl bayım” diyerek karşılıyor. Yokluyor esasında... Kudüs’ü ne kadar taşıyoruz yüreğimizde. Ne kadar düşünüyoruz, ne kadar yakınız Kudüs’e. Ne kadar iç içeyiz Kudüs’le, nasıl olmalı Kudüs’e bakışımız, bunu sorguluyor.

Bizim için Mekke, Medine sadece Suudi Arabistan devletine ait şehirler olarak görülmüyor. O kutsal beldeler yeryüzü Müslümanlarıdır. Kâbe bütün Müslümanların ortak kiblesi, Mescid-i Nebevi de âlemlere rahmet olarak gönderilen son Peygamberin, Allah’ın Rasulünün makamıdır. Kudüs de böyle değil midir? Peygamberler diyarıdır, Peygamberimizin diyarıdır. İlk kiblemizdir. Bütün peygamberlere gönülden bağlı olan ve onlara inananların kentidir Kudüs. Hristiyanlar ve Yahudilerin Kudüs özlemi ise tamamen İslam düşmanlığı içeren siyasetle ilgilidir. Onlar çok iyi bilmekteler ki Müslümanlar için Kudüs kutsal bir yerdir. Müslümanlar ihlâsla gönülden bağlıdırlar Kudüs’e.

Kudüs’ten uzak olmak, ayrı olmak, unutmak, kişiliğimizden uzak olmak, kişiliğimizi unutmaktır bir bakıma. Kudüs Müslümanların namusudur. Gün geçmiyor ki Filistin’de Müslümanlar yeni bir saldırıya maruz kaldıkları haber bültenlerine yansımın. Yine yakın zamanda yansıyan haberlerden öğrendiğimize göre İsrail askerleri 5 yaşındaki çocuğun doğrudan yüzüne ateş etmek suretiyle nasıl yaralıyor. Yine bir başka bültende Mescid-i Aksa avlusunda içeriye girip namaz kılmak, Rabbine yönelip dua etmekten başka bir amacı olmayan Müslüman hanımların, yaşları orta yaş ve üzeri olan ablalarımızın ayaklarına çelme atan İsrail askeri ve polisince düşürüldüğünü gördüğümüzde nasıl sızladı yüreklerimiz. Nasıl acıdı içimiz.

Son birkaç yıldır yaşadığımız mahzun ramazanları hatırlayalım lütfen. İsrail işgal, saldırı ve işkencelerini özellikle ramazan ayında daha çok yoğunlaştırıyor. Müslümanları tahrik etmek istiyor, daha çok saldırı ve zulüm için zemin hazırlıyor. Son yıllarda özellikle ramazan aylarında dünyanın çeşitli bölgelerinde Müslümanlara yönelik

saldırıları sanki şiddetle artış gösteriyor. Bunda muhakkak gören gözlerimiz, işiten kulaklarımız, titreyen kalplerimiz için büyük bir ders vardır. Yeniden bilerek yeniden İslam zırhını kuşanarak sorumluluklarımızı idrak etmek, kutsal beldemiz Kudüs için yine kendimizi Kudüs’le yenilemeliyiz. Zihnimizi, fikrimizi Kudüs’e göre yeniden şekillendirmeli, yeni bakış açısıyla kuşatmalı, yeniden Kudüs bilinciyle yenilenmeliyiz.

Yazımızı yine Sezai Karakoç’un güzel bir cümlesiyle bitirelim: “Biz doğu çocukları, kendimizi bu son varoluş savaşına adanmak zorundayız. Düşünce köleliğine savaş açmak zorundayız. İnsan olmanın tek onuru buradadır. Gerisi kölece bir yaşayış.”

ÖZGÜRLÜĞE YENİ BİR KUŞ

1.

kalbimin üstünde bir avuç güneş
kudüs ışığı
cılalı taşlardan kayıp yüzüme vuran şeffaf
silik hatıraların üstüne doğan güneş
çiçek sepeti sanki gelinlik kızların kolunda
nedir bu üç günlük dünyada petrol kavgası
ortadoğu'nun kanı çekilmiş damarlarındaki toprak kavgası
taşlar hep ah yazılı

kudüs'e dönük yüzünde
kış hüznü çarpışıyor ölümle
güneşten kopan parçalarla sararan
denizin içinde solgun ışıklarla dans ediyor bir kuş
gecenin sığ koylarında kızıl akşamlardan
güler yüzlü bir hüznün sabaha kalan
düş tarlalarına sızan kurşuni bakış
saklıyor gölgeleri hatıralar arasında
kalbim acı tütsülüyorken
üstü açık uyuyan çocuklar gibi
mahzun yüzün
ağaçlar sırtındaki geçmişin izlerini taşımaya kararlı

üşüyor dağlar üşüyor ırmaklar
koylar susuz barajlar kapalı

limanlar denize uzak demir yığınları
tünellere dökülen tarih
taşlardan sızan harflerde yaşamaya mahkum
soğuk ve nefessiz karlı dağlar
kahraman çocukların yetim bakışlarında
kalbinden doğuyor acı dolu bahar

filistin’de güneş bu sabah
çiçeklerin üzerinde boyun bükmüş
gözleri yeryüzüne uzak
denize düşen bakışlarda toprağa yakın

2.

gazze’de bu sabah da sessiz
yıldızlardan kaçıp gelmiş saklı güneş
kar yağarken yıkık evlerin üstüne
kalbinin üstünde bir avuç
kudüs güneşi
bebelerin yüzünü parlatan ay ışığı sanki

güneş her sabah genç bir kız tazeliğinde gelir bebelere
güvercinlerin koynunda kıvrılmış yatıyor
bulutlara siper olmuş göğüsler sanki taş duvar
kar üstünde ıssızlığın yarası
nehrin kıyısında üşüyor terk edilmiş bir çocuk
kalbi titriyor alnında yatan kuşun
ve ayakucalarında taze bir mezar
sensiz uzak düş hücrelerinde güvercin
uzun bir uykuda şimdi sessiz
çocuğun elinde yaralı kuşun kalbi
yeni bir çiçek neşesi nergis ya da gül
toprağın bereketi hüznü dolu çiçekler

dağların açık yarasına düşmüş
kalbimin üstünde bir avuç güneş

3.

kudüs ışığı, kudüs güneşi
yeşil yeşil büyürken
içimde korku dolu bulutlar
yarın kudüs'ten doğacak
aksa'nın kubbesinden havalandığında yeni bir kuş

4.

elleri arkadan bağlı 14 yaşında bir gerillanın
dik duruşu kaldı
gözleri bağlı ufka bakışı kaldı bir
tarihe not düşüldü taşlar hep ah yazılı
cesaretinizle yeniden taşlar yerinden oynadı
kalbimin üstünde bir avuç güneş
kudüs ışığı, kudüs güneşi

bir elinde çiçek bir elinde çakıl taşı
ve bir kuş özgürlüğe
filistin'in bağrında yeniden doğuyor umut
çiçekle yol alan taşlar varmadan menzile
gaz bulutları içinde kaybolursa da bilinmez
oldurur mu öldürür mü
bu kuş yaralı demeyin
taş deyip geçmeyin
öpüp koyuyor başına
dualar ekleyerek art arda
menzile çıkmadan önce
filistinli genç kardeşim

yiğdim
yeni bir kuş havalanıyor özgürlüğe
aksa'nın kış yapraklarıyla dolu arka bahçesinden
yeni bir kuş göğe tutunuyor

5.

şehrin altında gezen derin bir su
altında taşlar hep ah yazılı
ve aksa'nın kubbesinden yeni havalanmış
özgürlüğe kanat çırpın bir kuş
taşıyor hatıraları

ŞEREF AKBABA

(1959-Erzurum)

KANDİLLERİNDE YAKILMAK ÜZERE

Dinleri, kalpleri, zihinleri muharref bir takım haydutların, arz-ı mev'ud algısıyla, üzerinde çılgınca tepindikleri, açık hapishane haline getirdikleri, etrafına aşılmaz duvarlar ördükleri şehir. Yüzyıllar boyu sakin, masum, kendi halinde yaşayan, Süryani, Hristiyan, Yahudi ve Müslüman, oranın gerçek sahiplerini, hem yerleşim merkezleri kurarak dünyanın çeşitli yerlerinden getirip politize ettikleri yerleşimcileri hapsedtikleri şehir. Doğal felaketlerin, depremlerin, yangınların, yıkımların, savaşların, yağmaların, sürgünlerin üstesinden gelmiş, kutsiyet ve saygınlığından hiçbir şey kaybetmemiş olan; ama yüzyıldır en büyük, en yıkıcı, en trajik yıkımını yaşayan, garip, mahzun, yalnız bir şehir.

Kudüs.

Üç semavi dinde kutsal sayılmış.

Allah Teala tarafından etrafı da mübarek, kendisi aziz kılınmış şehir.

Mescid-i Aksa şehri.

Müslümanların ilk kiblesi.

Kudüs Müslümanların vazgeçemeyecekleri ortak bir değer.

Kudüs kalbidir inşirahın.

Mescid-i Aksa, Kâbe ve Mescid-i Haram'dan sonra ziyaret edil-

mesi, hiç değilse kandillerine zeytinyağı gönderilmesi istenen şehir.

Elinizi çekmeyin, unutmayın, orada olanları, savunanları yalnız bırakmayın denilmektedir.

Öyle de olmalı.

Filistin topraklarında direniş sürüyor.

İzzeldin Abuelaish; *“Herkesin bir arada yaşayabileceği, ibadet edebileceği barışın merkezi olması gereken yer Kudüs. Filistinliler ve İsraililer iki taraf olarak birleşip karşı koymalı bu şiddete ve adaletsizliğe. Topluluklar birlikte direnerek büyük değişikliklere imza atabilirler. İsraililer bütün Müslümanların onları öldüreceği fikrine saplanmış durumda. Bizim topraklarımızı alan İsrail ordusu, bizi sürgün eden İsrail ordusu, Filistin’e bomba yağdıran İsrail ordusu ve Filistinliler’den yine korkan İsraililer. Verdikleri zararın farkındalar o yüzden korkuyorlar. İnsanların din ve ibadet özgürlüğünü yok etmek büyük bir adaletsizlik.”*

Barış dediği halde, üç kızını İsrail bombardımanı altında şehit veren bir babanın tespitleri.

Zulmedenlerin korkuları.

Cinayet işleyen onlar, işgal eden onlar.

Ürettikleri korkunun aktörleri de onlar.

İyi niyet ve temenni olarak dahi barışı akletmeyen de.

Onlar barıştan anlamaz Abuelaish.

Filistine giden bir heyete Erbakan Hoca’nın söyledikleri çok manidardır: *“Bu işin çözümü güçte, kuvvettedir. Batı terbiye edilmemiş bir aygıra benzer, güçten kuvvetten anlar, başka bir şeyden anlamaz, bunların karşısında güçle durursanız adil olurlar. Güçsüz olursanız sizi ezerler.”*

Onlar güçten anlarlar.

O sebeptedir ki güçlü olmak, birlik olmak lazım.

Siyonistler İslam âleminin nabzını, Kudüs merkezli işledikleri cinayetler ve burada çıkardıkları olaylarla ölçmektedirler.

Osmanlı'nın, Kıyamet Kilisesi'nin Yafa kapısında “La İlahe İllallah İbrahim Halilullah” yazısına birlik için dokunmadığını ve Halife Ömer'in adına sonradan mescit inşa edilen boş bir yerde namazı eda edip, kilisede kılmayı reddettiği anlayış yeniden hâkim olmalı.

Tevazuya gerek yok.

Yerleşik olan herkesin insanca yaşaması için de.

Kudüs Müslümanların olmalı.

DARÜ'S-SELAM-ÇAĞRI

Hasretin kuşatmış acılarımı
Gittikçe büyüyor bu nar içimde
Bir katreydi gönül ağına düşen
Şimdi durulmayan pınar içimde

Beytül –Makdis adım, kible-i Vahid
Peygamberler şehri, mülki Muvahhid
Kurtulurum elbet, göğsümde ahid
Umut meşalesi yanar içimde

İntifada sürsün, bitsin esaret
Kudüs'üm, Müslüman şehriyim elbet
Yeniden bir fetih ve de meserret
Vuslatı çağıran bir yar içimde

NURULLAH GENÇ

(1960-Erzurum)

KUDÜS

Sen binlerce yılın damarlarından süzölüp gelen ilahî bir sevdanın hikmetiyle yaşadın ve yaşıyorsun. Sevdasını kaybedenler bizleriz! Karanlığımız öylesine derin ki, senin aydınlığını göremeyecek kadar kararmış gözlerimiz. Kalplerimiz metalleşmemek için çırpınıp duruyor; lakin bizler gözleri açıkken dahi önünü göremeyecek kadar zulmettelyiz. Nasıl da ağlatıyoruz yolları, bir bilsen!

Oysa gözlerin pırıl pırıldır senin. Gözlerinin kubbesinden, Hazreti Ömer'in, sıra ona geldiği için kölenin bindiğı devenin yularından tutmuş bir vaziyette sana doğru yürürken, fethin hoş titreşimleriyle çarpan yüreğinin sesi geliyor. Hastalık bizim kalplerimizde ey Kudüs. Sesini duyamıyoruz kalplerimizin.

Efendimizin Burak'la geldiğı gecenin bereketiyle donanmış toprağında, ayaklar hep sonsuzluğa akan bir pınarın başını bekler ve su taşır oradan yaralı gönüllere.

Ayaklarımız kötürüm bizim!

Peygamberlerin parmaklarından damlayan bahar iksiriyle filizlenen çiçeklerin kokusu, hisler âleminin mevsimlerinde açan pörsümüş çiçekleri yeniden yeşertiyor ve kokusunu tazeliyor onların.

Ellerimiz bomboş ve parmaklarımızdan acziyet damlıyor bizim, ne hazin!

Kulaklarında Selahaddin-i Eyyubi'nin haçlılara kükreyen o kah-

raman sesi yankılanıyor hala.

Kulaklarımızda bir önceki günden kalma dedikodu böcekleri geziniyor bizim, ne garip!

Çehren Kelam-ı Kadim'in nûruyla parlarken yüzyıllardır, yüzümüz birbirimize attığımız taşların çizikleriyle dolu, ne acı!

Dudaklarımızda isyan kelimeleri. Hecelerimizde malayani kahkahalar. Hıçkırانlarımızdan habersiz, eğleniyoruz güya “yaşam” a dönüş-türdüğümüz hayatımızın izbe kâşânelerinde. Avuçlarımız iftira, kibir, şırk, ihtiras, tembellik ve cehalet akrepleriyle dolu. Dönüp dönüp sokuyor ruhumuzu ve yüreğimizi akrepler. Zehirlendiğimizin ve ölümüne bu şekilde yaklaştığımızın farkında bile değiliz, ne kötü!

Bir de sözüm ona, kurtarmaya çalışıyoruz seni Arz-ı Mev'ûd sapıklarından. Siyon dağını fethetmekten bahis açacak kadar da cesuruz doğrusu. Kendisini dahi feth edip kurtaramamışların bu hâli nasıl traji-komik orta oyunudur, bir bilsen!

Şimdi seni boğmaya çalışan küfür canavarı yıllardır tank, top, tüfek yaparken; biz at arabalarımıza nasıl plaka takabileceğimizin, onları nasıl onarabileceğimizin derdiyle yaşadık. Hazreti Musa'ya ihanet edenler büyük büyük bombalar imal edip, menzillerini sana göre ayarlarken, biz evlerimizin önünde çevirdiğimiz topaçların iplerini uzatmaya çalıştık. Onlar bilimsel buluşların hemen hemen tamamının altına imza atarken; biz arşivlerimizi birkaç kuruşa satmanın, birazcık eskiyen markası onlara ait araç-gereçlerimizi çöpe atıp yenilerini borçlanarak yine onlardan almaya çalışmanın telaşı içindeydik, ne hüsrân!

Sözün kıyası ey Kudüs, dertli olan sen değilsin, bizleriz! Sen inançlarını çarpıtmış hastalıklı insanlarla mücadele ederken, biz hastalığımızın bile farkında değiliz. Bu yüzdendir ki, kurtarılmaya muhtaç olan sen değilsin, bizleriz. İçimizdeki cellatların, şeytanların ve düşmanların üzerine “zafere!” diyerek yürüyeceğimiz, kendimizi yeniden inşâ edeceğimiz bir güne öylesine hasretiz ki, bilemezsin.

Bir yandan vahşetin çağdaş mimarlarına karşı koyarken, bize de uzat ellerini ey Kudüs! Bizim için de dua et! Dua et ki, kurtuluşumuz, kurtuluşun olacaktır sonunda..

Dua et bize Ey Kudüs!

Dua et!

KUDÜS

Mü'minlere küs
Müsün ey Kudüs
Bu hüsrân bizim
Bu zavallı süs

Kanımız aksa
Ne gam, ne tasa
Bilmeyiz nasıl
Mescid-i Aksa

Yadeller almış
Bahçeler solmuş
Ayaklarımız
Çakılıp kalmış

Kıssadan hisse
Düşmüşüz ye'se
Gece yol giden
Bizi bir görse

Temeli yıktık
Kubbeyi yaktık
Seni tenhâda
Yalnız bıraktık

Sanma ki deniz
Hayallerimiz
Selahaddin'den

Kalınadı bir iz
Dünyanın hâli
Yorgun ve deli
Kendini sokan
Akrep misali

Bense kötürüm
Sağır ve körüm
Sensiz kalmışım
Sanma ki hürüm

Çekmişim naza
Düşmüşüm dize
Ellerini aç
Dua et bize

Mayası küfrün
Kanlı ve derin
Bizi de sarsın
Nurlu ellerin

MÜŞTEHİR KARAKAYA

(1962-Bulanık/Muş)

KAN AĞLAYAN GÖZLER

Kudüs Kan ağlıyor. Bu yeni değil, ta bindokuzyüz kırk'lardan beri ağlıyor. Belki sadece Filistinliler de değil, orada yaşayan bütün halklar ağlıyor. Müslümanı da ağlıyor, Hristiyanı da, Yahudisi de... Kaderinin üzerine bir çizgi atılmış sanki öyle ağlıyor. Şimdiden değil, lanetlendiğinden beri ağlıyor. Musa'dan beri, Davud'dan beri, belki Süleyman'dan beri, sonrasında, yine, yeniden, her an ağlıyor. Sadece şimdi değil, tarihini bilmediğimizden beri ağlıyor. En çok Araplar ağlıyor belki ama, bildik bileli Kudüs kan ağlıyor. Belki doğru, günümüzde onların kaderine benzer birçok böyle şehir, coğrafya, memleket, halk ağlıyor ama kimse onlar kadar ağlamadı, en çok bindokuzyüz elli'den sonra çoğalan kan ağlayanlar gibi...

Eyyubiler zamanında da çok ağladı. Ondan önce Emeviler ve Abbasiler devrinde de ağladı. Ama en çok bindokuzyüz altmış'tan sonra ağladı. Topyekun Filistin onunla ağladı. Yahudiler ağlayan duvarlara gidip ağladılar, Müslümanlar, sokakta, caddede, bağda, bahçede, hem ölürek hem yaşayarak, hem taş atarak hem vurularak, Davud gibi taş atarak ağladılar, hâlâ ağlıyorlar. Ama biz taş atmadan, sapan atmadan ağlar gibi yaptık, onlar kan tükürüp, kan akıtıp akıtıp ağladılar... Evleri başlarına yıkılıp yıkılıp ağladılar ama biz üzülüp seyrederек, evimiz de başımıza yıkılmadan oturarak, seyrederек ağlıyor gibi yaptık... Onlar

sekizinde, onunda, onikisinde, onbeşinde, onyedisinde, yirmisinde ölüp ölüp ağladılar, binbir gece, binbir gündüz ağladılar... Azaldılar ağladılar, çoğaldılar ağladılar, yok oldular ağladılar, var oldular ağladılar, biz otuzumuzda, kırkımızda, ellimizde bakıp bakıp sadece gündüzleyn ağlar gibi yaptık... Ağlama duvarına bakıp bakıp ağladık. Biz ağlıyormuş gibi ağladık. Filistin gerçekten kalkarak, düşerek, yıkılarak, dikilerek kanla karışık ağladı...

Yeryüzünde nerede bir ağlama sesi duyarsanız bilin ki ilk ses oradan gelir. Nerede bir bomba düşüyorsa bilin ki ilk bomba oraya düşüyor. Nerede bir çocuk ölüyorsa bilin ki ilk kurşun orada sıkılıyor...

Dedik ya, Kudüs bu!

Ağlama ve ölüm ülkesi!

Hangi coğrafyada bir ölüm ve ağlama sesi duyarsanız bilin ki, Kudüs ağlarken bir zamanlar onlar ağlıyor gibi yapıyorlardı.

Dedim ki ey Kudüs!

Biz gülerken de sen ağlıyorsun, biz ağlarken de... Bugün sağımda, solumda, aşağımda, yukarımda, önümde, arkamda ağlayan varsa, senin gözyaşların kuruduğu, nehirlerinin akmadığı, vahalarında artık su kalmadığı içindir... Sen varsın daha... Ya biz?!

Bana senin çemberinde ağlamayan bir yer göster, dedim. Sen; ben yok olarak var kalmayı başardım, dedin. Yeryüzü de Allah'ındır, gökyüzü de. Var eden de o, yok eden de. Hayat veren de o, hayatı alan da! Eğer sen vicdanınla ve adaletinle kalabilirsen insansın, dünyanın neresinde olursan ol, Rabbin vicdanına ve adaletine bakacaktır, o yoksa ne vatanın var ne de Rabbin!

Oturup yeniden ağlayayım dedim, baktım gözlerimde hiçbir yaş kalmamış...

Kudüs seslendi:

Ey insanlık, insafın kurusun! Gözü kör, kulağı sağır! Doğu'da olan, Batı'da olan, kuzeyde olan, güneyde olan her zulmün, her kederin, her acının, her yıkımın derdine deva olmadığın sürece, senin de yıkımın yakındır, gözlerindeki yaş kuruyana kadar benim gibi, ya da yurtsuz bir Yahudi gibi kanında boğulacaksınız!

YÜREĞİMDEN BAŞKA KURŞUNUM YOK

yolların kıvrım kıvrım acıdan
akıttığın hep beyaz kan
beyaz ölüm beyaz şahadet
ey kutsal mekân Kudüs
bütün eller kara
siyah, siyah gecelerdendir gelen isyan
ağlayan kaç yüreğim oldu
hepsi yalan hepsi yalan!

sen bacaları is kokan evlerin
duvarlarında deniz kızları yüzen
Allah'tan üstün gören parayı ve iktidarı
ve gökten geldiğine inanan bir ümmetin
ağlayan ve sahipsiz yetimisin ey şehir!

üç kol ve üç nur sahibi iken
seni nasıl zehirler böyle
bugün ışığı olmayan yedi şamdan!

deme sahipsizim ey mekân
seni tutuyorsa bir el, o Rab'bin eli
gün olur yere batar bütün uluslar
yeryüzündeki bütün vatanlar yalan
vadedilmiş bir mülksün sen
doğudan, batıdan, ortadoğudan
sen göklerin yurdusun Mekke ile
kalpleri ve elleri mühürlenene
kanma sen!

bağırsak olmayacak, bağırmamak da
bizi tutan el
gökten yine üç melek indirecek
tekrar bu yeryüzünü
silme için haritadan!

sen içerde ağla, ben dışarda ağlarım
vur beni
bir göğsün neresinden vurulur
neresinden kan akar
yüreğinden başka kurşunu olmayana!

SELİM ERDOĞAN

(1962-Elazığ)

HAYFA'DA BİR GÜN

Vuruldu Babamız... Dün... Hayfa'da vuruldu... Katillerin gözlerinin içine baka baka yaptı bunu babamız... Terledi alından, gözleri göklere çakılı kaldı... Yetimi sıvazlar gibi saçlarından, özgürlüğü sıvazladı sokağın tam ortasında... Vuruldu Babamız... Vuruldu... Sokağın tam ortasında... Üstüne abanan katillerin gözlerinin içine baka baka vuruldu, göz göre göre yaptı bunu...

Vuruldu babamız... Dün... Hayfa'da vuruldu... Devrik elektrik direklerinin, yerden kalkan toz bulutunun, üzerimize büyük bir gürültüyle yıkılan duvarların önünde... Duvar dedimse bizim evin duvarları... Hani akşam olunca yer sofrasını kurduğumuz, bir dilim ekmek, bir tas su için gün boyu çalışıp dönünce yerde ayaklarımızı uzatıp perdelerini sıkı sıkıya kapatıp beklediğimiz o evimiz... Tam şurada vuruldu... Vuruldu gök gibi gürleyerek babamız...

Ortasından alınaya yapaştı ölüm... Bir cuma saatiydi ey çaresizliğin öteki adı, ey benim annem... Yağmur yağıyordu ve bir cuma saatiydi... Islak bir cuma saatiydi sokaklar... Babamız vuruldu ey benim güzel annem... Göz göre göre yaptı bunu...

And olsun

Hepimiz babasız kalıncaya kadar direnecek Filistin

And olsun

Hayfa'da kuşlar ölmesin için direnecek Filistin

And olsun akşam olunca sarı lambalarını yakıp evlerimizin
Ölümünden önce ekmek bölerken yer soframızda
Hayfa'da, bağrında annelerimizin yaşamak için
Yağmurlu bir Cuma günü sokaklarında korkusuzca oynaması
için çocuklarımızın, direnecek Filistin...

Çünkü unutanların kalbi kurusun, kurudu da...

Bunun için Yevmü-n-Nekbet muska gibi takılı durur göğsümüz-
de... Çünkü babam masum çocukları saklayarak bağrında, iki eliyle
onların başını okşar gibi bastırarak göğsüne Filistin'i... Öylesine vu-
ruldu babamız... Oyyyy Filistin!

Özgürlük için, annem için, evimiz için, ekmek için, su için
ölecek daha çokook babamız var bizim

Bunun için **Yevmü-n-Nekbet** muska gibi takılı durur, çıkarılmaz
göğsümüzden...

EBABİLLER

Sen buğday başakları arasından yükselen güneşe yaslan Ey Kudüs!
Çıt çıkmazken, köşe başlarından ıslıkla yaklaşan ölümlere yaslan
Yağmurlar altında karanlık sokaklardan yükselen sirenlerin olsa da
Unut bizi, yokuz biz, sen başaklar arasından yükselen güneşe yaslan

Göğüslerde patlayınca yaşamak, pır diye birden havalanır bütün kuşlar,
Son kez titreyen canlar eylülle öpüşür, sonra yükselirler şafağa kadar
Çocuklar adam gibi ölüme koşarlar, habire altlarından kayarken dünya
Yaşamak bir daha dolanır ölüme hazırlıksız yakalanan kızların ayaklarına

Yüreğinde kabaran bir ırmak var senin, ben bunu gördüm ey Kudüs!
Seni yüzüne gözüne bulaştırdı bu kalpsiz dünya, ben gördüm ey Kudüs!
Geç kaldı sana herkes, geç kaldı şu büyük insanlık, ey Kudüs!
Ancak bir kuş telegi yere düşünce bunu anlayacaklar ey Kudüs!

Bir çeper yırtığı değil çünkü senin sırtındaki, buna şahidiz biz ya rab!
Dizlerinde kim bilir kaç merminin izi kanar, buna şahidiz biz ya rab!
Onlar anlayacaklar, dünya biz öldükçe var olacak, buna şahidiz ya rab!
Kimsenin vakti olmasa, takati kalmasa da ebabiller hazır mı ya rab?

Kuşluğa doğru çevirdiler şakağımı, gayrı dizlerimin üzerindeyim
Bir işmarın ardından bam! diye yükselecek o sesi beklerim ey Kudüs!
Dumanlar kovalar şehrin kuşlarını ve nasıl öleceğim konuşulur her yerde
Uçar yorgun bir kelebek, akşam yaklaşır ve uyur ufukta bir sarı benek

Bir şafak vakti küpeşteye yaslanan yaşlı kadınlar da vuruldu ey Kudüs!
Keşke geceleri de göklere asılı parlak bir güneş olsaydın Ey Kudüs!
Bir ezan vakti başımı kaldırdığımda yağsaydın yüzüme Mescid-i Aksa'dan
Evlerimizi sokaklarımızı alsalar da bari sen kalsaydın göklerimiz-
de ey Kudüs!

TAYYİB ATMACA

(1962-Kahramanmaraş)

KUDÜS:

YÜZÜ OLMAYANLARIN AYNASI

Biz sayıların birbirlerine üstünlüğü ya da adına demokrasi denilen yönetim biçiminin ilk fidanları arasında Anadolu topraklarına dikildik. Kendime göre merhum Adnan Menderes'in asıldığı haberini duymuşum ortalık arı kovanına dönmüş ama sadece vızıltı vardı. Kimilerine göre ise duyduklarımı gerçek gibi algılamışım. Aradan zaman geçti 72 Muhtırası, 80 Darbesi, aradaki irili ufaklı muhtıralar ve 15 Temmuz 2016 Darbe Girişimi ile içimizdeki uşakların kökünün kazılmadığını yine gördük.

Filistin'in bir İsrail toprağı olmadığını, İsrail'in Filistin işgal ederek her gün kendine yeni alanlar açtığını yeni yeni duymaya görmeye başladık.

Cumhuriyet neslinin büyükleri ya konuşmasını bilmiyorlardı ya da susarak konuşuyorlardı da biz o konuşma dillerini anlamıyorduk. Aklımız yettiği günden bu güne devamlı Filistin İsrail çatışmasından bahsedildi, biz ise kısık seslerimizle İsrail'i kınayarak, içimizden beddua ederek bu tepkimizi ortaya koymaya çalıştık.

Filistin ve İsrail arasında birinci derecede bir sorun değilmiş gibi görünen Kudüs, aslında bütün kapıların ona açıldığı kadim, kutsal bir mekândır.

Tarihten günümüze savaşların çoğuna vesile olan bu kadim şehir aynı zamanda insanlık medeniyetinin en önemli yerleşim merkezidir.

Bu kadim şehir tarihten günümüze birçok medeniyetin idaresi altında kalmış ama Müslüman idaresinde kaldığı zamanlarda devamlı yeniden inşa edilerek geçmişle gelecek arasındaki köprünün kilit taşlarıyla günümüzde de önemini korumayı sürdürüyor.

Devamlı bir İsrail Filistin çatışması, Filistin, Batı Şeria, Gazze, Ramallah diye belki de farkına varmadan Kudüs'ü öteleyip duruyoruz. Mescid-i Aksa üzerine şiirler yazıyoruz, güzel kartpostallarına bakıyoruz, İsrail vizesi ile ziyaretine gidiyoruz, oradan çekimler yapıyoruz.

Ara sıra Müslümanlar ile İsrail askerleri arasında “ufak tefek” çatışmalar, anlaşmazlıklar yaşanıyor ama bu o kadar da önemli değil!

Tarihin hiçbir döneminde Kudüs Yahudilerin uzun süre yaşadıkları şehir olmamıştır. Tarih, bu şehri istila eden zorbarların şehri yıkarak insanlarına ne zulümler, ne işkenceler ettiğine şahittir.

Dünyanın bütün mazlum coğrafyalarında İslam Ümmetinin Hâdimi görülen Osmanlı Devleti tarih sahnesinden inene kadar dünyanın Kudüs sorunu yoktu. Her ne kadar başkaları böyle bir sorun yok dese de, asıl meselenin Kudüs olduğu diğerlerinin teferruat olduğunu fikrettikçe daha iyi anlayacaklardır. Bugün kendisini diğer insanlardan ayırarak insanların efendisi gibi gören her Yahudi için Kudüs nasıl bir kutsal mekânsa, her Müslüman -dünyanın rahat nefes alabilmesi- için kamulaştırılması gereken dünyanın en önemli alanlarından birisidir.

Kudüs Müslümanların hâkimiyetine geçmediği müddetçe dünyanın her yerinde kendini “seçilmiş kavim” olarak gören Yahudiler yaşadıkları ülkelerin ekonomilerine yön verecek, siyasetçilerini etki alanlarına çekeceklerdir.

Ey Efendimizin ilk kiblesi, Hazreti Ömer'in gözdesi, Salahuddin Eyyubi'nin Memlûkluların, Osmanlı'nın yeniden inşa edip günümüze armağan bıraktığı şehir. Seni Barbar Avrupalıların tekrar yıkmasına müsaade etmeyeceğiz. Bu fetret dönemi bitecek, çıkaracağız üzerimizdeki yılgınlık elbisesini.

Kudüs, İstanbul'un ikiz kardeşidir. Her ne kadar göğündeki ezanı susturmaya çalışsalar da zulüm insanları tez doyurur, intikam hırsları çoğaltmaya başlar. Müslüman coğrafyanın Halid bin Velid gibi gördü-

ğü bu millet kendi küllerinden yeniden doğmaya başlayacak inşallah.

Kudüs insanlık âleminin ortak mirası olan ve herkese açık, herkesin dinini özgürce yaşayacağı bir şehir olana kadar yüreğimizin bin köşesi devamlı eksik kalacaktır.

Kudüs bizim zorla elimizden alınmış kadim yurdumuz, Müslüman coğrafyanın kaşındıkça kanayan yarasıdır.

Kudüs, dünyayı sömürge alanları olarak görenlerin kontrolünde kaldıkça onuruyla göğsünü gererek “Ben Müslümanım” demeye yüzü olmayanların aynasıdır.

KUCAKLARDA TAŞLARLA

FİLİSTİN'DE CALUTA

Söz dolaştı dilime kilitlendi dudağım
Ruhum nasıl uyustu neden uyurgezerim
Akşamları oturup kara kutu başına
Akıl almaz acılar yaşıyorken Müslüman

Utancımdan kapına yaklaşmaktan korkarım
Senden başka halimi bilen olmaz Allahım
Aklımızın önüne kara perde çekmişler
Düşüncemiz taşmıyor kafamızın dışına

Mutfığımız dopdolu yok geçinme derdimiz
Nimetlerin şükrünü kuru şükre yükledik
Bereketin içine dadandırdık kurtları
Sözümüzü yiyerek semiriyor nefsimiz

Ortadoğu yanarken benim gözüm kupkuru
Avucumdan göklere havalanmaz eabil
Bir yol göster bu gece yolu buldum diyeyim
Yakasına sarılıp titreteyim dostları

Kurcalayım aklımı yitiğimi bulayım
Rahat rahat çıkayım ben de insan içine
Suçlarımdan azat et, kahret tekrar işlersem
Bilincimi yolunda sarf etmeye başla

Ve benimle birlikte dostlarımı yenile
Ey görüp de gözetken kahhar olan Allahım
Birimizden birimiz bildirelim haddini
Kucaklarda taşlarla Filistin'de Calut'a

BÜNYAMİN DOĞRUER

(1964-Yozgat)

İÇİMİZDEKİ KUDÜS IŞIĞINI SÖNDÜRMEYELİM

İçimizdeki Kudüs ateşini ve ışığını söndürmek istemiyorsak, global çağın masallarına aldırmayalım. Şehit edilen kardeşlerimizin hatırasına ihanet etmemek için bu Siyonistlerin oyununu iyi tahlil etmemiz, çizilen senaryolardaki ihanet rolünü oynayanları, iş birlikçileri sahneden alaşağı etmemiz gerekir. Özellikle fitne ateşinin dışarıya fırlattığı kanserli hücre olan Amerika beslemesi Siyonistlerin desteklediği medya organlarının, paralelcilerin ve onların tüm uzantılarının haber ve yorumlarına çok dikkatli bir şekilde bakmamız ve çözümlememiz gerekir. Çünkü bu yüzyıl algı operasyonlarının ön planda olduğu ve insanların, toplumların yanlış manipüle edildiği bir zaman dilimindeyiz.

O zalimlerin vampir medeniyetlerin dişlerindeki yüzlerce yıl damlayan kan, biz Müslümanların kanı, mazlumların, ezilenlerin, sömürülenlerin, çocukların, kadınların kanıdır. Siyahların, yerlilerin kanıdır. Bunlar yetmiyormuş gibi bir de fitne ateşini içeriden yakıp Siyonistleri sevindiren dolarlara satılmış alçaklar var. İşte kahrolduğumuz nokta burası ama bunları tek tek ezip geçeceğiz ve hedefe doğru, zafere doğru adım adım ilerleyeceğiz.

Hakikat meşalesini, aşk ateşini Siyonistlerin oyununa gelip sön-

dürmeyelim. Her Filistinlinin alnında, her müminin yüreğinde, Kudüs'ün çizgileri vardır. Bu topraklar bizim en çetin sınavımızdır, eğer bu imtihanı alnımızın aklıyla veremezsek, bu yaramızı firavun Amerika ve Siyonistler kaşımaya devam edecektir ve ümmet ölüm limanına çekilecektir. Siyonistler fitne ve günah ateşini yaktılar, bu fitnenin kararttığı kalplerin sahibi yerli işbirlikçi hainlere de hak ettikleri ceza verilecektir elbette.

Ey Filistinli yiğitler, kalbini ve canını bu topraklara yatırmış aziz insanlar, bu kararın günleri fecr vakitlerini kutlu dua ve sevaplarınızla aydınlatmış olarsınız. Tüm şeytanî perdeleri yakarak, çile ve meşakkatlerle yoğrulmuş ebedilik ve hakikat meşalesini bir kez daha Selahaddin'den sonra inşaallah Kudüs'ün semalarında yakarsınız. Canımız kanımız feda olsun ey Kudüs. Ama fitneye düşmeyerek, kardeş katili olmadan hainleri ise affetmeyerek.

İnkılap ocağında yetişen Filistinli çocukları Davut'un savaşından arta kalan sapan taşlarıyla birlikte yağın rahmet yağmurları, mutluluk mucizesinin sembolüdürler. Güneş doğmak üzere. Buğdaylar başağa durdu. İbrahim'in attığı tevhit tohumları fetret dönemlerinden sonra yeniden yeşermeye başladı. Bu ümmetin yanan yüreği, mutlak hakikatin yetişen fidelerinin ağaçlarının gölgesinde serinleyecektir, Rabbinin izniyle.

İşte yazıyorum şuraya ey Filistinli sevgili çocuk. O bahara benzeyen dudaklarınızdan dökülen intifada marşı, İbrahim'den, Yusuf'dan, Süleyman'dan, Muhammed'den kalan emanet ve sorumluluk şuuru, inancımızdan doğan bu aşkı iyice kökleştiriyor kalbimizde.

Artık Siyonistleri ve yerli işbirlikçilerin tozunu attırmanın vakti geldi. Zulmün ve diktatörlüğün küresel vampirin sonu geldi. Güneşin kaynayan bağrından kopup gelen çocuklarıyla ey Filistin dün vardın, bugün de var olacaksın, yanında ey Kudüs.

Tüm örtüler kalktı. Her şey ortada! Kudüs'ün ışıkları daha gür yanacak. Daha bir omuz omuza, kol kola olmalıyız, rüzgarı arkamıza almamız için iman kokularını çoğaltmamız lazım. Kabus fırtınalarını, öfkeli sevdalarımızı Siyonistlerin üstüne salmalıyız.

Ölümün üstüne üstüne giden yiğidim. Ölümle, şehadetle mutlak hakikat medeniyetin sancağını Kudüs, Filistin semalarında dalgalandı-

racağız. Biz öldükçe Kevser ırmağından şebnemler, çiğ damlaları düşecek. Gazze'nin, Ramallah'ın, Nablus'un zeytin yapraklarına.

Ey ümmetin erleri! İçinizdeki, ruhunuzdaki Kudüs ışığını söndürmeyin. Sönmediği sürece Selahaddinler yeniden gelecek ve en önde yerini alacaktır. Sandukasını tekmeleyen Siyonistlerden, pagan haçlılardan intikamını alacaktır.

Acılı hüznü millet ayağa kalkacak.

Elbet çözülecek büyüğü bu karanlığın.

Zor ve uzun geceler dönüşecek şafağa

Özgürlük bayrağı kalbimizin tam ortasında

Şehitlerin arkasından koşuyor adım adım zafer

Kutlu aşkın şavkı vuruyor kalbimize

Seviyorum seni ey Filistin ey Kudüs

İmtihanların en zoru çilelerin kutsalı

Bizi sarıp sarmalayan gök kuşağı Kudüs

Özgürlüğün, direnişin masmavi okyanuslarına vurgun Gazze'nin yiğitleri, ilk kiblemiz, ilk nurumuz Mescid-i Aksa'nın özgürlüğüne az kaldı Allah'ın izniyle.

Acıların çaresizliklerin tümünü eze eze savunuyorsunuz Filistin'i

Sana akan nehirlerin diliyle yazıyorum

Kudüs, Kudüsüm benim

Nur yüzünü bin kez öperim senin...

KALBİMİN ŞEHİRİ

Ey kalbimin şehri Kudüs
Her gün seni soruyorum
Bir dosta nasılsın der gibi
Taş duvarlarındaki cevheri
Meryem'in sancısını
Köşede mum alevi gibi yalnız kalışını
Soruyorum matemini, sırlarını
Ey kalbimin şehri
Muhammed'in ayağını bastığı taşlarına
Aşkın ve acının ağıtları sinmiş
Ey Kudüs çevirdim gözlerimi sana
Aydınlık muştular sunmak için
Sabır ve intifada
Bölünmeyen ışıksın
Acılarından aşk çıkardığım
Duvarlarına yazdığım
Kanım ve canım sana feda olsun diye
Direniş türküleri geçerken yumruklarımın arasından
Hüzne ve zafere

Sen masumsun, sen paksın
Sen Mescid-i Haram'ın misafirini karşılayansın
Yeryüzünde kapılar kapanınca
Gökyüzüne açılan kapısın

Ey kalbimin şehri susmayacağız
Bil ki susmalar zulme dönüşür
İntikam kılıçları kırılır
Zamanın ırmağında
Elimizde acılar kalır

Ey kalbimin şehri Kudüs
Siyonist esaret altında ağlıyorsun
Sabah rüzgarları siliyor gözyaşlarını
Oysa biz ağlamalıyız
Elleri uyuşmuş Mü'minler ağlamalı
İçimizde kaybettiğimiz savaşı kazanıp
Ölüm pahasına bu kabustan uyanmalı

Ey kalbimin şehri kimse yıkamaz seni
Ey merhamet ışığı
Ateş denizinde gökyüzünün Samanyolu yıldızı
Ey sevgili
Adını yeryüzüne gül ile yazdıran
Kurak mevsimlerine yağmurlar çağıran
Kalbimin çiçeği
Ebedi sükunet mabedi
İşliyor kum saati
Gözlerine baktığımda görüyorum ey Kudüs
İmanı, sabrı ve celadeti...

İLHAMİ ATMACA

(1964-Çankırı)

KIYMETLİ EVLERİMİZ

İnsanın ne olduğunu, durduğu yer kadar, nereye baktığı da belirler.

Başını kaldırdığında, evinin penceresinden görünen dağ, onun için dağ olmaktan fazlası olur.

Dağ orada duruyorsa mesele yoktur.

Dağ yerli yerindeyse hayat yerli yerinde demektir. Bir kere bile çıkmadıysa bile, o dağa. Dağın sırtlandıkları ona zor zamanda bir çare olacaktır.

İhtiyaç duyduğunda da bir kale.

Dağın imgesi bile bu duyguyu verir ona.

Sadece bir kişiye mi?

O dağı gören, bilen herkese.

Hatta görmeyen, varlığını bilenlere bile.

Kâbe de böyle bizim için. Kudüs de. Çok kıymetli.

Aslına bakarsanız, bir dağın taşıdığı nimetlerle yüklü bile değiller. Bizim için kıymetleri maddî mânâda sahip olduklarıyla alâkalı değil.

Zaten, ne taşı toprağı altın, ne ağaçlarının gövdeleri gümüşle süs-

l , ne de yeryüzünün paha biçilmez mücevherleri sarkıyor evlerin revaklarından.

Ne Mescid-i Haram'ın, ne Mescid-i Aksâ'nın, ne de Kubbetu's-Sahra'nın duvarları altın tuğladan.

Kâbe'nin de  yle.

Kıymetlerinin sebebi, ilk tu la yahut ta larına peygamber elinin de mi  olmasından da gelmiyor. Şüphesiz  yle olması ayrıca bir mânâ katıyor.

Beyt- l makdislerimiz buralar.

Buralar bizim mukaddes evlerimiz.

Mescid-i Aksâ, uzaktaki mescid demek.

Peki bu uzaklık nereye?

Mekke'deki Mescid-i Haram'a.

Varlığı bir başka evi i aretliyor. Uzaklı ının sebab-i hikmeti bu.

Aziz peygamberimizin, “Burak'a bindim, Beyt-i Makdis'e gittim.” dediği rivayet olunur.

Beyt-i Makdis'e. Mübârek eve.

Yani, günahlardan arınılan yere. Mescid-i Aksâ'ya.

Kayboldu umuzda kendimizi bulaca ımız yerler buralar.

Yeryüzü mescidinde yolumuzu yitirdi imizi fark ettiğimizde, gitmeyi unutmayaca ımız yerler.

Kiblelerimiz.

Yol ve y n yitirmek yok buralar var oldukça.

Mescidlerimiz.

Kıymetleri, ne taşlarında, ne topraklarında, ne de harglarında.

Mübârek Kâbe'nin köşesinde duran Hacerü'l-Esved'e, "Ey taş! Biliyorum ki, sen bir taşsın" diye seslenmiş Hz. Ömer. Hz. Ömer o kara taşın taştan başka bir şey olmadığını biliyor, ancak, aziz Peygamber'in itibar ettiğine şahit oluşu işi başka kılıyor.

Kâbe'nin, Mescid-i Haram'ın, Mescid-i Aksâ'nın, Kubbetu's-Sahra'nın kıymetini taşına toprağına bağlamak yanıltır bizi.

Buralara sadece mescid dememiz de yanıltır.

Bütün kıymetini mescid oluşuyla telâkki etmemiz, Allah'ın murat ettiği mânâyı anlamamıza mâni teşkil eder.

Böyle bir telâkkiye Allah razı olmaz.

Akıl razı olmaz. Kalp razı olmaz.

Siyonist işgalci katil İsrail, bir sebepten sahip olmak istiyor buralara. Acımasızca Müslüman evlâdının kanını döküyor.

İslâm ümmeti adına bu yük, Filistinli kardeşlerimizin omzunda. Biz de onlarla omuz omuzayız.

Buraları korumak uğruna dökülen Müslüman evlâtlarının kanları, kalpleri mutmain eden bir sebebe bağlı olmalı.

Bu sebep, Hz. Davut'un, Hz. Süleyman'ın, Hz. Peygamberimizin, Hz. Ömer'in bu mescidlerin taşlarına, duvarlarına, kapılarına dokunmuş olmalarından mülhem midir?

Aziz peygamberimizin Miraç'ta Beyt-i Makdis'e gelişlerinden ibaret midir?

Bunca kanın, kederin, kavganın sebebini bu rivayetlerle mânâlandırmak noksan kalır.

Yanırlırız hep birlikte.

Kudüs, Kâbe biz Müslümanlar, yeryüzünün neresinde olursak olalım, baktığımızda görünen yüce dağlar gibidir.

Hepimiz birer birer bakarız.

Bir öteki kardeşimizin de oraya baktığını biliriz.

Hepimiz, uzak evini özleyen kardeşleriz çünkü.

Birbirimizi nerede bulacağımızı bildiğimiz, birbirimizi asla kaybetmeyeceğimizin garantisidir bu mukaddes yerler.

İstanbul'dan Kudüs'e bakan, Uzak Asya'daki kardeşini görür. Afrika'daki kardeşini görür. Afrika'dan bakan, İstanbul'daki kardeşini.

Bizim kıymetli, bizim kadim evlerimizdir.

Dünya gözüyle birbirimizi görmesek bile, birbirimizin gözbebeğine baktığımız yerlerdir.

Müslümanların manevî kollarıyla birbirine sımsıkı sarıldığı, kucaklaştığı yerlerdir.

Kudüs, Kâbe bizim birbirimizi gördüğümüz, görünür olduğumuz yerlerdir.

Varlığımızı yeryüzü mescidinde görünür kıldığımız merkezler.

Sadece buralar mı?

Münevver Medîne, Mükerrer Mekke, zengin Şam, bereketli Bağdat ve ihtişamlı fütüvvet ufku İstanbul.

Evlerimiz.

Kıymetli evlerimiz.

Allah'ın bize mescid kıldığı yeryüzü ülkesinin başkentleri.

EY KUDÜS! UZAKTAKİ EVİM

İnsanın uzakta bir evi olduğunu bilmesi kadar
Gurbette kalbini diri tutacak başka ne var

Hicret kuşları bu yüzden hep
Vatanından vatanına uçar

Ben İstanbul'da sürgün değilim
Rahmet şehirlerine hicretim
Burası benim kışlak evim

Ey beni kendine aratan
Ararken kendini bana bulduranım
Her gece rengimi solduran
Her sabah rengârenk uyandıranım
Büründüğüm hasret örtüsü
Ateş yalımlarına dönüştü
Kudüs vahşilerin sıkıntısı içinde
Geçmiş bir kere daha yaşıyorlar ona ve bana
Buhtünnasr dirilmiş İsrail sıfatıyla
Asasıyla kalbini değiştiriyor şehrimin

Aşkımla öfkeye dönüşüyor, öfkem ateşe
Kuşanıp gövdesini ebâbil kuşlarının
Işıl ısl kanatlarıyla gökyüzünde
Aşk ve nefret arasında çırpınarak
Ateşten öfkemi tepelerine bırakıp
Buyurgan tiksiniç kibrini Buhtünnasrın

Cayır cayır yakmak istiyorum

Ey beni yaradanım

Yaratırken beni olduranım

Söndürme ateşten öfkemi

Düşürüp başkentlerimi bir bir

Yakma kendi öfkemle kalbimi

Gurbette evsiz barksız

Yüzüstü bırakma beni

MEHMET S. FİDANCI

(1964-Akdağmadeni/Yozgat)

FİLİSTİN'E DUA

Tutuşuyor dünyamın güzel bahçeleri. Gazze yanıyor; Kudüs, Ramallah, Nablus, Cenin ve bütün Filistin kuşatılmış, abluka altında. Her bir şehrinde iç yakan sahneler, hafızamın saklanmış odalarından birer birer çıkarak gözümün önüne seriliyorlar. Öyle, zulmün ve işgalin acılı öfkesiyle, yıkımlar içinden imdat çılgınlıklarıyla bağırان bir insanlık duruyor. Yürüyüp geçecekler önümden ama, yürümeye ayakları yok. Ya bir bombardımanda kopmuş, yahut kalles mermilerle vurulmuşlar. O yüzden duruyorlar; dondurulmuş binlerce anın içinde, heykeller gibi duruyorlar. Şahidim hepsine ve yutkunuyorum içime.

Kolları ve başı göğ e açılarak isyan eden bir annenin feryadı gökleri dağlıyor. Şahidim ve yutkunuyorum.

Yıkılmış tuğlalar arasından uzanan bir çocuğun işaret parmağı, zalimleri tehdit eder gibi dünyayı ihtar ediyor. Yani insanlığı, yani bizi! Şahidim ve yutkunuyorum.

Sapanından fırlamış bir direnişin kaya tanesi, tam da hedefine giderken havada asılı kalıp donuyor. Dua ediyorum, yutkunuyorum.

İşgalci, siyonist katilin namlusuna, sofrasının çatalıyla meydan okuyan kız çocuğu; vurularak ölmüş annesinin cesedini koruyor. Gözlerindeki dehşet ve korku, çatalın parıltısına karışmış, bir intikam kılıcına dönüşüyor adeta. Şahidim Allahım, yine yutkunuyorum.

Sahilde, her şeyden habersizce, koşup oynayan çocukların üzerine roketler düşüyor ve ince kumlara karışıyor kalp suları. Akdeniz'in mavisi kızıla dönüyor. Yutkunuyorum!

Şahidim ve yutkunuyorum!

Sen sus dünya, hep seyrederek sustuğun gibi suskun kal dünya. Sınanmanın ağır ve öfkeli diliyle konuşuyorum. Kanımın birikmiş hıncı ve uğultusuyla sesleniyorum.

O gün gelecek, o büyük hesap günü! Çalınmış özgürlüğümün, talan edilmiş yurdumun, yıkılmış mabetlerimin artık, cennetten seyreten kardeşlerimin ve tüm Filistin halkının hesabını soracağım! Bunu bana, çocuklarıma, torunlarıma bahşet, geciktirme Allahım.

Yutkunmalarım ve dualarım ziyan olmasın Allahım.

AKSA'NIN PERVAZLARI

Adın, bin sitem!

Sende incinir incir, biliyorum
zeytin kutsaldır ve incedir ruhu
uzar yaprakları yaşlı dünyaya
kapılarında gül kervanları durur
suyu akar sokak çeşmelerinden
kokusu yayılır masivaya

Aksa'nın pervazlarına tünemiş güvercinler
buğdaylar serpilmiş taşlı yollara
her tohum bir taş, her taş bir özgürlük
o taşları koru Allah'ım.

Çocuk eğilmiş taş topluyor yerden
gözyaşı cennete akıyor
o gözleri koru Allahım.

Eklemlerim kopmuş benim
ve sürekli barut kokuyor ciğerim
yıkıntılar altında ruhum kalmış
ve umutlarımın annesi ses veriyor:
"Lâ galibe İllallah"

Ah, kalbimdir o altınî kubbe
o kubbeyi koru Allah'ım.

ÂTIF BEDİR

(1965-Kahramanmaraş)

SEVGİLİ ŞEHİR

Sevgili şehir,

“Gökte yapıp yere indirilen” ve zühre yıldızının altında kurulan şehir.

Yeryüzünden semaya giden yolun kutlu kapısı.

Müslümanların sevgilisi; tüm insanlığın sevgilisi olan şehir.

Tüm inançların kutlu şehri desek de aslında tek bir inancı tazeleyip tazeleyip insanlığın önüne koyan şehir.

Bir gece Ulu Önder yatağından alınıp sana getirilmişti.

O, taşına ayak basan son peygamber değildi.

Ondan önce de nice peygamber sokaklarında yürümüş, sana gelmiş, sana doğru akmıştı.

İbrahim’den, Musa’ya, Davud’dan Süleyman’a ve İsa’ya kadar nice peygamber gelip geçse de sokaklarından, son peygamberle tamamlanmıştı alnına vurulan güzellik mührü.

Neydi seni cazip kılan; insanların dönüp dönüp sana gelmesi, sana yönelmesi, kalplerinden sana doğru akan bir aşk ile bağlanmalarının nedeni neydi sevgili şehir?

Seni anlamaya çalışmak nafiye bir çabadan öteye gitmese de kardeşisin Urfa’nın, Şam’ın, Bağdat’ın, İstanbul’un.

Yeryüzünün tüm mabedlerinde okunan Kur’anlar senin içindir.

Sen ki Hz. Ömer'in şehrisin.

Selahattin-i Eyyûbî'nin, Nureddin Zengi'nin şehrisin.

Mekke'ye bakanlar seni görür; Medine'ye koşanlar sana gelir.

Tüm Müslümanların kalbinin bir yanı Mekke diğer yanı Medine olsa da üstünde bir tül gibi sen durursun.

Seni anlamaya çalışmak boş bir çabadan ibaret olsa da yeryüzünün tüm Müslüman annelerin dilindeki duasın.

Sevgili şehir,

Sen şimdi bir Filistinli babanın kucığında tuttuğu vurulmuş oğulsun.

Filistinli bir annenin ellerine kına yaktığı şehid yavrususun ki onlar şehid olan oğullarına kına yakar gibi senin saçlarına da kına yakarlar.

Senin için kendilerini ve bütün oğullarını ve kızlarını şehid verecek nice anneler, babalar sırada bekler.

Bu ülkede her Temmuzda senin için de bayraklarını kapan sokağa çıkar.

Senin için de dua eder bu ülkenin anneleri.

Sen ki "kalbinin üstünde bir avuç güneş" taşıyan şehirsin.

Öyle güzelsin ki Belkıs'ın güzelliğini gölgede bırakan su gibi mermerlerin şehrisin.

Sen orada öylece mahzun beklerken biz burada nasıl duralım.

Bizim kalbimizin atışları Mekke'ye ayarlı olsa da bir köşesinde sen hep çarparsın.

Ne zaman bir haber duysak ki seni hırpalıyorlar, senin oğullarını, senin kızlarını katlediyorlar biz de seninle kahroluruz.

Acımasız işgal askerlerine karşı elinde sapanıyla taş atıyor bir çocuk.

Biz de atıyoruz bütün taşları o tarafa doğru ama bitmiyor.

Gökten indirilmiş tüm dinlere inananlar bir karasevdaya tutulmuş gibi dönüp duruyorlar kapıda.

Senin de alın yazın bu olsa gerek.

Belki de yeryüzünün Leylasısın sen, tüm inananları Mecnun'a çeviren.

BENİM ADIM KUDÜS

Taşına yüz süremeden ölse de âşıklar, sonunda O'na varacaklar.

O zaman sana kavuşmak için yola düşenler huzura varıp şöyle diyecek:

Biz bu şehri senin için sevdik.

ZEYTİNDAĞI

Kudüs'e

Dünya yaratıldı, ben yaratıldım
Acılarım kadar yaşım
Yaşım kadar eski acılarım
Çağlar eskidi, ben eskidim
Gördüm buradan her şeyi
Dayanılacak gibi değildi gördüklerim

Çoğu zaman düşündüm
İyi ki buradayım
Gördüm her şeyi
Süleyman, mabedini karşıma dikti
Önümden geçti Belkıs'ın tahtı
Son Uyarıcı geldi bir gece
O kutlu saatlerde göklere aktı
Gecelerin en kutlusuydu o gece

Bilenler bilir beni
Yaşlandım, dünya yaşlandı
Yaşlandım arttı yüküm
Selamını aldım İstanbul'un
Mekke'nin, Medine'nin
Sana baktım ey şehir!
Yeryüzünün bütün şiiirleri sönük kaldı
Bütün çocukları öksüz
Sana baktım kör oldum

Ey yeryüzünün bütün şairleri!
Toplanın limon ve zeytin ağaçları altında
Ey yeryüzünün anneleri toplanın
Meryem'in gölgesi düşsün yüzünüze
Ey yeryüzünün babaları toplanın
Limonun sarısı, portakalın kokusu
Üzümün tadında
İncir ve zeytine yapılan andda toplanın

HAYRETTİN DURMUŞ

(1965-Afyonkarahisar)

KUDÜS'ÜN KALBİNDE HÜZÜN

İnsanlığın ortak mirası olan, acı tatlı hatıraların yaşandığı peygamberler şehri, mucizeler diyarı, İbrahim'in, Yakup ile oğullarının, Musa'nın, Davud'un yaşadığı, Süleyman'ın mabedini inşa ettiği, Zeke-riya'nın, İsa'nın ve nihayet Mirac yolcusu Muhammed Mustafa'nın ayak izlerinin olduğu şehir Kudüs. Bir adı da Darüsselam olan barış ve huzurun yurdu. Sadece Yahudilerin değil, Hristiyan ve Müslümanla-rın da kutsalı olan semavî dinlerin kalbi olan şehir. Babil ve Roma'nın yağmasına maruz kalan Haçlıların yağmaladığı şehir. Ömer'in adale-tiyle dört asır esenlik diyarı olan, Selahaddin'in yurdu. Osmanlı gidin-ce Ortadoğu'yla birlikte hüzne boğulan şehir.

Sezai Karakoç'un Mescid-i Aksa'nın yakılması üzerine “Ey Yahu-di” şiirini yazdığı kadim kent. Nuri Pakdil'in “Ben Kudüs'ü kol saati gibi taşıyorum” ve “Kudüs kalbimin üstünde ince bir tül dü/ Şimdi alın yazım oldu”¹ dediği zarif kent. Mehmet Akif İnan “Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde / Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu” demişti. Hâlâ dinmedi gözünün yaşı. Cahit Zarifoğlu'nun “Daralan Vakitler” şiirinde “El ele tut / Taş al ve at / Kâfiri bulur” diyerek umut verdiği kutlu belde.

Asırların davası, müminlerin sevdasıdır Filistin. Elbette bir yazı-nın sınırları içinde bütün yönleriyle Filistin'i anlatmak mümkün de-

1 Pakdil, Nuri. Edebiyat Dergisi. 28 Ocak 1984

ğildir. Özetin özeti olacaktır yazdıklarımız. Bugünlerde Mescid-i Ak-sa'da yaşananlar her Müslüman'ın içini kanatmakta, yaralamaktadır. Selahaddin-i Eyyubi'nin dalgalandırdığı sancak mahzundur bugün. Yapılması gereken pek çok şey var elbette. Biz bu yazımızda Batı'nın önemli simalarının takdire şayan olarak gösterdikleri tepkilerden kısaca bahsedeceğiz. Elimizle, dilimizle düzeltemiyorsak kalbimizle “buğz” da mı edemeyiz? Kalbi olanların, kalbi kalanların neden sesi çıkmaz?

Hollywood Yıldızlarının Tepkisi

Beklenen ses hiç umulmadık yerden yükselir bazen. Hep birlikte hatırlayalım. İsrail'in Mavi Marmara baskınına tepki gösteren Hollywood'un iki ünlü ismi Meg Ryan ve Dustin Hoffman İsrail'i protesto ederek 2010 yılında Kudüs'te düzenlenen film festivaline katılmamışlardı. “Yağmur Adam” filminden tanıdığımız Oscar ödüllü Dustin Hoffman'ın “İsrail doğdu, insanlık öldü.” dediğini yazmıştı gazeteler. Bir cümlede özetlenmişti her şey.

2003 yılında Filistinli bir doktorun evinin yıkılmasına engel olmak isterken İsrail buldozerinin altında can veren Amerikalı Rachel Corrie'nin “Zulüm bizdense ben bizden değilim” sözünü nasıl unuta-biliriz. Demek ki yeryüzünde hâlâ zulme seyirci kalmayan soylu yü-rekler var.

Batılı Vicdanın Sesi

Filistin'in bitmeyen çilesine, Mescid-i Ak-sa'nın gitmeyen hüznü-ne üzülen, tepki gösteren sadece Müslümanlar değil elbette. Dünya-nın tanıdığı önemli simalar da bu hüzne ortak olmuşlardır. Bu insan-lardan birisi Müslüman olan Fransız düşünür Roger Garaudy “İsrail, Mitler ve Terör” isimli kitabı yazdığı Fransa'da bu kitap yasaklan-mıştı. Nasıl olur da İsrail ve uyguladığı politika eleştirilirdi! Kimin haddineydi bu? Bütün baskılara rağmen Garaudy kitabını kendi imkânlarıyla yayımlamış ve gizlenen gerçekleri açıklamıştı:

“İsrail Siyonizminin saldırı, sahtekârlık ve kan dökücü politikası-nın tenkit edilmesi, Yahudi düşmanlığını beslemez ve tahrik etmez. Yahudi düşmanlığını (antisemitizmi) asıl besleyen, böyle bir politikayı kayıtsız şartsız desteklemektir. Çünkü bu politika, Yahudiliğin büyük

geleneklerinden yalnızca bu politikayı haklı çıkaracak olan kısımları göz önüne almaktadır. Bunu yaparken de eski ilahî metinlerin dış anlamlarını esas almakta ve onları harfi harfine yorumlama yoluna gitmektedir. Sonuçta kendi güttüğü siyaseti, milletlerarası bütün kanunların üstünde görmekte ve onu dünün ve bugünün efsaneleriyle kutsallaştırmaktadır.”²

Garaudy gibi vicdan sahibi isimlerden birisi de Stephane Hessel. Kim mi bu adam? Pilot, diplomat, arabulucu, danışman, eğitimci, filozof ve sosyalist. İkinci Dünya Savaşı sırasında Fransız direniş hareketinde yer almış. İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi’nin yazılması çalışmalarına katılmış. Cezayir’in bağımsızlığını savunmuş “Cezayir’in bağımsız olması gerekiyordu, kesin bir şeydi bu.”³ demiş ve Filistinlilerin yılmaz destekçisi olmuştu. Dünyadaki zalimlere olan öfkelerini kitaplaştırmıştı⁴.

94 yaşında olmasına rağmen 2009 yılında Gazze’ye giden Hessel, Gazze’yi “Bir buçuk milyon Filistinlinin bulunduğu bir açık hava hapishanesi”⁵ olarak tarif etmişti.

İnsan İyinin Yanında, Kötünün Karşısındadır

Aklımızı başımıza almamız için illa Batı’dan bir sesin yükselmesi, Hessel gibi kafaların bizi uyarması mı gerekiyor? Oysa öylesine muhteşem bir hazineye sahibiz ki, bunun farkında değiliz. Haksızlığa uğrayan mazlunun diline, dinine, rengine bakılır mı? Hangi dinden olursa olsun, hatta ladini bile olsa mazlumsa eğer ona sahip çıkmak, hakkını aramak en temel görev olmalıdır bizler için...

İnsanın mayasında iyiden yana olmak, kötüye ve kötülüğe karşı durmak vardır. Uzun lafın kısıası: Zulme seyirci olmayan, kötülüğü ortadan kaldırmak için mücadele eden, kaygısı insanlık, adalet, barış olanlara ne mutlu...

2 a.g.e. s.13

3 Öfkelenin. s.37

4 HESSEL, Stephane. Öfkelenin. İstanbul-2011.

5 a.g.e. s.43

RAMALLAH'TA BENZİ SOLDU GECENİN

Ablukada Nablus, Gazze ve Cenin
Ramallah'ta benzi soldu gecenin
Mil çekildi hakikatin gözüne
Dünya kandı Samiri'nin sözüne
Furkan'ın ışığı mülkündür senin

Gökyüzünün چراغları yıldızlar
Söndükçe Kudüs'ün yüreği sızlar
Kan kustukça Yeramy'a'nın kılıcı
Can çekişir Osmanlı'nın sorgucu
Katarlanıp yola çıksın niyazlar

Masallar dinledik perili cinli
Bulandı ırmaklar akar irinli
Yeter artık Kaf dağında durduğun
Yedi başlı ejderhayı vurduğun
Kahramanım! Bana lâzımsın şimdi

Filistin'de dinmez asırlık acı
Kudüs'ün elinden çalınmış tacı
Allah bilir halimizi gamlanma
Ey zalim zulmünü payidar sanma
Dünya ahiret olacağız davacı

MEHMET GEMCİ

(1966-Kahramanmaraş)

KUDÜS ANADOLU'YU BEKLİYOR

Muhammed Gazali “Türkler Arabistan’a dönmedikçe Filistin Araplara dönmez...” Iraklı ayetullahlardan Cevad Halisi de, “Filistin meselesi bir ümmet projesidir. Ümmet projeye katılmadıkça Filistin yetim kalmaya mahkûmdur...” sözlerinde olduğu gibi Filistin’in umudu Anadolu, ümmetin bütün beklentisi aziz Türk Milleti...

Gerçekten de tarihi realite ve sosyolojik bir takım âmiller incelendiğinde görülecek gerçek şudur ki; “Kudüs Anadolu’yu bekliyor.” Zira İslâm âleminin beyni Türkiye’dir. Bu beyin bir asırdır sürekli uyuşturulmaya çalışılmakta, böylece hakiki işlevinden ve çalışma sisteminden uzaklaştırılmak istenmektedir, bu sebepten narkozun tesiri ‘kısmen’ de olsa devam etmekte, böylece mazlum coğrafya ‘başsız’ ve ‘sahipsiz’ kalmaya devam etmektedir.

Sezai Karakoç’un “Ve Kudüs şehri. Gökte yapılp yere indirilen şehir/Tanrı şehri ve bütün insanlığın şehri.” mısralarında billurlaştırdığı Kudüs; ulviyet ve yüceliği bakımından bizi beklemektedir....

Kudüs Bizi Bekliyor

“Kudüs bizi bekliyor.” diyor Taha Kılınç köşesinde, ve devam ediyor: Türkiye, Kudüs ve Filistin’le ilgili inisiyatif alma noktasında belki de en aktif Müslüman ülke. Resmi ya da sivil yollardan, mesele-ye ilgi büyük. Ancak problemlerin hacmi ve derinliği nedeniyle, şim-

diye kadar yapılan hiçbir şey yeterli ve tatmin edici değil. Gayretlerin, tempoyu hiç düşürmeden sürdürülmesi gerekiyor.

Türkiye'nin, Filistin'e doğrudan ulaştığı belki de en önemli kanal Türk İşbirliği ve Koordinasyon Ajansı Başkanlığı (TİKA). TİKA tarafından Filistin topraklarında şimdiye kadar 389 proje gerçekleştirilmiş. 71'i Kudüs'te, 123'ü Gazze'de, 195'i de Batı Şeria'da hizmete sunulan bu projelerin rakamsal dağılımı ise şu şekilde: İdari altyapı (93), eğitim (68), toplumsal altyapılar (50), sağlık (46), acil yardım (40), ortak tarihi ve kültürel miras (34), su ve sanitasyon (25), STK'ların desteklenmesi (19) ve üretim sektörü (14).

TİKA çalışanlarının gerçek bir özveri ve sabırla yürüttüğü bu projeler, Filistinliler nezdinde Türkiye'nin bölgeye olan samimi ilgisini gösteren güçlü bir işaret. Özellikle işgal altındaki bölgelerde halkın yaşamına direkt şekilde dokunan çalışmalar, siyasetin çoğu defa kuramadığı köprülerin de kurulmasına hizmet ediyor. Bu yönüyle TİKA, Filistin davasına hizmet noktasında, Türkiye'nin bölgeyle en hayati bağlantılarından birini oluşturuyor.

Bunun dışında İHH başta olmak üzere çok sayıda STK ve yardım kuruluşu da işgalin acılarının azaltılması için yıllardır bölgede faaliyette.

Nuri Pakdil ve Kudüs

“Kudüs sevilmeden insanlığa girilemez. Kudüs, insanlığımıza dahil. Kudüs, itikadımıza dahil. “İmanımndan vazgeçmedikçe Kudüs'ten vazgeçemem!” bilincidir ki neşet ettiğinde; doğacak fecrin ilk ışığıdır.” diyor Nuri Pakdil.

İnsanlığı sevmek ile ‘Kudüs’ü aynı kefeye koyan Nuri Pakdil’e göre; Kudüs ‘biz’ için bir varoluş meselesidir, yeniden ‘ben’ diyebilmesi için Anadolu’nun akın akın ‘Kudüs’ demesi gerekmektedir. O halde bizim için Kudüs ‘tarih sahnesine yeniden çıkışın’ biricik anahtarıdır.

Kudüs’ü Kurtaran Güç ve Türkiye

Dünya kamuoyu Kudüs deyince Musa Hicazi’yi muhakkak tanır. Musa Hicazi’ye göre Türkiye demek; ‘Kudüs’ü kurtaracak güç’ demektir. Kudüs bizim için niçin önemlidir sorusunu ise Musa Hicazi şöyle cevaplar: “İlk olarak burası Müslümanların ilk kablesidir. Müslümanların üçüncü kutsal mescidinin bulunduğu şehirdir Kudüs. Hz.

Peygamber'in İsrâ ve Mirâç'a çıktığı şehirdir. Müslümanlara namaz emri burada verilmiştir. Tarih boyunca kim Kudüs'ü yönettiyse dünyayı yönetmiştir. İsrâ Sûresi'nde Kudüs'ün bereketli topraklar olduğu yazmaktadır. Kısacası Kudüs Hz. Peygamber'in vasiyeti, Hz. Ömer'in fethettiği, Selahaddin Eyyubi'nin haçlılardan kurtardığı, Sultan Abdulhamid'in canını verdiği şehirdir. İşte bütün bunlardan ötürü biz Müslümanlar için çok önemlidir."

Türkiye'nin Kudüs için önemini ise şu sözlerle aktarmakta bizlere Musa Hicazi;

"Biz Kudüslüler Türkiye'yi Müslümanların son kalesi, son sancağı olarak görüyoruz. Türkiye'ye büyük ağabey gözüyle bakıyoruz. Mescid-i Aksa'da, Kudüs'teki diğer mescidlerde, okullarda, evlerde, tekelerde kısacası her yerde Osmanlı'nın kokusu var hâlâ, dedelerinizin izleri var. Kudüs sancağı sizin elinizdeydi ve sizin elinizle Kudüs'e geri dönecektir bundan şüphe duymuyoruz. Biz Türkiye'nin bu ümmete hayır ellerini uzattığını görüyoruz hep. Suriye'de, Irak'ta, Somali'de, Bosna'da ve bütün İslâm âleminde samimiyetle çalışıyorsunuz. Osmanlı gazilerinin torunları gibi çalışıyorsunuz. İslâm dünyasında mazlumları en çok destekleyen sizsiniz. Kudüs'te okullar kuran, hastaneler yaptıran, tüccarlara yardım eden yine sizsiniz. Müminlerin annelelerinden Hz. Meymune, Peygamberimiz'e "Ya Rasûlallah bize Beytü'l-Makdis hakkında bilgi ver" der. Hz. Peygamber buyurur ki "Mescid-i Aksa'ya gidin, namaz kılın. Çünkü orada bir rekât, beş yüz rekâta eşittir." "Eğer gidemezsek ne yapalım?" diye soranlara cevap olarak "Eğer gidemezseniz kandillerinde yakılmak üzere zeytinyağı gönderin" buyurdu. Hz. Peygamber'in bu hitabı Mescid-i Aksa'nın aydınlatılmasını sağlamak için buyrulmuş. Aydınlığın olduğu yerde insan vardır. İnsanın olduğu yerde bereket vardır, hareket vardır, koruma vardır. Bizim yaşadığımız bu asırda zeytinyağı demek, Mescid-i Aksa'yı korumak için elimizden geldiğince yardımda bulunmak demektir."

Bitirirken

Sonuç olarak Türkiye ve merkezi planda Anadolu; bütün ümmetin umudu... Hem Türk coğrafyası hem de İslâm âlemi için Anadolu karargah görevini icra etmeli, böylece Türk ve Müslüman âlemini tarihte olduğu gibi yeniden toparlayıp tedvin etmelidir.

BİR BEBEK SANKİ RUHUM

bu akşam
yüreğimde
filistinli çocukların hüznlerini taşıyorum
bırakın bir bomba gibi patlasın beynim
bırakın bir yanardağ gibi kavrulsun kalbim
yüreğimde
filistinli çocukların hüznlerini taşıyorum

bu akşam
gazzeli masum yavruların
zonklayan yaralarını sarmak istiyorum
namludan çıkan mermiler
körpe vücutları nasıl da yakar kavurur biliyorum
bu akşam
yusuf olmak istiyorum
kardeşlerim beni de atsınlar bir kör kuyuya
zindanlarda kalayım yıllarca

bu akşam
yeni doğmuş bir bebek
sanki ruhum
çiseleyen yağmur tanelerinin
arasında kayboluyorum

bu akşam
ey dünyalılar
istemiyorum sizden
hiçbir şey

ÖMER İDRİS AKDİN

(1966-Vakfıkebir/Trabzon)

KUDÜS BİZE NEYİ ANLATIR?

“Ey Kudüs!

Allah'ın seçtiği toprak ve onun kullarının vatani!

Senin duvarlarından dünya, dünya oldu.

Ey Kudüs! Sana doğru inen çiğ taneleri bütün hastalıklara şifası.

Çünkü geldiği yer, Cennetin bahçeleri.”

Hz. Muhammed (as)

Denir ki Nuh’un Gemisi tufan sonrasında durağanlaşan deryada gezinir iken gemiden havalanan bir güvercin ufukta kayboldu. Bir süre sonra ağzında bir zeytin dalıyla gelip Nuh’un omzuna kondu. Yüzlerce yılın yorgunluğuyla bu ulu Peygamber ve yanındakiler uzakta bir kara parçasının olduğunu böyle anlamışlardı. Esenlikle oraya doğru devam ettiler ve kutsanmış topraklara yani Kudüs’e ulaştılar. O gün bugündür ağzında zeytin dalı güvercin figürü insanlık için barış ve esenliğin simgesi oldu.

Nice Peygamberler ile birlikte yüzyıllar geçti. Son Nebi’yi müjdeleyecek olan Hz. İsa da yine Kudüs'te bir başka zeytin dalının altında ihanete uğradı. Bugün Zeytindağı'nın aşağı tarafında Milletler Kilisesi olarak bilinen bölgede yer alan Getsemani Bahçesi'nde İsa Peygamber, Yahuda tarafından ihbar edildi. Yahuda Roma askerleri ile bahçe-

ye girmeden önce şöyle demişti: “*Ben kimi öpersem bilin ki İsa odur.*” Zeytin ağaçlarının arasından ilerlediler. İleride yaprak gölgele-
rinin altında birkaç havarisi ile birlikte İsa'yı buldular. Yahuda Ne-
bi'nin yanına yaklaştı ve ‘*Selam öğretmenin*’ diyerek onu omzundan
öptü. Onun bu hareketi ile birlikte Roma askerleri ellerinde meşaleler
ile bölgeyi abluka altına aldılar. Bunun üzerine İsa, Yahuda'ya dönerek
şöyle dedi; “*İnsanoğlunu bir öpücükle mi ele veriyorsun?*” Kendine
ihanet edene yalnızca bu cümleyi kurdu. Yine yüzyıllar sonra bir şair,
İsmet Özel, 'Of Not Being A Jew' adlı şiirinde “*Yahudi/ değilsem bile/
bende Yahudalık da mı yok-/ Kimi öptüm de kurtuldu çarmlıha ça-
kılmaktan?*” diyerek bu olayı mısralaştıracaktı.

İnsanlık tarihinin en eski şehirlerinden birine şahitlik etmek.
Yeryüzünde Tevhid merkezi olarak bilinen, birçok peygamberin do-
kunduğu ya da işaret ettiği bir belde. Hz. Âdem'in yeryüzü serüveni
buradan başlar. Kâbe'den sonra ikinci mabedin (Mescid-i Aksa) bur-
da kurulduğu rivayet edilir. Bu topraklar, Hz. İbrahim'in yurt edindi-
ği, oğulları Hz. İsmail ve Hz. İshak'ın doğduğu yerler. Tarih sürecini
etkileyen Sara'nın Hacer'e kıskançlığı sonucu, Hacer ve Hz. İsmail'in
Mekke'ye hicreti... Hz. Yakup ve oğlu Hz. Yusuf'un öyküsü burada
doğdu. Hz. Musa, gelemeyişi halde kentin geleceğini derinden etkile-
di. Hz. Davud sapanla devirdiği tek gözlü dev Golliath (Calut) savaşı
burada gerçekleşti. Hz. Davud ve Hz. Süleyman'ın Krallığı burada
kuruldu. Hz. Süleyman mabedi, Saba Melikesi Belkis ve öyküsü yine
burada yaşandığı anlatılır. Hz. Meryem ve Hz. İsa'nın bu bölgenin
Beytüllahim, Nazaret, Eriha ve Kudüs'te olduğu gibi her yerinde bir
izi vardır. Hz. İsa, son kez Zeytindağı'ndan bu şehre elemli bir bakışla
baktı. Mekke'den Kudüs'e Cebra'il'in refakatinde gelen, Mescid-i Ak-
sa'dan Kubbetüs Sahra'ya yürüyen, oradan göklere ulaşan ve Allah'ın
huzuruna çıkan Hz. Peygamber'in, görüşmeden önceki son ve görüş-
meden sonraki ilk anları bu şehirde yaşandı. Ve Kudüs ilk kıblemiz
olarak tarihe geçti.

Yüzyıllar boyunca insanlık Kudüs'e o denli dikkat kesildi ki, tari-
hi boyunca biri Babiller diğeri Romalılar tarafından olmak üzere iki
kez yok edildi. 23 defa işgale, 52 kez saldırıya uğradı ve 44 defa ele
geçirilip tekrar kurtarıldı. Öyle ki Yahudi ve Hristiyan ilahiyatında

yeryüzünde “Cennetin Krallığı”nın kurulacağı yer olarak işaretlendi. Ve elbette ki barış ve sükûnet halini yalnızca Müslümanların elinde iken koruyabildi. Hz. Ömer'in kenti fethetmesinden sonraki tarihlerde bu barışın sürekli hale getirilmesindeki en önemli unsur Türkler oldu. Selçuklulardan başlayarak Türkler, bu aziz kent üzerine adeta titrediler. Şehrin Haçlı istilasına uğradığı dönemlerde yeni Müslüman olmuş birçok Türk boyu, Kudüs'ün kurtarılmasını kendileri için ilk vazife bildi. Sonra Osmanlılar geldi. Kayı Boyu'nun bu dervişan topluluğu Kudüs başta olmak üzere Peygamber soluğunun dokunduğu her beldeye hizmetkâr oldular. Evliya Çelebi'nin tutmuş olduğu notlarda bunu daha bariz görebiliriz. O şöyle der: *“Mescid-i Aksa'ya 800 kişi hizmet etmektedir. Burada dört mezhebin birer imamı ve hatibi bulunur. Elli müezzin görev yapmaktadır.”* Öyle ki en zor zamanlarında bile Kudüs'ten gelen her çağrıya cevap verdiler. 1516 yılından 1917'ye kadar tamı tamına 401 yıl 3 ay 6 gün bu kutsal topraklarda Osmanlı'nın esenlik bayrağı dalgalandı. Bu tarihi seyir bize şunu öğretti: Mekke ve Medine Müslümanların kalbi; Kudüs ise aklı idi.

KUDÜS HALA VAR

Her coğrafyanın esmer bir teni var.

Yüzümü ağartıp kapının eşiğinde bitap bir arzu gibi ahraz

belki ama yürüdükçe çoğalan bir şeydi söz.

Gölgesine yenilmiş güneşin ayetlerini okuyorum. Cebimde kirli
bir ıslık,

Cebimde zülkarneyn hikâyeleri:

Yürünecek ne çok yol var.

Yol var fesadın iğvasından nasıl çıkar harfler bu malûl madde,

Yarım yüzyıllık yol; ama Kudüs hala var.

YASİN MORTAŞ

(1967-Kahramanmaraş)

KANDİL YAĞI

Bir kandil alevi gibi titriyorsa kalbim, içinden Mekke-Medine geçmiştir; Kudüs-İstanbul geçmiştir.

Hız. Âdem, sızalı bir yağmur idi ve indirildi toprağına, toprağıın derin uyanış tohumlarıyla ağrıdı ağrıdı ve içi Kudüs oldu. Hız. Havva, gözyaşlarına değen bulutları tuttu Zeytin Dağı'na, toprağıının sancıları kabardı kabardı harmanlandı yüzyıllarca ve El Aksa oldu.

Ey Kudüs, senin varoluşundan varoluşlara medeniyetler aktı. Bir İsrail mi bent olacak senin mukaddes hayat akaklarına.

Ey, Hız. Muhammed'in (s.a.v) Rabbiyle buluşmasının ilk durağı. Ey Sevgili, sevgilinin gölgelendiğı bahçelerinde kaç hüznün yılı daha geçti de ağrısı geçmedi ruhumuzun.

Ceplerimde Hacer-i Muallak taşına konan kuşların hüznünlü ötüşlerini saklıyorum; korkma, ceplerim delik değil ve sıcak sevgilim. Ben senin vazgeçilmez kutsal göçünüm.

Ey Hız. İbrahim serinliğim, mütevekkil ve pırıldayan Hız. İsmail keskinliğim. Kurban ettim sana varlığımı.

Kılıcımı keskinleyip koydum Selahaddin Eyyûbi kınlarına; ayı-yıldızı koydum göğsümün ortasına.

Biliyorum, Hız. Davut'un secdelerini uzattığı toprakta zaman damar damar intifadadır, sapan taşlarını taşıyan yıldızlarca melek vardır yeryüzünde ve Hız. Ömer'in fetheden bakışlarında kaç gök saklıdır.

Biliyorum, Hz. Süleyman'ın diliyle konuşan kurtlar kuşlar seni meth eden insicamlardır.

Yalnızlığının şerefelerine çıkıp çıkıp çağırıyormuşsun kardeşlerini; El Aksa'nın kapılarına bakıp bekliyormuşsun bizi.

Bekle geliyoruz.. Sen yalnız değilsin ki ilk kiblegahım, ruh ışığım.

"Saat kaç" diyorsun bana. Saat, sana gelme saati sevgilim. Kalbimize kurduk Türkiye saatini, birlik saatini.

Hüzünümüzün kadim çiçeği, kaç yıldır ağrısıyla yaşıyoruz yaralarının.

Hangi aynaya baksam bir hasret yanığı gözlerim; şu vakte baksam, senin kaynayan acıların ruhumda kor kor. Biliyorum, sessiz bir acının közleriyle kaynıyor yüreğin. Yüreğinde ben de varım sevgilim... Bak, ellerimizde Peygamber çiçekleri, uzat ellerini... Toparlandık geliyoruz.

Mukaddes çeşmelerin dudağımı onardıkça "Bismillah"ın billurluğu ruhuma doluyor. Bir isra gecesinin ırmağı akıp geçiyor Peygamber gölgeliklerinden. Yakuplar gözyaşlarıyla abdestini tazeliyor yine. Hz. Yusuf kuyularından akıp gelen zemzemler Zülayhalar'ın göğsünde süt oluyor.

Rabbini izniyle Kubbet-üs Sahra'ya saf saf yıldızlar yağacak, secde-ler çoğalacak ve Miraçlarını tamamlayacak kardeşlerin.

Mescid-i Aksa'nın gölgesine toplanmış kardeşlerimin avuçlarında sessizce edilen duaların bir pırıltısı var. "Allah'ım, kardeşlerim gelmiyor mu, zulmün ortasındaki bu gül toplayıcılarının etrafındaki iblis bahçıvanları görmüyor mu?" deme. Duyuyorum seni, görüyorum. Yüreğimizde aşk ilhamlarının sırrıyla geliyoruz.

Biz, asırlardır akan medeniyet çeşmelerinde abdestimizi tazeledik, çınar göğsüne yuva yapan kuşların kanatları olduk.

Medeniyetimizin tertemiz geçmişini bakraçlarımıza doldurduk ey emanetim. Bekle bizi, kırbalarda gül şerbetinin buğuları kurumadan geliyoruz.

Sevgilim, tahammülümüz kalmadı, ellerimizde güneşten kandillerle yırtarak geliyoruz şerhlerin ördüğü karanlığı.

"Allah'ım, her türlü noksan sıfatlardan münezzehsin. Şüphesiz ki her şeyi hakkıyla işiten, hakkıyla gören sensin."

Rabbim, Filistin göğünde uçurtmalar sıkışıp kalmış, rüzgâr gönder.

Rabbim, Süleyman diliyle konuşan kuşların dalları kırılmış, baharlar gönder.

Allah'ım, toparla bizi, kavileştir kalbimizi saf saf. Amin.

KUDÜS AĞRISI

*Ey Mescid-i Aksa
yaslanıp da baksam sana
Muallak taşına*

1.

Kudüs'ü bir örtü gibi
çekelim üzerimize

Sonra

üşümesin sonsuzluğun kiblesi

2.

Ateş kıyısında su içen Fatma'nın
gözleri rüyalar damıtıyor
ve İbrahim'in
kaynayan yüreğinden
kaç Kudüs atlısı geçiyor

görmüyor musunuz

3.

Ey Kudüs/sevgilim
senin saçlarını
bir geceyle ördüm
bir gündüzle ördüm

Yine de
uzadı mı beliklerin
hüznün siyahıyla

4.
Orucunu açamamış
kuşlar tünüyor Ramallah ağaçlarına

Elif'imın ağızında aşk taneleri
yüreğini silkelemeye gidiyor

Anne
gerçekten Kudüs'ün yüzü
Yusuf'a mı benziyor

5.
Demiri kül eden mânâm
taşı kül eden bilincim
ve külü ateşe çeviren direncim
secdelerle gökler devindiren esrarım
her Bismillah'la sevinçleşen sevgilim
gidelim diyorum sana
Bak saklandılar yine bir gargat ağacının arkasına

6.
Ruhları sağırlara karşı
bir ezan El Aksa'da

Görüyorum seni/korkma
"Allahu Ekber" dedikçe Bilal
islenmiş ufuklarını görüyorum

bir Türkiye yaşmağıyla silmeye geliyorum
hıçkırık saatlerini

İçime kazmalar vuruldukça
gök tünelleri açılıyor/korkma
duyuyorum sesini ey El Aksa
ve kan-ter içindeki nefesini

Ey ilk kiblegâhım /miracım
gözyaşı mihrabım
bak cerağ vaktine doğru
ve gör
ellerinde keskinleştirilmiş hilal
ve bakışları mermi gibi gelenleri

7.

Zamanın kalbinde ve kalbimde
bir Kudüs elması saklı
tel örgüleri kesen ve büken
bir anne bakışı saklı
bir Türkiye bakışı saklı

Ben seni unuttur muyum sevgilim
sadağımızda minare minare
İntifadalar saklı

8.

Uzaklara-yakınlara
çığlıklarımı çıldırtarak
sesleniyorum:
Kudüs bir iç yankılanmasıdır
alın çatılan seslerinden

Sana kurban olduğumuzun
bayramlarına çağırıyorum herkesi

9.

Zaman
kemiğe işlediğinde
kan iliğe geçtiğinde
ve et olduğunda acı
senin vücudun olmalıyım Filistin

Senin için
düğmesiz ve dikişsiz
elbisemi giymeliyim

10.

Sen "Allah" ile baktıkça
bıçak gibi kesen
bakışın var/korkuyorlar

Ve kan kaybedenler korkusu var
o kuruyasıca ellerin

Sen
göğ'e tut gözlerini
asılı duran Kamer'e bak
hep sınırsız bak göğ'e

Ve bekle
bir cuma çiçeğiyle
sana gelenlerin fecrini

11.

Kudüs aynasından
yüzüme bir sır yansır
ve
ağrır
tenimden içeriye giren mânâ

Sonra
günüm güneşim dökülür
toplayamam can kırıklarını

Artık toparlanalım sevgilim

12.

Bahtının encamında
bir güz bildirisi var:
Uzat ellerini Kudüs'e/diyorsun

Ben de
yaprakları dökülmeden
secde avlusundaki ağaçlarına
su taşıyorum/biliyorsun

Ellerimiz koynumuzda değil sevgilim

13.

Gözlerimizi yakan ateşe
serpilsin zenzem
Bir Hacer sevinci aksın aksın
Kudüs çeşmelerinden

Dudaklarının çatlağını
Besmeleler onarsın

Ve Kudüs tepesinde otursun
abdestini tazelesin İsmail
anneler sevinç emzirsin
gün dönsün dönsün
silkelensin karanlığın üzerine

Ben bir say'ım
senin incelen sevincine
çelikler öğütüyorum

14.

Kudüs'ü aç bak
Mekke-Medine'ye aktığını gör ruhunun
bir daha bak ve dokun tenine
ağrısının irkilttiği acıyı sür
alnına/her yerine

Güneş
bir Kabe'ye
bir Kudüs'e bakar
alınları kaşındıran ılık
eğilir toprağa
Ve uzun bir fecir
aydınlığıdır vaktimiz
saf saf

15.

Yürekten göze çıkan ateşe
gözden yüreğe inen suya
kulağa fısıldanan tan ritmine

yürümenin kutlu silsilesine
Mekke Kudüs simetrisine
Züleyha'nın Yusuf silüetine
sesin sessizliğe çekilmesine
kar'ın çiçeğe dönüşmesine
toprağın yağmur ilişkisine
bakmadım mı sanıyorsun
senin Kudüs penceresinden

Hayır baktım baktım
Filistin'i sırtladığını gördüm
Peygamberle yürüyenlerin

16.

Rüzgarını öpmenin
gülünü koklayıp güldürmenin
dikeninle kalbe kandil çizmenin
aşkımı aşk ile sezdirmenin
durdurulmaz kanaması var içimizde

Biliyorsun
göğçe çiçek ekenlerin üzerinde
Misk-i amber kokusu var

Biz
baharları bohçaladık
bir Havva menekşesini
bir Adem karanfilini
ve şehit-gazi ilişkisini
buketledik terli avuçlarımıza

Anlasana ey

El Aksa
çözdük sana kalbin
sevincini
cesaretini
ve kilitlerini

Yurdumdan selam sana

17.

Kuşları üşüyen ağaçların
rüzgara küsmüş /öyle mi

Gün sökölünce gömleğinden
Yusuflara küsmüşün/öyle mi
Yıldızlar unutunca göğünü
karanlıkta kalmışsın /öyle mi

Ah canım sevgilim
Mekke yüzüm/ Kudüs'üm

Bizi
gelmeyecek sanıp
gözlerini yağmurlara
çevirmişsin/öyle mi

Öyle olmasın/olmasın
görmüyor musun
ellerimizdeki yüzyıl çiçeklerini

18.

Zeytin ağacında
işlemeli düşleri asılı Fatıma'nın

incir ağacında
kurumamış yeminleri

Ey
Eyüp'ün gözlerinde
gülümseyen acının
bakış kapısı Fatıma
andolsun Kudüs'ün Burak rüzgârına ki
senin için çıktık içimizin dağlarına

ağlamalar bölüştük

İşte bak
sana ördüğümüz merdivenler
bir aşk basamağıydı
tek tek çıkıyoruz
birlik olmanın yüksekliğine

Ey Fatıma
bekle kardeşlerini
bize küsme

ALİ EMRE

(1968-Kastamonu)

YERYÜZÜNÜN EN GÖRKEMLİ BİLDİRİSİ

Kudüs; Taifli çocukların taşıdığı, başını yarıdığı, ayaklarını kanattığı mustazaf bir peygamberin, getirmiş olduğu mesajın evrenselliğinin teyit edildiği yerdir. Salihlerin yurdudur. Bir sevda durağıdır. Kuyumcu rikkatiyle işlenmiş bir yeryüzü örtüsüdür. İnancın vazgeçilmez sılasıdır. En bilimli annedir. Direnişe, sabra bey'at etmiş vuruşkan şahısların sığınağıdır Kudüs. Nureddin Zengi'nin rüyası, Selahaddin Yusuf'un armağanıdır. Arzın üstünde bir sancak, görkemli bir çınar gibi durur o.

Şehir unutmaz! Ve Kudüs yeryüzünün ta ortasından, göğsünden fıskırmış bir direniş çığlığı, bir alev topu, göğe uzanan bir şahadet parmağıdır! Yeryüzünün en görkemli bildirisi

ACIYLA SINANAN

Saraya telâş düşer sokağa kıyım sabaha felâh

Halkın dinç ve doğurgan yazgısıdır bizde acı
bölüştüğe çoğalır deşildikçe içten içe tutuşur
imeceyle sarılan berrak bir yaradır bizde acı

Dile kelâm düşer döle civan dala şahan

Kara üryan ayakları ortadoğu atlasıdır anaların
göğün tebessümü altında çiçeğe durur göğsümüz
vuruldukça güzelleşir bilinci afrikanın asyanın

Çöle baran düşer güle hazan bülbüle figan

İri bir kan lekesidir az ötemizde filistin
salihlerin izlerinde boy atar çocukluğumuz
diri bir can gömleğidir üstümüzde filistin

Göle akşam düşer yele feryat güzele gam

Sokulur meymenetsiz bir harami gibi ihanet
yine de kimselere vermez kendini sevgili kudüs
sokulur gözü dönmüş bir mermi gibi ihanet

Zindana yusuf düşer yüreğe ateş ateşe ibrahim

Ölümcül ağular akıtılır hep sularına umudun
silkinir, kardeşçe ineriz koynundan kitabın
ölümcül kaygular bırakılır hep duldasına umudun

Zulme âsâ düşer tûra musa utanca zorba

Eğilip eşleriz dağın eteğindeki kor ateşi
güzel ölürüz, ne güzeldir türküsü direnmenin
eğilip eşleriz kızların avucundaki kor ateşi

Ele zincir düşer gönle cemre yola bismillah

MUSTAFA MUHARREM

(1968-İstanbul)

KUDÜS

Kudüs. Kalbimizin kod adıysa, asıl künye ne? Bilmiyoruz. Aşkdan yapılmış bir uyku, baruttan bu kadar şefkat beklememeli değil mi? Haberimiz yok. Zeytin ağaçlarının dolunayın şefliğinde okudukları solfej, melekler için bir diyafram çalışmasından fazla ve başka ne olabilir ki? Önce Kudüs vardı sonra kanımızın yönü. Önce Kudüs vardı, sonra saçlarımızın gök şöleni. Önce Kudüs vardı, hiç bitmemenin, asla tükenmemenin değirmeni.

Kudüssüzler, kırlangıçların dallara dizilerek söylediği duayı haketmez. Kudüs ihtimali zayıflayan trenler, mesafelerin çektiği kahırdır çünkü.

ÇEMBER

Söyleşiyor yenilgisi kumral akşamlar
tüy, lokma ve gözyaşı dökmekten ipeğe saparken
kayıkhanelerine keder çekilen çivit köşelerde
nedir Osmanlı yapraklar gibi
bahçelere savrulan tanımı bisikletin
göçebe kinler
bakraçları tanımayıp yakarırken geceye
şarkıları temiz tutmak için
bizden ayıklanmış çuval çuval
ölümler, seherde. Zeytine kanarak
ağlamaktan öte bir savaş
düşleyemez mi gazelleri çıtırdayan hikâye?

Hiç zorlamadık su bizim ürkekliğimizi vezin
bilir mi gündüzlere ve saç ya da kolye
tılsım ya da bekaret
neyse yağmurun üstünde durduğu mesele
çınar gibi terleseydi Kudüs evin lirik
bacası devrilince, güz
aynalar kusaydı sofralara, İstanbul
yoksa
bu saçlara hükmeden kavis niye?

Yüreğe konabilmek:
Boşluğun hunisinden çehre
dolan denizlere

kendinden başka nokta olmasın diye gül
bunca göğüsten vazgeçti yetim ve
müheyya
şafakla süslenmiş bunca dekorda dudakları
döşemeden kadife dileklerle.

Şarkıları temiz tutmak için
fesleğen kokularına fırlatıyorlar halbuki
susturulacak ilk şapkayı, ilk yanlışı
kayaların telaffuzuna bağlayan mızıka
bu kadar gemici tuza basıp hayâl
kurutsa da kurutmasa da
bulut unutmaz değdiği bahçeyi, geçtiği ninniye,
çocukların ırmağa kumaş kesilen gözlerini,
saydam terziyi,
mısra nöbette tüfeğini düşürüp sendeleyince
kırlangıçtan rapor, Tanrı'dan
karanfil istemeyi.

NEVZAT AKYAR

(1968-Antalya)

KUDÜS AH KUDÜS

Yaratıcının iki nazargâhından birisi Mekke ise, diğeri Kudüs. İki kutsal belde, iki mümbit toprak... Hz. İsa'nın doğduğu, Hz. Musa'nın Mısır'da Firavun'un zulmünden kurtardığı İsrailoğullarını getirdiği güvenlik halkası, Hz. Muhammed (sav)'in kutsal yolculuğuna yükseldiği nazargâh.

Böyle mi olmalıydı? Üç dinin en önemli merkezi bugün barış içinde bir huzur iklimi olmalı değil miydi? Tek Allah'a inandığımıza göre tek din değil miydi aslı. Bir Allah'ın farklı farklı dinleri olur muydu? Rabbin demiyor mu? “Bugün üstünüze dininizi tamamladım.” Öyleyse tahrif edilmeden önceki İncil de, Tevrat da O'nun kitabı değil mi? Öyleyse, Musa'nın samimi dostları da İsa'nın havari-leri de mü'min, dost, cennet mekân değil mi?

Sevgi gönül işidir, din ondan da öte bütün hücrelerimizle tutunduğumuz bir inanç silsilesi. Zorla sevgi olmazken, zorla din değiştirebilir mi? Böyleyken hangi din, bir diğerrinin inançlılarını hor görebilir ki! Tanrı, savaşta bile “Sizi yurtlarınızdan çıkartmaya çalışmayanlara, kadınlara çocuklara teslim olmuşlara savaş açmayın, kan dökmeyin!” demiyor mu?

Böyleyken, bir ibadethane nasıl kan gölüne çevrilebilir! Aynı Tanrıya farklı dualarla da olsa senin inandığın tanrıya ibadet eden insanlara nasıl tetik çekilebilir! Hangi erk, bir camiyi, kiliseyi, havrayı

kapısında bekleyenlerin yüzüne çarpabilir? Hangi öğreti, insanların bir kısmını, inancından dolayı evsiz, yurtsuz, gıdasız ilaçsız bırakabilir?

Böyleyken Ey İsrailoğulları; Allah’a nasıl hesap vereceksiniz? Dilinizde Musa’nın Tur Dağı’ndan getirdiği sözlerle bugün zulüm yaparken, yarın Musa Rabbiyle konuşurken yüzünüzü saklayabilecek misiniz, kan bulaşmış ellerinizle!

Böyleyken ey İseviler; hani İsa ölülerinizi diriltmişti de İsrailoğulları buna da büyü demişlerdi. İsa bugün çıkıp gelse ölülerinizi diriltmek isteyecek mi? Yoksa utanacak mı bu bebek cesetleri çiğneyen baronlarınızı diriltmekten.

Aranızda, “Zulüm bizdense ben bizden değilim” diyebilecek yürekli kaç Rachel Corrie var; varsanız neredesiniz?

Böyleyken ey Müslümanlar; dilinizde şefkat ve merhamet peygamberine salâvatlar varken onun yüzüne nasıl bakacaksınız?

Biliyor musunuz, ölen her mazlum yüreğinde bir şikâyet dilekçe siyle gidiyor ötelere ve diyor ki; “Hepinizi Allah’a ve peygamberine şikâyet edeceğim.”

Bilmiyorsunuz, duymuyorsunuz, görmüyorsunuz! Öyleyse ağlayın halinize.

Size ancak “El Ultimo Suspiro del Moro” yakışır. Sultan Fatıma’nın oğlu Ebu Abdullah’a dediği söz yakışır. Ama unutmayın ki ağlamak dünyalıktır, ahirette işe yaramaz.

EL HALİL

yine uętu bir sürü üveyik asumana
kuduz köpekler ilişince camilere

bir kalleş tetik çeker her gün
mescid-i aksa'nın taş avlularında
kaydırak oynayan yetimlere
hamile kadınlara körpe kızlara
alnı secdede taş kesilmiş ihtiyarlara

peş peşe düşer mescid kuşları
uçuşur her gün üveyikler asumana
maşukuna varırcasına açılır kanatları

Hz. İbrahim yağ akıtır yedinci semadan
ve titremez damarlarımızda kan
oynamaz kafataslarında beyin
ürpermez kalplerde vicdan

bir kahpe yürek boylar cehennemi
altmışüç üveyik de uçar asumana
ellerinde peygambere şikayet dilekçeleri

ÖZCAN ÜNLÜ

(1968-Ordu)

BİR GÜN GELECEK

“KUTSAL KUDÜS” KURTULACAK!

Sezai Karakoç, *“Ve Kudüs şehri/Gökte yapıp yere indirilen şehir / Tanrı şehri ve bütün insanlığın şehri”* diye yazmasaydı...

Nuri Pakdil, *“Yürü kardeşim/Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin”* demeseydi...

Mehmet Akif İnan, *“Mescid-i Aksa’yı gördüm düşümde/ Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu/Varıp eşiğine alnımı koydum/Sanki bir yer altı nehr çağlıyordu”* dizelerini söylemeseydi çok şey eksik kalırdı.

Çünkü şairler çağının tanığıdır.

Tanığı olmak zorundadır.

Yahudilerin Mescid-i Aksa’ya ateşe verip yakmalarının üzerinden neredeyse 50 yıl geçti. Bu ateş hâlâ sönmedi.

Diriliş dergisinin birinci sayısında Sezai Karakoç’un “Ey Yahudi” şiirini yayımlamasının üzerinden de neredeyse bu kadar zaman geçti:

“Nihayet Mescid-i Aksa’yı da yaktın ey Yahudi!..

Asırlardır insanlığın ruhunu yaktığın gibi ey Yahudi!..

Aya çıkarak göğe çıktığını sandın ey Yahudi!..

Göğe çıktığına inanır inanmaz

Büyük Peygamberin göğe çıktığı yeri yaktın ey Yahudi!..

Mescid-i Aksa'yı yaktın ey Yahudi!..

Daha doğrusu yaktığını sandın ey Yahudi!..

Senin yaktığın gökteki Mescid-i Aksa'nın ancak gölgesidir ey Yahudi!..

Senin yaktığın Mescid-i Aksa'nın ruhu değil

Taş, toprak ve ağaçtan işaretidir ey Yahudi!..”

Filistin toprakları Yavuz Sultan Selim tarafından Osmanlı topraklarına katıldı. 400 yıl Türk egemenliğinde kaldı.

I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı, Filistin Cephesi'nde yenildi. Filistin toprakları 29 Eylül 1923'te İngiliz koruması altına alındı.

Bu operasyonların amacı bir Yahudi devleti kurmaktır. Ve bütün dünya elbirliği ile 1948'de Filistin yurdunda İsrail'i kurdu.

İşin tarihî özeti kısaca böyle...

Fakat Filistin, Kudüs, Mescid-i Aksa bizim için ne ifade ediyor?

Gündelik hayatta Kudüs, Gazze, Mescid-i Aksa hiç kimsenin gündemi değil. Merhametin körleştiği çağımızda Gazze'ye düşen bir bomba, Kudüs'te yaşanan bir Siyonist saldırı, Batı Şeria'da yapılan soykırım hiç kimsenin umurunda değil. Tıpkı Arakan'da, Suriye'de, Irak'ta ve dünyanın başka bölgelerindeki Müslümanlara yapılanlara sessiz kalındığı gibi...

Şair Nurettin Durman, “Şiirin zorbalığa, katliama, soykırıma, haksızlıklara, adaletsizliklere tahammülü yoktur” der. Fakat hangi şiirin?

14 Mayıs 1948'de kurulan İsrail Devleti'ni ilk tanıyan ülkelerden biri Türkiye idi.

1960'lı yıllara kadar bu coğrafyalara ilişkin hiçbir siyasetimiz olmadı. Çünkü Çağdaş Batı'ya yetişmek, onu yakalamak ve hatta bu aileye girebilmek için varımızı yoğumuzu ortaya koyduk. Dolayısıyla kamuoyunun Filistin diye bir meselesi olmadı; şairler hariç...

Sadece Filistin değil, Eritre, Arakan, Afganistan coğrafyası ile de...

Bu coğrafyaların derdiyle sadece Müslüman şairler hemhal oldu. Cahit Zarifoğlu'nun “El ele tut/Taş al ve at/Kafiri bulur” dizeleri aksiyon çağrısı olarak edebiyat tarihinde kayda geçmiştir. Ve daha birçok

Müslüman şair başta Filistin olmak üzere sık sık yaralı İslam coğrafyalarına bakarak dertlerini dile getirmişlerdir.

Bu şiirler çağın tanığıdır elbette ve iyi ki yazılmışlardır.

Genelde Filistin ama özelde Kudüs bizim kadım yaramızdır. Bir gün yeniden tam bağımsızlığına kavuşacaktır.

Bu imanı ve inancı her dem taze tutarak Sezai Karakoç'un şu dizelerini bir dua gibi kalplerimize mühredelim:

“Bir gün gelecek, azgınlığın sona erecektir

Kutsal Kudüs kurtulacak

Mescid-i Aksa'yı bu ümmet altından ve zebercetten ve yakuttan

Yeniden yapabilecek bir kudrete erecektir

O gün Tanrı'nın azabı senin için şiddetli olacaktır

Biz istesek bile seni ondan kurtaramayacağız ey Yahudi!..

Bize bu yapıları yapan sen değilsin

Biz kendi cezamızı çekiyoruz

Sen de bir gün kendi cezanı çekeceksin ey Yahudi!..

Sana yeryüzü lanet edecektir

Sana gökyüzü lanet edecektir ey Yahudi!..

En kısa zamanda tevbe yolunu tutmazsan ey Yahudi!..”

BUKANDURMAZ

“Ey Kan, Dur” şairi Cumali Ünalldı’ya

1.

Çok oldu unutalı narın tadını
Ama narın ateşini unutmadım

Bir evi özlemek böyle bir şeydir
Bir çocuğu özlemek bir aileyi
Akşam serinliğinde tahta balkonda
Oturan kahkahalara koşmak

2.

Çok oldu unutalı zeytinin tadını
Ama zeytinin kokusunu unutmadım

Tarifsiz kederler içinde yaşamak
Böyle bir şeydir Filistin’de
Ölmek yitip gitmek hükümsüz
Bir kayıp ilanı gibi hayattan
Kaldırarak bütün taşları yerinden
Bir kılıç darbesi indirerek hayata
Hiç almayacağı o son dersi vermek

3.

Çok oldu unutalı incirin tadını
Ama incirin türküsünü unutmadım

Bir dosta gitmek gibi ölüm burada
Kuşlara yem atmak çekirdek çıtlatmak
Ve oturup seyretmek kendi kaderini
Çoktan geçmiş olacak hayatına bakıp
Vedalaşmak kendi gözleriyle her sabah
Yalancı bir gelecek düşü karalayıp
Düşerek terekesine umudun
Burada Gazze’de küçük bir plajda
Kumlara gömülen ışıklara ağlamak

4.

Çok oldu unutalı rica ederim
Artık bahaneler baştan sona kan

Şimdi benim bugün dokuz canım mı olsun
Bir canım Ahed’e feda mı olsun
Bir canım Zekeriya’ya müjde
Bir canım Ramez’e hayat mı olsun
Bir canım İsmail’e kurban
Kalan beş can sıcak yorgan altında
Utang içinde bir titreme mi olsun
Söyle vicdan susma kaç canım olsun

SUAVİ KEMAL YAZGIÇ

(1972-İstanbul)

GİTMEDİĞİM ŞEHİRLER

ANSİKLOPEDİSİ CİLT: 3

Kudüs’e hiç gitmedim. Ancak İstanbul’un coğrafi konumu sebebiyle Kabe’ye her yöneldiğimde eski kible de istikametime ters bir noktada yer almıyor. Kibleteyn Mescidi İstanbul’da olsaydı Bakara Suresi’nin 144. ayeti indiğinde büyük bir farklılık yaşanmayacaktı.

Bu satırları Kudüs’ü görmemiş biri yazdı. Yıllar önce Gerçek Hayat dergisinde İlber Ortaylı’dan Kudüs ile ilgili görüş istediğinde “Sen Kudüs’ü gördün mü?” sorusuna maruz kalmış ve “Hayır” cevabını verince Ortaylı’nın “O halde sana görüş yok” azarına muhatap olmuştu bu satırların yazarı.

Bu satırları Akif İnan’ın kaleme aldığı şiiri okuyan biri yazıyor.

“Mescid-i Aksa’yı gördüm düşümde

Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu

Varıp eşiğine alnımı koydum

Sanki bir yer altı nehr çağlıyordu”

demmişti İnan. Kudüs, bir şiirdi onun için. Akif İnan’ın şiiri... Hiç gitmediği Kudüs, onun zihninde bir yer altı nehri gibi akmaya devam ediyor.

Bu satırları kaybedilişinin üzerinden geçen yüz yıllık makas açık-

lığını üç beş mısrayla, birkaç paragraf yazıyla kapatamayacağını bilen ve yine de Hz. İbrahim'e cürmüne bakmadan sırf safını belli etmek için su taşıyan karınca misali biri yazıyor.

Bu satırları fotoğraf ve filmler kadar Hasan Aycın'ın çizgileri ile Kudüs'ü bilen biri yazdı. Oraya Jerüselam demekten imtina ediyorsa bu biraz da Hasan Aycın'ın çizgileri ile mümkün oldu elbette.

70 yılından 1948'e dek birbirlerine "gelecek yıl Kudüs'te buluşma" dileğinde bulunan bir kavmin torunlarının yemini idi bu şiir:

"Seni unutursam, ey Kudüs,
sağ elim hünerini unutsun!
Eğer seni anmazsam,
eğer Kudüs'ü baş sevincimden
üstün tutmazsam,
dilim damağıma yapışsın."

Bu yemini ede ede biriken kin 20. yüzyılın eşsiz zulümler galerisinin kat kat büyümesine sebep oldu. Bu zulümlere onlarca yıldır ya seyirci kalıyoruz yahut o imdat çılgınlıkları hızla yükselen duyma eşiğimize ulaşmadan cılızlaşıyor. Kalbinizin kararma, katılma alametlerini Kudüs'ten okuyabiliriz.

Elbette sözün bittiği yerde değiliz. Ancak söz kadim bir şehirden açıldı mı bazen bütünlüklü bir cümle kurmak zorlaşır ve bir çılgılık atmamakla yetinmek zorunda kalırsınız. Defalarca yıkılıp, yeniden inşa edilen; hem eşsiz zulümlere hem de adaletin en emsalsiz uygulamalarına şahitlik eden bir şehirden bahsederken gırtlaktan yükselen bir çılgılık sayfalarca sürecekle derinlikli bir dizi cümle kadar anlamlı olabilir. "Kudüs Ey Kudüs" deyip durmak zorunda kalırsınız bir noktada.

Sahi Kudüs'e hiç gitmediğimi söylemiş miydim?

MASAMDA KUDÜS

filistin
bilgisayar ekranımda yanıp sönen
bir son dakika haberi
bir dakikalığına kahrolacağım
ve az sonra unutacağım
bir son dakika mazlumu
1948'den beri

kubbettü's sahra
masamda bekleyen
plastik saydam bir biblo
umreye giderken uğradığım
kudüs'ten yadigâr
ve şimdiden yıprandı
masamda tozlanırken
ve tozlanırken kalbimde
filistin

ERCAN ATA

(1973-Edirne)

BİR KUDÜS RÜYASI

Dünya üzerinde pek az şehir zarafeti, asaleti, estetiği bu kadar üzerine yakıştırılabilir. Kudüs çağlar öncesinden günümüze asil bir sultan edasıyla gülümser. Şehirlerin anası, atası olan kutlu bir şehirdir o. Müminlerin ilk kıblegâhı, âlemlerin efendisinin miraç yolculuğuna çıktığı, Hz. Davut'un krallığını ve hükümranlığını ilan ettiği, pek çok peygamberin ayağını öpen mukaddes yurt Kudüs...

Sen efsanelerin en güzeli, kıssaların en özeli, şiirlerin en derini, türkülerin en dokunaklısı oldun bize. Anadan yavruya aktarılan bir sevdâ masalı gibisin. Tüm varımız yoğunuz sana bağlı. Varlığımız seninle vücut bulup kıyama kalkabilir ancak. Sen sadece bir şehir değil, şehriyorsın herkese.

Kalbimizin en müstesna yerinde otağ kurmuş olan güzel şehir, sana tepeden tırnağa aşığız. Bu aşk, imanlarımızı Hak Teâlâ'nın huzurunda kâlû belâda ikrar etmemiz gibi kadim zamanlarda, kentin kuruluşuyla birlikte başladı. Üç semavî dine beşiklik eden, Yahudiler, Hristiyanlar ve Müslümanlarca kutsal kabul edilen bir kent güzelsin sen. Yeryüzündeki şehirlerin şahı. Dünya durdukça, kainat var oldukça, ezelden ebede bir ırmak gibi akacaksın. Sana zarar vermek, kutsal mescitlerinin altını oymak isteyenler, o taş duvarların altında kalacaklar bir gün. Kirli, nahoş emellerine asla ulaşamayacaklar. Sodom ve Gomora'de olduğu gibi elleri taş, dilleri lâl kesilecek.

Kudüs; iyiliğin, adaletin, hoşgörünün numunesi olarak tarihin derinliklerinden gelerek günümüze aktı. Her dönemde alnı ak, yüzü paktı. Hz. Davut, sarayını şehrin en yüksek tepesine kurup oradan geleceğe baktı. Orada şehir adil ve zalim hükümdarlar gördü. Orada iyiliği de kötülüğü de gördü. Ölümü ve dirimi. Yok etmeyi ve bağışlamayı. Zenginliği, ihtişamı sonuna kadar yaşadı. Saba melikesi Belkis eteklerini toplamak zorunda kaldı suda yürüdüğü zehabına kapılarak. Oysa üzerinden geçtiği su değil, insanlığın aynasıydı belki de.

Üzerinde peygamberlerin gezdiği, derin ayak izlerini barındıran şehirse anlatmak istediğin, her kelimeni seçerek bir ok gibi parlatılсын ey şair. Şehrin kadim isimlerinden başlayarak gönül sofralarımıza sermelisin onun yüceliğini ve güzelliğini.

Kudüs tabii ki sadece bir kentin adı değildir bizler için; bir hassasiyettir, duruştur, özlemdir, aşktır, ruhtur. Kudüs, ezeli ve ebedî sevgilidir müminlere.

Kudüs; yaşanmışlığın ve rüyaların şehri. Tarihin boy aynası. İnsanlığın mihenk taşı, savaşın ve barışın kutsanmış kenti. Zulmün ve adaletin. Terazinin öbür kefesinde, savaşın ve kötülüğün tarafında hep onlar vardı. Yahudiler ve Hristiyanlar. Adaletin, esenliğin, emanetin, sözün, kavlin tarafında ise Müslümanlar. Hazreti Ömer bir adalet timsali olarak kölesinin bindiği devesinin yularını tutarak girmişti şehre. Hristiyan ve Yahudilerin ibadethanelerine asla dokunmalarına, zarar vermelerine asla izin vermemişti. Hatta kendisinden sonra gelenler de aynı yolu izler endişesiyle papazın davetine rağmen kilisenin bahçesinde namaz kılmamıştı. Ve Hristiyan din adamlarının isteği üzerine bir emannâme imzalamıştı.

Sonra Selahaddin Eyyubi girdi o kapıdan içeri. Yüz yıldan fazla süren Haçlı mezalimini, esaretini sonlandırmak, Kudüs'te İslam'ın şeref ve izzetini tekrar yaşatmak üzere. O çünkü tek bir rüyaya odaklanmıştı. Yaşarken, yürürken, uyurken, uyanıkken hep aynı rüyayı görüyordu: Özgür Kudüs. Bu rüyayı günümüzde sürekli görmeye devam eden kaç Müslüman evladı kaldı acaba yeryüzünde? Ya da gerçekten kaldı mı? Yitirdiğimiz pek çok değer gibi fetih rüyaları da buhar olup uçtu mu yoksa avuçlarımızdan, gönüllerimizden?

Selahaddin'den, Yavuz Sultan Selim'e geçmişti kutsal emanetlere

hami olma sevdası. Yavuz, bu rüyayı sahrada askerleriyle birlikte görmüş, içselleştirerek yaşamıştır. Ordusunun başında vakur ve mağrur şehre girmiştir. Adaletin, hakkın, İslâm'ın sancağını şehrin semalarına çekmiştir. Osmanlının hakkaniyetli ve dirayetli yönetimiyle dört yüz yıldan fazla rahat, müreffeh, huzur ve sükun içinde yaşamıştır şehir halkı.

Osmanlı'nın gerileme ve çöküş sürecine girmesiyle birlikte bölgede İngilizlerin tesiri arttı. Daha sonra da İngiliz mandasına girecektir şanlı Kudüs. Yahudiler de 1900'lerden itibaren koloniler halinde bölgeye yerleşmeye başlayacaktır. Ve önü ardı kesilmeyen sorunlar. Akan Müslüman kanı ve gözyaşları. Yaralanmalar, ölümler, çatışmalar, savaşlar, sonu gelmeyen bir kaos ortamı... Kendi ülkesinde kuşatılmış bir şekilde esir hayatı yaşamak durumunda kalan Filistinliler. Necip Fazıl'ın deyiimiyle *“Öz yurdunda garipsin, öz vatanında parya”*. Yokluk, fakirlik, açlık kol gezer olmuştur artık Filistin sokaklarında.

Orada şimdi rüzgârlar tam aksi yönde sert esmektedir. Bora, kasırga, tufan masum insanları ölüme sürüklemektedir. Kudüs, artık barış ve esenliğin şehri değil. Masum insanların, Müslümanların her gün acımasızca bir oyundaymışçasına katledildiği korku ve ölüm şehri haline gelmişti istibdat yönetimlerince. Kudüs'ten gönül hoşluğu ile çıkış yok artık. Baskı baskı baskı nereye kadar? Oradaki Müslümanlar hangi gün, ne zaman rahat bir nefes alıp günlük hayatlarını korkusuzca, endişesiz bir şekilde sürdürecekler? Ne zaman akıl ve sağduyu öfkeye galip gelecek? Gazze'de Filistinlilerin haklılığını ortaya koyarak kendi canı pahasına bedenini buldozerlerin altına atan Rachel Corrie gibi vicdan sahipleri çıkmayacak mı hiç Batılıların arasından? Batı'nın penceresinden Kudüs, her zaman yaralı ve nakıs bir şehir olmuştur.

Batı, Kudüs'teki, Gazze'deki, Filistin'deki zulmü neden görmez ve yok sayar? Filistin'de ezanlar susmuş. Çevresindeki ezip yok eden mağrur bir kavmin istilacıları başköşeleri tutmuş hep. Gerilim siyaseti masum halkı da iyice germiş. Selamet ve esenlik şehrin eski ismi olarak kalmış sadece tarihî bir levha gibi. Selam kapısında masum insanlar kimliğine bakılarak vuruluyor, şehit ediliyor modern ve insafsız zamanlarda. Bir zamanlar mezamirlerden Hz. Davut'un sesinin dinlendiği bu coğrafyada şimdi, savaşın, vahşetin, kurşunların, ölümün

sesi işitiliyor. Tarihte yüzyıllardır defalarcasını gördüğü gibi kuşatma altında kırılıyor şehir acılar içinde. Yüreğimiz hep acılı; gönlümüz daima yaralı. Geride yüreği dağlı, gözü yaşlı analar, kardeşler, yavuklular kalıyorlar. Yetim çocuklar, öksüz yavrular... Hak ve adalet duygusunu yitirmiş bir dünyada yaşamının anlamı ne Müslümanlarca?

Bir ümmetin kaderi tarihte çok az bir şehrin kaderiyle kesişmiştir. Kudüs ayaktaysa İslam dünyası ayaktadır, güçlüdür. Kudüs yâdel-lerde, esarete ise İslâm coğrafyası kuşatılmıştır, mahzundur, bedbahttır. Şimdilerde Hz. Süleyman'ın, Yavuz Sultan Selim Han'ın, Selahaddin Eyyübi'nin tahtı ayaklar altındadır. Viran olan o belde bitmeyen bir ağıttır artık dillerde.

Oysa Kudüs, bizim onurumuz, şanımız, şerefimizdir. Umudumuzdur, geleceğimizdir.

Ey Kudüs, sen felaha erdiğin gün insanlık da kurtulacak. O zaman sevinç naraları selalarla bir olacak. Doğu'dan Batı'ya tüm insanlığı kuşatacak. En kısa zamanda özgür Kudüs'e kavuşmak en büyük arzumuz.

Sahih bir rüyadaymışçasına tarihi bütün azametiyle görmüş, yaşamış, onu yeniden örmüş olan taşlarına boydan boya uzansam... Hüznü, acıyı, sevinci, gururu dokumuş sokaklarında kaybolsam keşke. Peygamberlerin su içtiği çeşmelerinden kana kana su içsem.

Anlasam gördüğüm bir rüya değil gerçeğin ta kendisidir. Minarelerden duyduğum Filistin halkının, Bilal-i Habeşi'nin kendi sesidir. Görsem akan kanın durduğunu, Müslümanların emanette olduğunu. Çok az kaldı biliyoruz bu rüyanın gerçekleşmesine. Kudüs'te mutluluk çiçeklerinin açmasına az kaldı hissediyoruz. Tipi dinecek, fırtına du-racak, rahmet bulutları oraya nazar ederek huzur ve sükûnetin mutluluk yaşlarını bırakacaklar.

Çünkü Kudüs yalnızca bir şehrin adı değil kutlu bir sevdanın, hakiki bir rüyanın adıdır. Mescid-i Aksa'dan göğe yükselen peygamberin beyanıdır. Ebubekr'in imanıdır. Kudüs Müslümandır. Ve sonsuza kadar hür olarak Müslümanca yaşayacaktır. Barış, özgürlük ve huzur içinde. Kutlu rüyanın gerçekleşmesine gerçekten az kaldı.

KUDÜS

kutsal bir ilahi gibi
yalnızlığını içiyor şehir
ebabil kuşlarının şöleni göklerde
tetik ağır bu akşam yaşamak
kıyametin dansı eprirken gövdeler
kanar körfez
bitimsiz feryad

ateş dil bize
cesaret ürkek kalplerimize kül
Filistin muştusu gül

tomarı açılır ibrahimi
çöl sonsuz serap
eski artık ahitler
ölüm yine de ölüm ey ölüm
dudağımda hiç susmayan türküsün
kutsal ağzınla öpüyorsun gövde mi
hani bombalara kanat takar ya çocuklar
bıyık gözlük ve bir şapka
çölün intikamıdır bu düğün
veba ve savaş

gece lanet gündüz zafer
dudaklar kan dolu
kafkanın kızıl kanatlı atları

aç arslan sefil fil
gece endişe gün aydın
çocuğun elinde gül ardında
dev buldozer
safran ezer gel de yanma gel de ölme şimdi
en mahrem vaktidir ağtların
zelil ihtilal
tankların görüş alanında uyanan bahar
elsanın koktuğu bir güldür yaşamak
ağır kanlı...

MUSTAFA UÇURUM

(1973-Tokat)

KUDÜS ÖZGÜRSE

Uzaklara dair düşler kuruyorum. Uzağımda olan yakınımnda ne de olsa. Bir tutam direnç var avucumda, bir dolu azim. Yönümü döndüğümde çıkar yollar bularak çıkıyorum karanlık kuyulardan. Esenliğim, bir ferman oluyor adımlarıma.

Ey Kudüs, yönümü sana döndükçe özgür kuşlar kanatlanıyor içimde.

Senin zincirlerini kıracak bütün dualar dilimde, sana gölge eden namluları Allah’a havale ediyorum. Hz. İbrahim’in ayak izleri, Hz. Yusuf’un yüzündeki nur ve Peygamber Efendimiz’in kıblesi öyle güzel yakışıyor ki göğüne, seni ayakta tutuyor kenetlenmiş bir iman.

Zulümle âbâd olacağını sanan lanetli bir kavmin küstah yüzüne haykırıyoruz avucumuzda ümmet kadar büyük bir kin. Attığımız her taş dünyanın tüm zalimlerinin kalbine isabet ediyor.

Hayalimiz, bir Hz. Ömer heybetiyle girmektir kapından içeri. Gölgede huzura durup “Direnmek eğilmemektir.” diyerek sadece Allah’ın huzurunda eğilmektir muradımız.

Kudüs’ün hüznü ümmetin hüznüdür, Kudüs kırınca zincirlerini ümmet özgürdür. Mahzun bırakmamak için Kudüs’ü “Yürü kardeşim/Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin” diyerek zulmün üstüne yürümektir Kudüs.

Kudüs mahzunsâ, Mescid-i Aksâ matemdeyse ümmetin rahat nefes alması düşünülemez. Bir vücudun uzuvları gibi olan müminler Kudüs karalar bağlarken özgürlük marşları söylese de bütün cümleler kırık döküktür artık.

Kudüs bir umudun adıdır. Özgürlük demek Kudüs demektir. Mescid-i Aksâ dünyanın kalbidir. Onun üzerinde uçan kuşlar bile özgürlük bestesiyle uçar. Kocaman yürekli küçücük çocukların ayak izleri Mescid-i Aksâ'nın asıl sahibini gösterir dünyaya.

Direnişimiz, direncimiz, avucumuzdaki sımsıkı tuttuğumuz taş ve dualarımızdır Kudüs.

Hiz. İbrahim, Hiz. Musa, Hiz. Lut, Hiz. İsa, Hiz. Muhammed ve daha nice peygamberin gözbebeği, göğre açılan penceresidir Kudüs.

Hiz. Ömer, Nureddin Zengi, Selahaddin Eyyübi direncini berki-tip yüreğimize büyük direniş omuz vermektir Kudüs.

Nedir Kudüs? “Ve Kudüs şehri. Gökte yapılp yere indirilen şehir/Tanrı şehri ve bütün insanlığın şehri” Söz bitmez, lügatler yeniden açılır, tekrar tekrar dünyaya anlatır kendini Kudüs. Yüzyıllara, zulümlere direnen duvarındaki her taş bizim yüreğimize bir parçadır. Bu yüzden ayaktasın Ey Kudüs.

Kavuşmanın, hayal etmenin adıdır, gidemesek de bizim olan, göremesek de düşlerimizi süsleyen bir kutlu beldedir Kudüs.

Ümmetin üç parçaya ayrılmış kalbinin bir parçasıdır Kudüs. Mescidler içinde bir mescid, kibleler içinde bir kabledir. Yüzümüzü döndüğümüzde alnımıza şavkı vuran bir serin duadır.

Elimizden kayıp gidişinin üzerinden bir asır geçti. Bütün yitirilişlerin ağırlığına denk düşüyor senden ayrı kalmak. Yıllar, aylar, günler geçse de biliyoruz ki sana özgür olmak yakışır. Umudumuz, heyecanımız, hüznümüz, kinimiz hep senin özgür kalman için. Sen özgürsen ümmet özgür Ey Kudüs.

ÇOĞALAN ÖFKE

ötelede
sessiz bir anıt gibi
bıraktığım öfkem
yanı başımda Kudüs
terk edilmeyi bekleyen acı
diner dinmez
sana gölge olan
şüpheli gölgeler gördüm
yağmur bilmez bulutlar
ötelede
fark ettim yenilmeyi
Kudüs
yenilgiler büyüye büyüye
zafer çalacak kapını
öfkem direnecek dünyanın zulmüne

sınırları kaldırdım haritalardan
belki görmeyecek bunu dünya
ne de olsa
zulüm onların bahtına düşecek
Kudüs bizim alın yazımız
alından öptüğüm çocuklar
barikat olacak kocaman yürekleriyle
paletler, namlular bilmez direnmek nedir
boş odalarda
ölmek de zor gelir insana
sığdırdık içimize bir Kudüs bayramını

yenilmeyi bilmediğimden
meydanlarda büyüttüm sesimi
önce yağmur
önce dua
sonra Kudüs
kimse dindiremez
sessiz bir anıt gibi
çoğalttığımız öfkeyi

MEHMET AYCI

(1974-Adana)

YÜZ YILLIK AYRILIK

Seni unutmuyoruz.

Sancıyan yerlerimizden yeni sürgünler veriyoruz.

Senin denizin kanımızda, senin gökyüzün gözbebeklerimizde, senin toprağın hücrelerimizde, senin mabetlerin gönlümüzde, senin ağaçların...

Ayrıldık, kan gövdeyi götürdü.

Ayrıldık rüzgârlar eskisi gibi taramadı saçlarını.

Ayrıldık, sabahlar öksüz, akşamlar gamlı.

Ayrıldık, bu ayrılık bir koparılıştı annenin çocuğundan.

Seni unutmuyoruz.

Adını öğretiyoruz çocuklarımıza.

Bir mabet inşa eder gibi yükseltiyoruz sana kavuşacağımız günün özlemine.

Parmak uçlarımızda bir esrime dokunduğumuz taşlarından.

Seni unutmuyoruz.

Oruç tutar gibi tutuyoruz çekildiğimiz günün hüznünü.

Susadıkça tekrar geleceğimiz günün coşkusuyla avunuyoruz.

Avunmak ne kelime; inanıyoruz!

İlk sana dönmüştü.

Kibleye her döndüğümüzde aklımızdasın.

Göğe baktığımızda, ayı, güneşi yıldızı gördüğümüzde aklımızdasın.

Bulutlar bizden öğreniyor karanlık geçen günlerinin yasını.

Yağmur sana boynu bükük yağıyor biliyoruz.

Toprak gibi aklımızdasın, bıçak gibi, aşk gibi.

Seni unutmuyoruz.

Peygamberler bağlılarını nasıl unutmazsa, İsa havarilerini, anne çocuğunu, zeytin ağacı baharı nasıl unutmazsa öyle.

İrmak ırmaklığını nasıl unutmazsa öyle...

Kalbimizin yakasına işlenmiş ateşten bir mabet gibi yaniyor seni unutmamak...

Dünya döndükçe bir akrep iğnesinin sürekli işlemesi gibi bir genç kız bedenine kızgın iğnelerle oyuluyor gönlümüzün sana ayrılan yeri.

Seni unutmuyoruz.

Zorla koparıldık.

Yara kabuk bağlamadı.

Kanama devam ediyor.

Hayal değil, düş değil, temenni değil, hakikatin en acıtanı, en pütürlüsü, en zehirlişi.

İnat değil, iman:

Seni unutmuyoruz.

Yüz yıldır ellerimizi bekleyen kapılarını da...

KUDÜS DEYİNCE

Tanrım! Çiçekler mi terli ellerin mi?
Nasıl bir ürpermeyle, geçmiyor tarihten de.
Taşa, rüzgâra işleyen elçilerinin dili:

O elçiler ki budanıp bahçe oldular.
Göğe çekildiler senin kutsadığın kentinden.
İzlerini onardılar yitiklerinin.
Ve o izlerin dili:

Sana döndüğümüzde kendimize döneriz.
Atları güzel bağlarız kapılarına.
Ağlarsak güzel ağlarız kapılarında
Kapılarının dili...

Açıldı, açılacak!

GÖKHAN SERTER

(1975-Besni/Adıyaman)

VE'L-AKSA, YİNE KUDÜS, DAİMA FİLİSTİN

Ey Filistin! Ey Meryem'in sessizce bir rüyaya süzülen gözyaşı! Ey Zekeriyya'nın beklediği aydınlık. Ey Davud'dan miras kalan sapan taşı. Seni söylemek; namluya kurşun sürer gibi varlık anlamını kalbe çağırmaktır. Bir bilincin mirasçıları olarak çağır ellerimizi yeniden.

Ey Filistin! Ey parçalanmışlığımızın gölgesi! Ey Ömersizliğimizin bayrağı! Seni konuşamamak, sana koşmamak; çünkü eli kolu zincirlerle bağlanmış, uykulu gözlerle bakmak hayata. Oysa Ey Kapı! Ey yeryüzünden göğe uzanan pervaz! Oysa Medine ışıktanana dek yüzü sana dönüktü secde erlerinin.

Ey Filistin! Hatırlat hakikati. De ki: Kalbiniz Mekke'dir her ân ve aklınız Kudüs. İnanın yeniden inanın; Kudüs yoksa hürriyet yok size hiçbir köşede. el-Aksa yoksa özgürlük de yok. Söyle, yeniden inansın kalplerimiz; Kudüs'ün işgali yeryüzünün işgalidir. Kudüs özgür olmadıkça dünya iblis'in cüzzam savuran ellerinde esir demektir.

Ey Filistin! Şimdi sen yeryüzünün bütün kederlerini gözlerine toplamış da bakıyorsun ya kalbimize... Diriltici bir İsa nefesi yeniden dokunur mu göklerine diye bekliyorsun ya...

Ey Filistin! Emir Selahaddin'i özleyen bakışlarla öyle bakıp durma ellerimize. Dermanını, burçlarına Tevhid sancağını vahdetle dikecek

mecali çoktan yitirdi ümmet-i Muhammed. Serin ve selametli bir ateşti merhamet, terk etti şehirlerimizi, gitti. Birlik olmaya, yan yana durmaya tahammül, ışığını söktü aldı üstümüzden.

Ey Filistin! Hatırlat hakikati. De ki: Kudüs'ün işgali karşısında susacak mısın, oturacak mısın, kalkmayacak mısın, arza çakılıp kalacak mı ayakların, Ey Millet-i İbrahim, Ümmet-i Muhammed.

Ey Filistin! Bereketlendir kalbimizi hüznünle Ey Kudüs.

Ruhumuza bir İsa nefesi gibi yerleş ve dirilt ellerimizi. Ey kutlu teselli!

Ey hicret yoldaşı! Kutlu namazınla bir hürriyet getir topraklarımızı.

Ey Kiblegâh-ı Rasûl-ü Zîşan. Hilali yeniden göğe yükselt ezanlarla.

Ey Filistin! Ey beşikten kalplere konuşan zafer!

BEN BİR ÇIBANIM

Ben bir çıbanım
Duman duman doğdum Ortadoğu'dan
Cerihama bakamaz gözleriniz
Kanarım her şafağında Kudüs'ün
Bana sürülecek ilaç yok
Kanıyorum ruhunuzda
Çaresizsiniz
Hayfa
Beytlahim
Ve kuruyor elleriniz
Zeytin dallarından dökülüyor etlerim
Çarmıhtan sızan benim nefesim
Tuz banmışlar yarama
Kanıyorum
Acıyorum içinizde
Her seferinde aksediyor sesim
İsa'nın beşiğine sızıyor kanım
İnfazım yok benim

Ben bir çıbanım
Delik delik deşilmiş yüzüm
Gözleriniz
Neden kapandı yüzüme gözleriniz
İğrençliğim
Toprağa dökülüyor derim kemiğim
Yalnızlığım merhem İsalara yok bana
Ellerimde irin
Gözlerim fersiz
Cenin
Eriha
Ve kuruyor elleriniz

ÜNSAL ÜNLÜ

(1975-Bahçe/Osmaniye)

BİTMİYEN ACI

“Şairin Filistini” kitabında “Sessizler, hayalî ve yasak bir mecliste kendilerini temsil etsinler diye mi vekâlet verir konuşanlara? İnsanlar dolaysız şiiri sadece zulüm zamanlarında ve yığınların sessiz kaldığı dönemlerde severler. Konuşmaya ve hareket etmeye muktedir olamadıkları zamanlarda. Fısıldayan ve ima eden bir şiiri ancak özgür insanlar duyumsayabilir” der Filistinli şair Mourid Barghouti. Sessizlerin sesi olmak, kanaatimce, çok büyük bir iddiadır. Ancak, en başta savunmasız çocukların ve kadınların tüm dünyanın gözleri önünde aleni bir şekilde vahşete maruz bırakılmaları zulmün de ötesinde meta-faşist bir paranoyanın yıkıcılığının boyutlarını ortaya koyması bakımından insanlığın vicdanı adına endişe verici bir haldir. Şair bu halden ruhunun çıplaklığı kadar sorumludur. Böyle bir dünyada şairler herkesin olmadığı kadar çıplaktır. Şairlerin susması beklenemez.

Ortadoğu’da binyılların, yüzyılların Tanrısal ruh dünyasına on yıllardır zulüm, kan, gözyaşı, acı, kin, öfke ve hüzn ekildi.

Bitmek bilmeyen bir acıdır bu. Her zaman yaralayan, içimizi acıtan iliklerimize kadar yaşadığımız ama artık kanıksadığımız bir acı. Oysa kanıksamamayı öğrenmemiz, ümmet olarak yeniden dirilmemiz ve ayağa kalkmamız lazım. Kim neresinden tutarsa tutsun ama bir yerinden tutsun ve bu iradeyi Allah’ın izni ile diriltsin. Yaşanabilir bir dünya için İslam dünyasının ayakta olması ve olmazsa olmaz Kudüs’ü

on yılların esaretinden kurtarması ve oradan dünyaya İslam'ın ışığının her daim yayılmasını sağlamalıdır. İnaniyorum ki, o günler de gelecektir.

Karanlığın en koyu olduğı yerde aydınlığın umudu vardır.

ORTADOĞU’NUN ÇOCUKLARINA

*“Küçük çocukları da küçük
Mermilerle mi öldürüyorlar anne?”
Lübnanlı Çocuk*

Bunlar Tanrı’nın bile düşmanları yavrum!
Sapına kadar Allahsız, sapına kadar bedbaht
Kendi küçük dünyalarının büyük zalimleri
Tanımamışlar; hep uzak yaşamışlar sevgiden
Sanma ki, yalnız seni sevmezler yavrum!
Bunlar kendi çocuklarını da sevmezler;
Her gece başını koyup yastığa, ağlarlar
Kendilerini sevmeye vakitleri yok yavrum!

Bunlar daha çok öldürsünler diye seni yavrum!
Ellerini açmışlar, şehvetle alkışlıyor dünya
Enkaz yığınları arasındaki sönmüş gövdene
Bakıp bakıp susuyor benim ülkemdekiler bile.
Göğsüne solgun yüzlü çocuklarını bastırın
Anneler sonsuz gözyaşlarıyla medenî dünyanın
Oybirliği ile kefensiz gömdüğü sana ağlıyorlar.
Şimdi senin ağlayacak annen bile yok yavrum!

Ağzında henüz kurumamış süt lekelerine yavrum!
Kan ve ter karışmış annenin tozlu göğsünden; seni
Emzirecek masumluğun kadar kutsal bu toprak.

BENİM ADIM KUDÜS

Senin minicik gövden, senin minicik kalbine
Büyük, çok daha büyük mermilerle saldırdıkça
Tanrı bunları alıp cennetine koyacakmış!
Seni de, bunları da koyacağı yeri elbette
Allah biliyor ve sana gösterecek yavrum!

ADEM YAZICI

(1976-Su ehri/Sivas)

DÜNYA ATLASINDA BİR NOKTA: KUDÜS SANCISI

Sert bir rüzgarın sürüklediği bulutların Filistin semalarında durduğunu görüyorum.

Ve sonra...

Bulutları durduran, yıldırımları kendi içinde eritip söndüren Kudüs...

Bizim yaşama bağladıklarımızı tek tek geçersiz kılan Kudüs...

Sırtımızda bir zırh gibi bizi hem koruyan hem gittikçe ağırla tırıp yürümemizi zorlaştıran, t kezleten Kudüs...

Yeryüzünü yurt edindiğimiz günden beri toprağımızın mayasına insan kanını katarak ona ruh veren, suretinden ve nefesinden el veren Kudüs...

İnsanların se ilmi lerini ağırlayan, onlara kızıl öyküler okuyan, u  veren yarına, kutsanmı , her şeyin ilk sebebi olan, tanrıların bile Allah'ına kapılar açan Kudüs...

Güvercinler taşır senin mektuplarını gagalarında yüzlerce meleğin eşlik ettiği, g z yağmurlarına benzeyen, sepken olan, bora olan, gerektiğinde adalet için, sevgi için, merhamet için uçsuz bucaksız mızrak olan...

Üstündeki pulu Allah mühürlemiştir. O mühür hangi mürekkebin izini taşır ve orada kaç meleşin ayak izleri vardır?

Boşluk var mıdır Kudüs'ün göklerinde? Yoğun ses bombardımında hangi kol sahibini bulur, hangi baş gövdesini tanır, dünya hangi tarafa çelik üstlerini bırakmıştır?

Söz şimdi Kudüs'ten başlar ve yine Kudüs ile biter. Söz İncil olur, Zebur olur, Tevrat olur, Furkan olur. Damar damar seğirir ten, bölük bölük ayrılır kara, lime lime olur zeytin yaprakları.

Kuzey ve güney, doğu ve batı bir yerde buluşur ancak.

Ancak insanın toplamı olan, özet yapan insanlığı, şehirlerden daha şehir, kubbelerden daha yüksek kubbeler inşa eden Kudüs'te buluşur.

İlk kelime, hikayemizin ilk cümlesi, surlara konan kerpiç, su damlası, buz vadiler, sarkıtlar ve dikitlerle bir mağaradan öbürüne, Yedi Uyuyanlar'dan hep uyuyanlara kadar tespih taneleri gibi dizilen şehir Kudüs...

Çöl rüzgarında duvarlara ilk insanın ve çocuklarının adını fısıldayan şefkatli sesleri, yeri güzelleştiren bizi küçüklüğümüzden beri gözetleyen, kutsî şehir, ey Kudüs!

Dünya savaşları seni bahane eder, emanete sahip çıkmayan seni bahane eder, her körlüğün, tamahın, zalimliğin uzağında aslında.

Aslında insan kendinden ve senden uzaklaştıkça bataklık, uzaklaştıkça sağır, uzaklaştıkça kör...

Yeniden yaratılsak, yeniden kol kanat verilse bize, yeniden altınla kaplansa bedenimiz, yeniden kelimeler öğrensek yaratandan, yine senin tunç ikliminden iz taşımadan, nefes almadan yaşamak cüretinde bulunuruz.

Bu hikaye çok değişmez.

Yaratılış ve diriliş mucizesine kapatılan kalplere kurşun dökmüş şeytanın neferleri.

Altın anahtarını görmeyen kendini put yapan insan soyu.

İnsan soyu Gazze'yi, Kudüs'ü cennet misali yapmadıkça hangi lütfun karşılığını verebilir ki?

Kendi kurgusunda kendini boğazlayan başka hangi canlı soyu vardır ki?

Akdeniz'in, Afrika'nın ve Asya'nın bitişiğinde insanları yok ederken en acımasız çatlak uzuyor gökte.

Yağmur her ölen Filistinli çocuğun kanını dağıtıyor toprağa.

Toprak onu emiyor... Emiyor...

Dünyaya dağılan insan ilk başladığı yerde can çekiyor.

Canları çekiliyor faşist bir ruhun karşısında insanlığın.

Kudüs ruhumuzu elekten geçirecek.

Bizim için bir sırat köprüsüdür yere kurulan.

Tankların ağırlığınca kardeşlik götüreceğiz oraya.

İnsanlığı birleştirip Allah'a yakınlaştıracğız.

Allah orada Türk'ün de Yahudi'nin de, Arap'ın da kalbine yerleşecek.

Kinlerinden arındıracak insan soyunu.

Ve oradan ses verecek bize cılız sesleri yok ederek.

Paylaşacak güzellikleri orada. İnsan ölmeden birbirine yaklaşıp birlikte olmanın mucizelerine şahit olup yıldızlar döşeyecek kubbesine.

Yıldızlara... Yıldızlara yürüyecek bu karanlık günlerin ışığa açılan kapılarından.

BEYTÜL MAKDİS'TE BİR TÜRK

İncecik bir toz bulutu ateşe yaklaştı
İnsan için tutuşturulan
Yavaş yavaş eriyen parmaklarından geçen
Caddeleri ve sokakları baştan başa
Saran çocuk sesleri
Ve onları yaratana götüren
Evlerini kaybeden sesleri
Gülmeyi unutan, donan sesleri
Babasız ve annesiz sesleri

Hangi dükkana yaklaşıp yutkunur
Geçmiş ve gelecek yok mudur?
Aslanlı kapıyı çalsa boğazında düğüm
Şekerleri zehir olmuş Zeytin Tepesi
Bir çiçek bahçesinden uzak
Simsiyah gözbebeklerinde yanan
Meryem'in evi

Mescid-i Burak'ın duvarlarından kalkan
Kuşlarda çırpınan kanatlar var
Neden bu kadar parlar gündüzleri Yafa Şehri
Kubbetüs Sahralar
Altından rüyalarda altın saraylar
Sızar damarlarına insanlığın
Onu paylaşamayan insanlığın
-hepsini alacak kadar büyük halbuki-
Parçalanmış insanlığın

Hişam Sarayı'nda kahkahalar
Ayartma Dağı'nda yankı
Hepsi o kadar yakın
Boş avlularda sürünen bebekler
Gazze'de sıcak çelikten sağanakları
Pencereden sessizce baktıkça uzaklara
Yaşamak diye gördüler

Ölü Deniz yalnız bir isim
Lut Gölü varlığın değişen tadı
Ağlamanın uğramadığı
İbrahim'in aşkından güllere evrilen alevler
Merhametin tunç göklere yayıldığı
Surlarından düşen taşlara vuran rüzgarın
En kıymetli eşyaların çarşılarında
Savrulan gönüllere tesellisi
Binlerce yıllık peygamber kabirleri
Aslanlı Yol'dan ve kuzeyden esen rüzgar
Güneyden esen rüzgar
Kırpiklerine dokunmadan geçer
Kaşlarında kutup fırtınası
Çöl içinde vaha, vaha içinde çöl
Güneşin ve ayın anahtarı
Merhameti bilenler
Acının ilk ulaştığı uzaktan ve yakından
Gülüşün, koşmanın, ormanların içinden yürümenin
Bütün yaşanacakları şimdiden bilmenin
Biz ölüyken ve diriyken sadece diri olan
İnsandan peygamber seçen ilah geçer

Su Bendi'nde kazalardan belalardan önce
El-Halil Şehri, Hazreti Yunus'la

Davut Burcu'na doğru küçük bir kıpırtı
Mervan Mescidi'nden dalga dalga yeryüzüne
Büyük bir gürültü sonra
Korkulara sürüklenir Eriha

Ey ulu görkemiyle parlayan şehir
Ey dört dünyaya bölünen kutlu toprak
Ey tanrılara kurbanlar için mezarlar açan
Ey dudak çatlatan, boğazları yaralayan
Ey acınacak ruhlara emin olan
Ey Allah'a perde perde yaklaşan
Toprağı güneşle kavrulan
Secde edecek bütün bitkileri yanmış
Miraca çıkmadan

Ey ellerimin çizeni, yorumcusu
Onlara fer veren
Ey Kudüs'ü mukaddes yapan
Allahım
Bizi
Koru

İSMAİL KILIÇARSLAN

(1976-Ankara)

KAVUŞMA

Havalimanında bekleyerek geçen dört saatin ardından girebilmiş-tik şehre. Çok yorulmuş, epey acıkmıştık. Saatimi kontrol ettim kala-cağımız otele doğru ilerlerken. “Yatsı da kaçacak, sabaha kalacak ka-vuşma” diye mırıldandım.

İstanbul’a bahar gelmemişti ama burası neredeyse yazdı. Otelin bahçesindeki masalara oturup inceden muhabbete çöktüğümüzde ta ilerde, ışıklarını seçtim oranın. Uzakta bir sevgili gibi geldi bana. Göz kırıyor, işmar ediyor, “gelsene artık” diyordu.

Basık, boğucu, uyutmayan bir bahar havası ile boğuşmama; bu yüzden de sadece 2 saat kadar uyuyabilmeme rağmen saatin ilk “tık”ı ile dikildim ayağa. Bizi bekleyen minibüse oturup yasladım kafamı cama.

O susamlı ekmeklerin geceyi zarif ve çok keskin bir bıçak gibi ya-rıp atan eşsiz kokusunu anlatabilmek ancak Suskind’i kıskançlıktan çatlatacak bir roman yazmakla mümkün olabilir.

Sokaktayım. Olmayı en sevdiğim yerde. Ekmek kokusundayım. Duymayı en çok sevdiğim kokuda. Ve bir incecik yokuştayım. Nefe-simi bu şehrin nefesine uydurma telaşında.

Belli belirsiz bir zikre dönüştürüyor yokuş nefesimi. “Hu” diyo-rum. Her “hu” başka bir “hu”nun habercisi oluyor. Zikir nefes, nefes

zikir ve nefes bir gecenin dibi... Ölecekse böyle ölmeli insan. Yaşayacaksa böyle yaşamalı.

Sağımdan solumdan insanlar akıyor. Geziye birlikte gittiğimiz heyet de dâhil olmak üzere hemen herkes o karanlığın içerisinde ‘anı’ fotoğraflama derdinde. Hayır. Kimseyi eleştirecek değilim. Burada, bu mukaddes beldenin tam ortasında dünyanın eleştirilmeyi en çok hak eden insanı benim o dakika. Aciz, bütün adımları kusurlu...

Yokuş bitti şimdi. Bir düzlüğe eriştim. Nefesimi salıp bırakmayı bir kenara bırakarak dilimi damağıma yapıştırdım. Ağır ağır ilerliyorum. Sanki bir büyü denizinin dibinde, bir adımım diğerini dakikalarca bekliyormuş gibi yürüyorum. Sevgilinin işmarını dünden gördü ya, “kavuşmak geciksin ki lezzeti artsın” diyor adımlarım.

İnsanlar akıyor sağımdan solumdan. Bunu zaten yazmış mıydım? Ben bu anı, daha önce de yaşamış mıydım? Hayır. O halde niçin bu an, sanki daha önce bin kez, iki bin kez, bir milyon kez yaşamışım gibi geliyor bana? Olsa olsa “fıtratımıza konuluvermiş olan o eşsiz duygudan” kaynaklanmaktadır bu. Hem ilk kez görüp hem de zaten bininci kez görüyormuş gibi hissetmem yani. Terside mümkün. Bininci kez görsem de her seferinde ilk kez görüyorum galiba...

Kavuşuveriyoruz. Öyle birdenbire. İşte içerdeyim. İşte sağımda çeşitli renklerdeki namaz kıyafetleri ile bir çiçek tarlasına benzeyen kadınlar var. İşte etrafımda, yüzlerine 90 yıllık hüznü birikmiş Filistinliler var. Hüznü ve vakar... En çok bunlar var. İşte burası Mescid-i Aksa’dır. İşte burası, dünyada insanın kendisini evinde hissetmeye en çok yaklaştığı birkaç mekândan biridir. Süleyman’ın kutlu emaneti, selamın ve hürmetin kendisine ait olduğu Resullullah’ın gölgeliğidir. Buraya adımımı attığımda içimdeki o yükselme hissi de O’ndan mirastır şüphesiz.

Dilim damakta, kalbim dilimde, dilim lal. Sessizlik. İnsanı içinden bile konuşsa gürültü yapacakmış gibi hissettiren çığlık çığlığa bir sessizlik.

Burada ağlamam mı gerekiyordu? Evet. Ve hayır. Burada direnmem mi gerekiyordu? Evet. Ve hayır. İşte ezan, işte kamet, işte farz, işte secde, işte ikinci rükûdan sonra edilen dua...

Ve işte tüm bu anların arasında “galiba birinin telefonu çalıyor”

diye düşündüğüm sesler. “Galiba pek çok insanın telefonu aynı melodiye ayarlanmış” dediğim sesler. Mescidin her yanından... Önce kanat, ardından kuş ötüşü sesleri.

Başımı kaldırıyorum sonra. Bir “şey”, hızla geçip gidiyor gözümün önünden. Sonra bir “şey” daha... Kuş bunlar. Kırlangıç. Ak-sa’nın kırlangıçları. Tavanda karşılıklı duran süslü ağaç kolonların birinden diğerine, gözünüzü açıp kapatana kadar geçebilen kırlangıçlar. Takip etmekte zorlanacağınız kadar hızlılar. Bir an ordalar ve bir an yoklar. Şarkıları var sadece. Kulak verip duymak isterseniz...

Şarkımızı almak istiyorlar elimizden. Bizse kırlangıçlar kadar olamıyoruz. Hikâyenin ana fikri budur. Diyeceklerim bundan ibarettir.

GAZZE ULAN!

üşüdüysen israil bayrağı yakayım, birlikte ısınırız
bi pencere açayım gazzeye bunaldıysan, perdelerimiz uçuşsun
kız da olsa erkek de, adını direniş koyalım bütün çocuklarımızın
bomba yapmayı öğretelim kerataya, bi bomba: tam kalbine tel
avivin
daraldıysa ruhun bi dua patlatayım, bi duadan başka ne aydınlatır
dünyayı
bir de aksada iki rekat fetih namazı elbette, nuri pakdil kıldırarak
ama
durduk burada
şöyle devam etti şiir: yakın olan uzakta, uzak olansa çok yakın
düşleri olana bahşedilecek tüm zaferler, hayal kuranlara göğesini
karak
gerçeği inkar ederek ulaşacağız hakikate, gerçek yok: israil yok,
amerika yok
hakikati sorma, yorgunum anlatmaya, yalnızca şunlar var
avcumuzda
afrikanın uzak ucunda bir delikanlı, elinde bir umudu tutuyor
bir anne var evimizde, dilinde ‘ya kahhar’ devri, durmadan
geviriyor
bir yiğit, meydan ortasında silahını çalıştırmakta
tekbir tekbir büyüyen bir diriliş işte tam da şuracıkta
durduk burada
şöyle devam etti şiir: uzak olan içimizde, yakın olansa içinde için
bile
bir zafer böyle biriktirilir bayım: varsa turnağımızla, yoksa
dışımızla
durduk burada
Allahuekber

TUNAY ÖZER

(1976-Patnos/Ağrı)

MESCİD-İ AKSA, MÜSLÜMANLIĞIN GÜÇLÜ BİRBİLEŞENİDİR

*“Gözlerim yollarda bekler dururum
Nerde kardeşlerim diyordu bir ses
İlk Kiblesi benim, ulu Nebi’nin
Unuttu mu bunu acaba herkes”*

Mehmet Akif İnan

Toplumları bir arada tutan güçlü semboller ve *tutka*lar vardır. Aidiyetlikler ve anlamlandırmalar bunun üzerinden perçinleşip yaygınlaşır. Ortak hafızada etkin bir şekilde yer edinen birer aksiyon kaynağıdır bunlar aynı zamanda. Aidiyetin ilk şartı ise sevgidir. Sevmediğiniz bir şeyle aitlik ilişkisi kurmanız ve onu benimseyip içselleştirmeniz mümkün değildir. Sevmek için ise bilmek gerekir.

Müslümanın muhayyilesinde Kudüs, Mekke ve Medine birdir. Allah ve Peygamberi’nin emanet olarak bıraktığı Mescid-i Aksa tüm Müslümanların ilk kiblesi ve *haremi*dir.

İslam medeniyeti, tarih yapıcı/etken konumunu kaybedeli beri, işgalci Batı’nın oyun sahasında nesne derekesine düşmüş bulunmaktadır. Kendi anlam haritasını, diriltici ruhunu ve kurucu iradesini

eskutip yitirince, Müslümanların birliği ve dirliği, etno-seküler birer kurgu olan “ulus devlet” gibi paradigmalar üzerinden çözülüp savruldu.

En son, emperyalizmin *koçbaşı* İsrail, bütün Müslümanların ilk kiblesi ve harem-i ismeti sayılan Mescid-i Aksa’yı işgal etti ve öyle ki burada 1969’dan beri ilk defa Cuma namazı kılınmadı.

20. yüzyılın ilk çeyreğinde yoğun şekilde yaşanan fiili işgallerden çok daha önce, aslında, coğrafyamızın düşünsel ve moral/duygusal zemini kuşatılmıştı. Gerisi kendiliğinden gelmişti zaten. Kavramlarını, dilini ve diğer kültür unsurlarını yabancı aktörlere teslim ederek, adeta, emanet bir zihinle yaşar hale gelen ve hayatı -tabiri caizse- ancak günöbirlik ihtiyaçlar üzerinden, bir vizyonsuzlukla algılayan bir kısım Müslümanın, Mescid-i Aksa’yı, canı ve malı gibi dokunulmaz görmekten uzak bir noktaya düşmesi kaçınılmazdı.

Filistin, Suriye, Irak ve diğer aziz beldelerimiz, içerdeki nadanlar ve dışarıdan akın eden barbar neo-haçlılar tarafından parçalanıp dağıtıldı. Hafızamızda o güçlü ve kutlu sembol değerleriyle yer edinen tarihî yapılarımız yıkıldı. Ne yöne bakarsanız bakın orda ki ruh, yakıcı bir özlem ve erek üzerinden ortak bir medeniyet minyatürüne dönüşür. Bahtsız Suriye’de, Emevi Camii’nin hemen yanında yatan “şarkın sevgili sultanı” Selahaddin-i Eyyubi, kederli bir içlenişle, Kudüs’ü sadece İstanbul’a taşımaz, tüm Müslüman coğrafyaya ulaştırır ve insana bir var olma bilinci aşılar.

Kudüs, her Müslümanın meselesidir ve biz o ruhun evlatlarıyız. Kudüs’ün hakikati; kâmil birer insan olma, kâmil Müslümanların kurduğu güçlü ölkeler ve bundan müteşekkil güçlü bir İslam birliğidir. Kudüs’ün özgürlüğü, başka bir yerde değil, İslam dünyasının ancak kendi içinde gizlidir.

KALP UNUTMAZ

kameranın metruk yapıları sevmesi
gibi çekiyor kalbinin belleğini
acının parçalı coğrafyası

-ruhunun çatlaklarından
şiir sızıyor, ey şair-

birer iyilik gölü
gibi duran gözlerinde
ufka çok bakmışlığın derinliği

yanık kokusu var sözlerinde
söylenip tükendiğinde
bir avuç kül birikmekte
mecnun ağacının dibinde

ve onun şahitliğinde
kalp kuşu kendi
yalnızlığına varıyor

dağın susuzluğunu sırtlamış
bir leylak, cefadan terliyor

baktığımız yerlerde
dağılmış gökkuşağı görüntüsü,
kulak kesildiğimiz seslerde
hikâyesi unutulmuş türküler var

mucizeler ve meزالimler,
ülfetin kalın perdesinden
yansıyor çağın *bilinç ekranma*
budur hayretimizi kıran
derin yanılısama, ey şair

NADİR AŞÇI

(1977-Tefenni/Burdur)

KUDÜS... ÂH!

Ehl-i tasavvuf, Allah kelimesinin ilk ve son harflerinden müteşekkil olduğu için âh kelimesine özel bir anlam yükler. Âh diyenler Allah demektedirler onlara göre. Kudüs'ten sonra söylediğimiz her âh, Allah'a çıkmaktadır bu minval üzere. Kudüs'ün Allah'ın şehri olarak tanımlanması boşuna değil elbette.

Kudüs âh!

Yamalı bir elbise ile fethedilen şehir. *Gökte yapıp yere indirilen şehir...*

İnsanın, hiç görmeden sevdiği kaç şehir vardır yeryüzü âleminde. Bir, iki, üç... İstanbul'u görmüşseniz, İstanbul'u iliklerinize kadar yaşamışsanız ve dahi ki İstanbul'u ebediyen gönlünüzün başkenti yapmışsanız; görmeden seveceğiniz üç şehir var dünya coğrafyasında... Mekke, Medine ve Kudüs... Üç şehir ve üç mescid...

Kudüs âh!

Mahzun şehir. Müslüman'ın dünya imtihanı... Yitiğimiz, yitirdiğimiz...

Kudüs'ün hesabının sadece Kudüs'te yaşayanlardan sorulmayacağını biliyoruz. İnsan, bildiği şeyin hem kölesi, hem efendisi...

Kudüs âh!

İsyan eden şehir... Çok tanrılı şehirleri tek tanrılı şehre çeviren isyanın sesi Kudüs... İçinde *Ahit Sandığı*'nı saklayan şehir... Miraç ile Müslüman olan şehir...

Kubbet'üs Sahra'nın altın kubbesine düşen Ömer'in yüzü... Yeni bir fetih bekleyen şehir... Yeni bir kumandan, yine bir kumandan bekleyen şehir... Şam Kapısı'ndan yine ihtişamla girilecek bir günün imanını veyahut inancını sırtında taşıyan şehir... Taşın ve dahi toprağın ve dahi ağacın peygamber öyküleri ile bezendiği şehir... Kubbe-ler, kuleler ve minareler şehri Kudüs... En çok da Bilal'in sesine hasret Kudüs...

Kudüs âh!

Selahaddin'in kılıcının üstüne düşen ince tüy... Selahaddin kadar heybetli, onun kadar ağırbaşlı... Selahaddin kadar cesur... Bir dağın yamacına yaslanmış kederin, gönlümüze bıraktığı silinmeyen iz...

Bir çocuğun yakarışı... En çok da bir çocuğun gözünde büyüdüğü büyüyen toprak...

Kalbi hızlı hızlı çarpan bir coğrafyanın, biraz teenni bekleyen, daha çok temenni bekleyen şehir-i Kudüs...

Göğü hür, arzı tutsak şehir Kudüs...

Kudüs âh!

*"Ben bir şarkı, ben bir türküyüm;
Ben, Meryemim yanağındaki tüyüm.
Beni bir azizin nefesi uçurur,
Kalbimde Allah'ın elleri durur."*

Allah'ın elleri... Allah'ın elleri ve Sezai Karakoç... Ve mescid ve

kilise ve havra... Zincire vurulmuş mescidler. Ve Müslümanların secde etmek için ancak ve ancak bir turist gibi girebildiği mescidler. Allah'ın elleri her daim kalbimizde... Bizim ellerimiz âh nerede?

Kudüs âh!

Golgota Tepesi... Zeytindağı'ndan aşağıya inen yol... Dünyanın avlusu belki... Limon ağaçlarının açtığı çiçeğe gömülen yüzüm, yüzümüz... Seni geri almadan Kudüs, çözülmeyecek, çözülmüş gibi görünen hiçbir şey. Çünkü,

*“İsa Gulgota'ya çıkarken tökezlemeden önce
Önü sıra sendeleyip ayağı burkulan bendim
Yâr idim dulda saydı beni açmak isteyen gonca
Dert oldum Hira'ya beni teskine geldi Efendim”*

Kudüs âh!

Yitiğimiz, yitirdiğimiz. Bulunca, yine çok sevineceğimiz...

ZEYTİNE YEMİN EDEN ÇOCUKLAR

Ramallah'ta askerler

Taşla kolunu kırıyordu kardeşimin

Bense bir Afyon Emirdağ türküsü dinliyordum o sıra

Ne bağlarsın çavuş benim kolumu

Söylemeye takadim yoktu henüz

Ramalallah'ta askerler

Kolunu kırıyordu kardeşimin

Ellerinde kocaman bir taş

Sapan taşına karşılık

Toprağı adil bölüşmeyen

Taşı adil almazdı elbet eline

Görüp de, duyup da, dokunup da

Öğrendiğimiz şeyler vardı nihayetinde

Dar geçit, yüksek dağ

Yüksek dağ, alçak şuur

Kapalı kapılar ardında karanlık yüzler

Âh! İnsanı çileden çıkaran üslûp

Yine de bir şey ayakta tutuyor Filistin'i

Şehadet parmağı kadar ince

Ve nâmağlûp

Ezgiler, marşlar, bayraklar...

Her gün yeniden taze bir tel'in

Kırk yamalı bohça gibi dilimiz

Dilimiz, diline rehin verilmiş akrebin

Zeytine yemin eden çocukların yüzüne

Kim bakacak Selahaddin şimdi

BENİM ADIM KUDÜS

Kim kıracak taşı, koluyla tek seferde
Kime denilecek, en son denilecek söz

Dilimin bağını çözdün Rabbim, Musa gibi
Şimdi, kolumun bağını çöz

YUNUS EMRE ALTUNTAŞ

(1978-Kayseri)

KANIMIZIN SIZISIDIR KUDÜS

Gün geçmiyor ki yeni bir şehadet haberi gelsin Filistin'den... Beş, on, on beş... Kanıksadık artık. Âlem-i İslam olan bitene kılını kıpırdatmaz oldu. “Kanımız canımız sana feda ey Aksa” diye haykıran kadın, çoluk, çocuk binlerce Filistinli kimin için şehadete koşuyor acaba, hiç sorgulamıyoruz. Sormuyoruz kendimize; Filistin’de çocuk olmak nedir? Filistin’de geçen bir tek günün bedeli ne? Kanımız sızlıyor, ölen her Filistinli genç ile beraber vicdanlarımızdan kan sızıyor. Sıcak yuvalarımızdan, sıcak çorbalarımızdan biraz ötede kardeşlerimiz birer birer şehadete koşuyor. Ey Mıraç! Müjden ile şükre boğduğun ümmet hani? Dillerinde “Hamd” sözünden ve “Hasbünallahi ve ni’mel vekil” kelimesinden, kelime-i şehadetten başka kelime bulunmayan ümmetin bu yetim çocukları kimin? Kimdir sahibi o yetimlerin? Kimdir akan kanın sahibi? “Ey vicdanım sus artık” dedikçe bize bizleri hatırlatan bu coğrafya da neresi? Tarih bizim biraz öncemizde bizim olanı haykırıyor. Hayfa bizim, Han Yunus bizim, Gazze bizim, Beytüllahim bizim, Cenin bizim, Nablus bizim... İşgal edilen her bir karış toprak bizim! Bizim; yani tüm ümmetin!

Lübnan’da ve sonrasında da Gazze’de insanlığın gözünün içine baka baka binlerce Filistinli’yi katleden İsrail, kapitalist düzenin bir temsilcisi olan Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu tarafından orantısız güç kullanarak insanlığa karşı suç işlemekle itham edildi.

Garip olan şu ki komite bu karara varabilmek için Gazze’de, Batı Şeria’da ve İsrail’de binlerce tanıkla görüşerek binlerce sayfa belgeyi, fotoğrafları ve uydudan çekilen yüzlerce resmi inceleme gereği duydu. Tüm safhalarında televizyondan canlı olarak yayınlanan bir katliamın aylarca araştırılması ve ardından da “İnsanlığa karşı suç işlenmiştir” kanaatine varılması Birleşmiş Milletler için bir başarı sayılsa gerek! Nitekim milyonlarca insanın ve dahi tüm dünyanın izlediği bu katliamın raporu bu kadar zahmetli oluyorsa yeryüzünün diğer coğrafyalarında katledilen binlerce Müslüman’ın hakkı nasıl soruşturulur, varın siz sorun kendinize! Değil mi ki hala Çeçenistan’da, Irak’ta, Afganistan’da, Doğu Türkistan’da ve daha pek çok coğrafyada Müslümanların kanı akmaya devam ediyor. Birleşmiş Milletler ve tüm insanlık görmezden gelse de tüm cephelerde mücadele sürüyor.

Son olarak geçtiğimiz yıllarda Yom Kippur günü arefesinde dua etmek amacıyla ağlama duvarına gelen bazı Yahudi gruplar Haremüşerif’e girerek içeride ibadet eden Müslümanlara saldırdılar. Bu saldırılar son on yılda giderek arttı. Planlı ve organize olduğu anlaşılan bu hareketler Yahudilerin bir kıskırtmasından çok Müslümanların sabrını denemeye matuf bir hareketi andırıyordu. Önce Lübnan’da yıpranan ve ardından da Gazze’de batağa saplanan, son olarak da Birleşmiş Milletlerin (her ne kadar yanlı olsa da) raporu karşısında köşeye sıkışan İsrail’li siyonistler çareyi Müslümanların hassasiyetlerine ve ümetin kutsallarına saldırarak gündemi değiştirmekte bulmuşlar olsa gerek. Ancak siyonistlerin bu oyununu bozmaya Mescid-i Aksa’daki bir avuç Müslüman yetmiş görünüyor. Haremüşerif’e Yahudilerin girdiğini gören ibadet halindeki çoğu yaşlı ve kadın yüzlerce Müslüman içeri girenlere taş, ayakkabı ve sandalyelerle karşı koymaya çalıştı. Siyonist güvenlik güçleri ise Müslümanlara müdahalede bulunarak siyonist işgalcilerle birlikte çoğu kadın onlarca Müslümanın yaralanmasına sebep oldu. Bu tür olaylar gazetelerde yeterince yer bulmasa da Mescid-i Aksa’yı onuru bilen milyonlarca Müslümanın dikkatini bir anda bölgeye çevirdi. Herkes gibi İsrail de şunu çok iyi biliyor ki Mescid-i Aksa’ya girişilecek herhangi bir provakatif saldırı bölgeyi ateş çemberi içine alacak ve üçüncü dünya savaşına sebep olacak kadar tehlikeli bir oyundan başka bir manaya gelmeyecektir. Barut fıçısına

dönüşen bölge tıpkı Saraybosna'da Avusturya veliahtının öldürülmesiyle başlayan ilk dünya savaşındaki gibi zincirleme olarak tüm bölge ve dünya devletlerini el-Aksa üzerinden hesaplama durumuna getirme potansiyeline sahip bulunuyor. Cumhurbaşkanımız o dönemde BM Genel Kurulu'nda bu hususların altını şöyle çiziyordu; *"Gazze'ye yönelik saldırı kısa sürede bir insanlık dramına dönüştü. Fosfor bombaları atılması neticesinde 1400'e yakın insan, çocuk, kadın hayatını kaybetti; 5 binin üzerinde insan yaralandı. Gazze'nin altyapısı yerle bir edildi... Üzülerken ifade etmeliyim ki Gazze'deki insanî trajedi halen devam ediyor. İnsanlar çadırlarda yaşıyor, içecek su bulamıyor. Bu tabloya karşı biz insanî görevimizi yapıyor muyuz? Acaba BM ne yapabiliyor veya Güvenlik Konseyi ne yapabiliyor? Bunun üzerinde hassasiyetle durmamız gerekiyor... Filistin sorunu sadece bir tarafın talepleri esas alınarak çözülemez. İsrail'in güvenliği kadar Filistinli kardeşlerimizin güvenliği de önemlidir. İsrail'in istikrar talebi kadar Filistin halkının özgürlük ve barış talebi de meşrudur... Biz Türkiye olarak, Gazze'deki ve Filistin'in diğer tüm şehirlerindeki insani durumla ilgili vahim tabloya göz yumulamayacağını her vesileyle vurguladık ve vurgulamaya da devam ediyoruz, devam edeceğiz."* Liderimizin nezaket sınırları içerisinde söylemeye çalıştığı bu haykırışın çok daha hararetlisi tüm İslam coğrafyasında yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. İslam coğrafyası şunu çok iyi anladı ki küfür tek millettir!

1917'de Balfour Deklarasyonu ile başlayan ve adım adım gerçekleştirilen Filistin'in işgali, bilinenlerin aksine sadece İngilizlerin değil, başta Almanya olmak üzere İngiltere ve sonrasında da Amerika'nın başını çektiği devletlerin çalışmaları neticesinde gerçekleştirilmiştir. Yahudiler her devirde en güçlü olanın gölgesine sığınmak ve bu sayede Siyonist emellerini gerçekleştirmek için tüm fırsatları değerlendirmek siyasetini benimsemişlerdir. Yüzlerce yıl misafiri oldukları Osmanlı Devleti'ni belirli bir süre sonra düşman olarak addetmeye başlamalarının arkasında bu siyonist ideallerinden başka bir sebep aramamak gerekir. Ahde vefa veya vicdan gibi kelimelerin Siyonistlerin sözlüğündeki karşılığı sadece "zavallılık"tır. İspanya'da katledilirken Osmanlı donanması tarafından ölümden kurtarılan ve Osmanlı sultanının emriyle İstanbul'un en güzide mekânlarına yerleştirilen bu

Yahudi topluluğu daha sonra siyonist İsrail'in kurulmasında en önemli görevlerden birini üstlenecektir. Yine Hitler Almanya'sında yüz binlercesi öldürülen Yahudilerin torunları bu kez masum Filistinli çocukların üzerine acımasızca fosfor bombaları atacaklar, Sabra ve Şatilla kamplarında katlettikleri binlerce Filistinli'yi kepçe ve dozerlerle yollardan toplayacaklardır! Bu katliamları gerçekleştiren Ariel Şaron'ı alkışlarcasına ve yüceltircesine başbakan olarak Müslüman ülkelerinde dolaştıracaklardır!

Kısaca Filistin İşgali ve Gerçekler

- BM Genel Kurulu'nun 1947'de Filistin topraklarının Araplar ve Yahudiler arasında bölünerek, Kudüs'e uluslararası statü tanınmasını onaylanmasının ardından 14 Mayıs 1948'de bağımsız İsrail Devleti'nin kurulduğu dünyaya açıklandı.
- Siyonist Irgun ve Lehi örgütlerinin militanları 9 Nisan'da Deir Yasin köyünde katliam yaptıktan sonra binlerce Filistinli Lübnan, Mısır ve Batı Şeria'ya kaçtı.
- İsrail bağımsızlığını ilan ettikten bir gün sonra Ürdün, Mısır, Lübnan, Irak ve Suriye İsrail'e savaş açtı ama İsrail orduları onları geri püskürttü. Bu savaşlardan sonra Mısır Gazze'yi, Ürdün Kudüs etrafında küçük bir bölgeyi ve Batı Şeria'yı aldı. Bunlar Filistin'in %25'i idi.
- 1964'de Filistin Kurtuluş Hareketi kuruldu.
- 5 Haziran 1967'de 6 Gün Savaşı başladı. Orta Doğu'nun haritası bu savaşta değişti. İsrail Gazze ve Sina Yarımada'sını Mısır'dan, Golan tepelerini Suriye'den aldı ve Batı Şeria ile Doğu Kudüs'ü işgal etti. İsrail toprakları bu savaştan sonra neredeyse 2 kat büyüdü. Birleşmiş Milletler bu savaştan sonra 242. kararını alıp İsrail'in bu savaşta kazandığı toprakları işgal edilmiş olarak kabul ederek, bir an önce çekilmelerini istedi ancak İsrail, 500.000 Filistinlinin mülteci durumuna düştüğü bu savaş sonucunda işgal ettiği topraklardan çekilmedi.
- 1968'de Yaser Arafat Filistin Kurtuluş Örgütü'nün başına geçti. 1974'te Birleşmiş Millet Güvenlik Konseyi'ndeki ilk

konusmasını yapıp barışçıl isteklerini vurguladı.

- 1977’de Irgun ve Lehi örgütlerinin mirasçısı Likud, İsrail seçimlerini kazanıp iktidar partisi oldu. Likud, İsrail’in bütün vaadedilmiş topraklara (Ürdün, Filistin, Irak, Suriye, Lübnan ve Mısır ile Türkiye ve İran’ın bir bölümü) yayılması gerektiğini savunuyordu. O zamanki tarım bakanı olan Ariel Şaron da Likud partisindendi.
- 1979’da Mısırlı Başkan Enver Sedat İsrail’le barış antlaşması imzaladı ve böylece Mısır, İsrail’i tanıyan ilk Arap ülkesi oldu. Bu anlaşma çerçevesinde Gazze Filistinlilere verildi.
- 1982’de Ariel Şaron, İsrail-Lübnan savaşını başlattı. Falanjistlerin de desteğiyle Sabra ve Şatilla mülteci kamplarına girerek tarihin en büyük katliamlarından biri gerçekleştirildi, binlerce Filistinli sivil öldürüldü. Sabra ve Şatilla kamplarında öldürülen sivillerin görüntüleri, insanlık tarihine kapkara bir leke olarak geçti. 1982’de İsrail, Lübnan’a karşı savaş ilan etti.
- 1987’de Gazze’de İntifada adındaki ayaklanma başladı. Kısa bir süre sonra İntifada Batı Şeria’ya da yayıldı. Aynı yıl, Filistin’de Hamas, Şeyh Ahmed Yasin’in önderliğinde kuruldu.
- 1988’de Filistin Kurtuluş Örgütü Arafat’ın liderliğinde Birleşmiş Milletlerin 242. kararını ve Filistin’de iki devlet fikrini kabul etti.
- 1992’de İsrail’de İşçi Partisi iktidara gelince bir barış süreci de başlamış oldu.
- 1993’te İsrail ve Arafat Oslo Barış Antlaşması’nı imzaladılar. Bu antlaşmanın sonucunda Arafat sürgünden kurtulup Filistin’e geri döndü. 1994’te Filistin Özgürlük Hareketi ve İsrail Kahire’de görüştü. Bu görüşmelerde yapılan antlaşmanın sonucunda İsrail’in Gazze’nin çoğunu ve Batı Şeria’daki Eriha şehrini Filistin’e bırakmasına karar verildi.
- Eylül 2000’de Ariel Şaron’un Mescid-i Aksa’yı ziyaret etmesi, Filistinliler arasında büyük bir öfkeye ve protesto gösterilerine yol açtı. Bu olay 2. İntifadanın başlangıcı oldu.
- 2007 yılında Arafat’ın ölümünden sonra yerine geçen Mahmud Abbas ile Şimon Peres, Annapolis’te bir araya geldi.

- İsrail, 27 Aralık 2008'de, Yahudilerce “düşme dikmenin” bile yasak olduğu cumartesi günü Gazze'ye “Dökme Kurşun” adını verdiği bir operasyon başlattı. Bir hafta havadan devam eden bombardımana bir hafta sonra kara birlikleri de dâhil oldu. Dünyanın en büyük toplama kampı olarak nitelendirilen Gazze'de nüfus yoğunluğu o kadar yoğun ki bir metreka-reye 5 Filistinli düşüyor. Hamas'ı hedef aldığını iddia eden İsrail'in tonlarca bomba attığı Gazze'de ölü sayısı binlerle ifade edilmektedir. İsrail'in iddialarının aksine ölenlerin üçte biri, sivil ve çocuklardan oluşuyor.

Son olarak Birleşmiş Milletler tarafından yayımlanan Goldstone Raporu ile ilk kez açıkça suçlanan İsrail bölgedeki en büyük kıskırtıcı olarak varlığını sürdürmektedir. Müslüman topraklarının bağrına bir çıban gibi yerleştirilen bu yapay ülke her yıl Amerika ve bazı Avrupa Birliği ülkeleri tarafından desteklenmeye devam edilmekte, hayatı Amerikan çıkarları için vazgeçilmez bir üs olarak addedilmektedir. Müslüman, Hristiyan ve Yahudilerin ortak kutsallarını barındıran Kudüs'ü yaklaşık dört yüz yıl barış içinde idare eden bir Osmanlı tecrübesine inat Siyonist anlayış bölgeyi silah ile, güç ile elde edebileceğinin hayaline kapılmış görünüyor. Heyhat! el-Aksa başta olmak üzere tüm Filistin kentleri Müslümanlar için vazgeçilmeyecek önemi haizdir. 1969'da Mescid-i Aksa'yı yakma küstahlığını gösteren Siyonistler bu sayede İslam Konferansı Örgütü'nün kurulmasına sebep olmuşlardır. Eğer ki Siyonistler yeni bir kıskırtma ile Müslümanları sınamayı düşünüyorlarsa şunu iyi bilmelidirler ki ne artık sene 1969'dur, ne de şimdinin Müslüman ülkeleri o eski ülkeler!

EL-AKSA

Zeytin ağaçları yürüyor
Vadilerden tepelerden
Güneşi sırtına almış bir ikindi
Tereddütlerin şehrinin soluyor.

Hanidir tebessümünde saklı çocukların
Nice ümit nice halas nice mekân
Ortalık zemheri sırtlanların kirinden
Bir o yana bir buna başını vuruyor.

Ayetler yaşanan hayatın şahididir
O gecenin, o müjdenin, o yârin
Dedi ki zafer ancak inananların
Bir at işte böyle göğe koşuyor.

Nazlı gözlerini seveyim Ey Aksa
Nicedir kanımı taşına horasan eyledim
Yılmadım senin renginden bak
Ömer köşede kılıcını biliyor.

Sevgilinin ayağını bastığı yer bağrın
Başımı koydum nice rüyaların ülkesi
Usulca bir esmer belirdi yanı başımda
Yemin edip parmağını namluya sürüyor.

Arzın merkezinde nicesinden haberler sende
Şu köşeden İsa'nın sesi biraz ötede İbrahim
Zekeriya şu kütüğün dibinde sessiz
İki yarısı da Musa'nın çalısını dinliyor.
Göğün uzandığı yerde adın yazılı Ey Aksa

Zeytin ağaçları yanaştı kıyına yeşil yeşil
Kumun ardından sürüklenen cennetin sesi
Korkma! İsrail'in suru emrinde diyor.

Canımı aldım taş eyledim kapına
Zalimin kurşunu bana değsin Ey Aksa
İnanmış çocukların kundağında
Gerili bir ok gibi semaya salınıyor.

Gördüm işte şimdi vaktidir
Sen ey dirilişin işareti silkele ve uyandır bizi
Eteğindeki hatıraları işle dimağımıza gecikme
Zalim kamburuyla işte bize geliyor.

Bilirim elbet sahibinin şehrisin
Ol der ve olur kırmızı bir günde
Bize düşer sapanında taş olmak
Yürekler bu sevda ateşi ile eriyor.

Ey Aksa yeryüzü cennetim haki renklerin kıyısında
Habib-i Kibriya'nın izisin nefesi makesi
Sessiz ve vakur beklemekte karıncalar
Birazdan başlar sağanak yeter ki inan diyor.

MEHMET TEPE

(1979-Adıyaman)

KUDÜS'E SELAM

Ne zaman içimizde Kudüs yankılansa buruk, kekre ve hüznün içimizden dışımıza sirayet eder. Adına şiirlerin yazıldığı, ağıtların yakıldığı, mucizelerin gösterildiği, peygamberlerin ve ümmetlerinin çetin imtihanlara tabi tutulduğu, ilk kiblemizin başkenti olan Kudüs... Biliyorum, en güzel şiirler sana yazılır, en güzel şarkılar sana... Sana yakışır Ortadoğu halklarının en güzel ağıtları. Daha çok küçükken, siyah-beyaz televizyonlarda tanıdım bir tankın önünde bir anıt gibi duran, avuçları küçücük, yürekleri dağ gibi, sanki bu zamanın değil de Fil Vakası'nın ebabilleri gibi... İşte böyledir çocukların. Ellerindeki taş küçüle küçüle sığar minnacık kalplerine. Taşın özgürlük olduğunu siyah-beyaz televizyonların çağında idrak edemiyordum. Modern silahlarla donatılmış, Allah'ın lanetine uğramış bir kavmin korkak, acımasız ve şaşkın askerlerine karşı mescitlerini, sokaklarını, namuslarını taşlarla korumaya çalışan cesaret timsali yiğit Filistin kadınları, çocukları ve de gençleri selam sizedir.

"Farzet körsün, olabilir/Elele tut/taş al ve at/ kafiri bulur" diyen zarif şairi haklı çıkarıncasına bir taş büyüyor kalbimizde kafiri alaşağı etmek için. En büyük imkan iman olduktan sonra hangi dünyevî güç bu onurlu şehrin ve direnişçilerinin karşısında durabilir. Zulmün, acının, yazgısı kara, kalpleri berrak insanların en güzel rüyası Kudüs... Başlarından topuklarına kadar riya akan bir kavmin fitne ve

tuzakları karşısında dimdik duran mübarek şehir Kudüs... Ey Kudüs sana yemin olsun kuşların senin gökyüzünde serazat uçmadıkça barış bu kanlı topraklara haram olacaktır. Efendimiz Aleyhisselam, rabbiyle konuşmak için göğe çıktığında bu dünyada ayak bastığı en son belde olan bu yer... Kudüs. Seni selamların en güzeliyle selamlayıp göğe ağdığı zaman kim bilir nasıl bir heyecan sağanağında, sadağında cennetten kokularla kendinden geçip ırmaklarca ağlayıp bekleyen o güzel şehir; Kudüs... Seni hangi kitap kutsamadı? Hangi peygamber seni görüp de içten içe kalbi ürpermedi? Hangi anne sana sahip çıkmadı? Hangi baba evladını senin yollarına yolcu kılmadı? Yeryüzünün bütün şehirleri senin görkemin ve azametinin karşısında boynunu eğmiş, suskun ve seni tebci ederek seni buyur ediyorlar. Sensin ilk kiblemiz, namazgahımız, ahımız, umudumuz, ilk aşkımız, uyandığımızda hatırladığımız ilk rüyamız... Selam sana olsun. Selam senin en değerli gerdanlığın olan Mescid-i Aksa'ya olsun. Ey Mescid-i Aksa! Sen tutsak oldukça şairlerin kalemi kırık, çocukların boyunları bükük, kadınların gözleri nemli ve şehadet için çırpınan erkeklerin gözleri NAMLU. Ne diyordu diriliş erenlerinden aksiyon ve fikir adamı şair Akif İnan:

Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde

Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu

Varıp eşliğine alnımı koydum

Sanki bir yeraltı nehr kaynıyordu

Ey yeryüzünün en güzel ve mukaddes mabetlerinden biri olan can Mescid-i Aksa! Güvercinlerin birer bulut kümesi gibi göğünde havalanacağı zamanlar yakındır. Çocuklarının senin avlunda bembeyaz kıyafetleriyle dillerinde sana vurgun şarkılarla oynayacakları zamanlar yakındır. Yeraltında kaynayan sularının bir serinlik olarak yeryüzüne fıskıracağı demler yakındır. Selam olsun sana ey kutlu mescit.

Batıl ne kadar fitne çevirse de Allah'ın vaat ettiği söz yakındır. Siyah-beyaz televizyonların çağı çoktan kapandı. Senin için her vakit duaya sarılan dedelerimiz de gittiler birer birer. Çağrı filminde Hz. Hamza'nın şehadet sahnesinde gözyaşlarını yaşmaklarıyla silen, sabahın erinde kuşların bile payını ayıran, Kudüs adını duyduklarında dönüp dönüp gökyüzüne bakan ninelerimiz de bizi bırakıp gittiler. Renkli televizyonlar çağı sonrasında dijital çağ ve bunalımlı insan

devri...

Biliyor musun sevgili Kudüs, çok şey değişti siyah-beyaz televizyonlardan sonra. Ama değişmeyen tek şey yine kan, zulüm, esaret, baskı ve elinden zorla alınmış özgürlüğün. Yine en modern silahlara karşı bir taş avcunda ısıtan melek yüzlü çocukların, dipçiklere karşı umursamaz duran kadınların ve tankların önünde düğün alayını bekler gibi duran yiğit ve yürekli erkeklerin. Selam olsun sizlere ey hakikat habercileri. “Can” taşıyan her varlık İsrail’in insanlık dışı zulmüne karşı kalbini şaha kaldırır. Zulmün dini ve asabiyeti yoktur. Bunu bize en güzel şekilde gösteren en güzel örnek teninde “can” taşıyan Amerikalı Rachel Corrie’dir. Selamın en güzeli de ona olsun! İsrail buldozeri tarafından hayatını kaybetmeden önce annesine yazdığı mektuplardan birinde Corrie: “Gerçekten de bu dünyada böyle zulmün kıyamet koparmadan geçirilebilmesine inanmıyorum” demişti. Evet, her zulüm bir kıyamet, her zulüm bir buldozer, her zulüm bir karanlık; ve her sabah bir Corrie, her taş bir özgürlük, her dua bir ebabil, her ölümümüz Allah’a bir vefa, bir sıra ve Kudüs’ün, Mescid-i Ak-sa’nın göğünde bembeyaz kanatlı güvercinlerle uçmaktır. Selam olsun bu ölüme! Geride kalanlara da selam olsun!

URSALİM

Düşen bir taşı sağıma kardeş yapıyorlar
Bu şehir elden ve gözden sakınarak uykuya
Dalan çocukların tırnaklarını yemenin masumluğuyla
Gölgeler içinden geçip kalbine ırmaklar çiziyor

Belki ikindi sonrası kolsuz kör bir katibin
Elinden çıkardığı zeytinlerin yeşilliğinde bir harita
Durmadan kutsal sular, yanık ekmek izleri ve ebabiller
Sonra harfi L ile başlayan bir ülkede kaybolur sabiler

Pişirilmiş toprak, kil, bakır tencerelerde kaynayan bıldırcın
Atlardan yeleleriyle surları kuşatan ordu bismillah diyerek
Tüm ayinleri, cumartesileri, yapmacık dilleri
Hanzala'nın gövdesiyle döneceği akşama raptedecek

Zeytin bana neyi anlatır Yahudi'nin ölüm korkusu neyi
İncirin incecik gövdesinden göğeren ayet iki nehri bölerek
Bir tufanı haber veren peygamberi işaret edecek
Dağlara kaçan köylülerin halkası olmuştur belki tarih

Şimdi ben çıkıp Kudüs diye bağırsam, bağırsam ben Kudüs diye
Ama hiç ağlamasam elimdeki taşın sıcaklığına hiç kör olmasam
Ne Mursiler, ne İhvanlar, ne Meşaller biter içimde
Şam'da bir kubbenin başında Selahaddin diyerek ağlasam

BENİM ADIM KUDÜS

Şam'da bir kubbenin başında Selahaddin diye ağlasam
İçimdeki bıçak cezbeyle gelip Allah Allah diyecek
Allah geçince içimden kınından boşalan bıçak
Çak çak çak akıldan kaçarak seyir halinde
Dünyanın en güzel Arabistan'ından Kudüs'e kadar...

Baktığım gökyüzünde atlar ve berrak sular
Çocukların dili, ormanın üzerine giden yağmur
Döndüğüm yerde kuşlar ve Filistinli kadınlar
Senin çok eski bir adını heceleyerek ezbere durdular
Ur-sa lim, Ur-sa-lim, Ur-sa-lim

İBRAHİM GÖKBURUN

(1980-Kahramanmaraş)

İTİRAF

Bugüne kadar Filistin için ne yaptın İbrahim?

Yarım kalmış bir şiir ve Filistin yürüyüşünde attığın birkaç slogan...

Camilerde cuma günlerinde toplanan yardımlarda, sadaka kutusuna bıraktığın üç beş kuruş dışında ne yaptın İbrahim? Masaya oturup kendime bu soruyu sorduğum günden bugüne dört beş ay geçti. Yazacak bir şey bulamıyorum.

Sadece üzülmüşüm? Filistin’de ölen çocuklara, annelerin gözyaşına, yıkılan evlerin ve kentlerin ekrana ve gazetelere yansıyan görüntülerine bakıp üzülmüşüm. Buna ne kadar üzülmek denirse, çünkü akşam haberlerinde ölen çocukların görüntülerini izlerken bir taraftan çayını içmeye devam ettin İbrahim.

Sizler de üzüldünüz! Belki başladığınız şiiri bitirdiniz. İçli yazılar yazdınız. Okuyanlar “ne güzel yazmış” dedi. Filistin’e Destek Yürüyüşüne katıldınız. Üç beş kuruş sadaka verdiniz. Akşam haberlerini izlerken, Filistin’de yıkılan evleri ve ölen çocuklara bakıp ah vah edip çayınızı yudumladınız. Dost sohbetlerinde koltuğa kurulup işgalci, katil İsrail’i suçladınız. Başka ne yaptınız? Kendinize bir sorun.

Filistin davasının öncü savunucusu Türkiye’de Müslümanlar, Müslüman erkekler, yani sen İbrahim; Rachel Corrie kadar cesur

olabilseydin belki bir şeyler değişirdi Müslümanların ilk kiblesi Kudüs'te. Yahudilerin Müslümanlara yaptığı zulme karşı direnen bir Hristiyan Rachel Corrie; 2003 yılında İsrail'in buldozerlerle Filistinli Müslümanların evlerini yıkarken; silahların ve dozerlerin karşısına dikilip direnen ve paletlerin altında can veren 23 yaşında genç bir kadın. Bu kadın kadar cesur ve duyarlı olsaydın, olabilseydin; İbrahim, belki bir şey değişirdi İbrahimî dinler ülkesi Kudüs'te.

ZEYTİN DAĞI'NDA

Zeytin Dağı'nda

Neyin simgesi şimdi bu ağaçlar

Ay dedeyi üzmeyen bir çocuktum

Çocuklar ölürdü Kudüs'te

Her gün yıkılan evlerin gölgesinde

Üzülür dökülürdü annemim çiçekleri

Büyüdüm

Bir Filistin ağrısı büyüdü omuzlarımda

Okumayı, kitapları, Filistin'i

Tarihi ve haritaları öğrendi kızım

Neden bu kadar çok üzüldüğümü

Ama sadece üzüldüğümü

Fark edecek kadar büyüdü

Ölen bebekleri ve anneleri soruyor kızım

Babasının arkasına sığınan çocukları

Muhammed Cemal neden öldürüldü

Zeytin Dağı'nda kırılmış bir dal

Kurumuş bir pınar gibi suskun ve üzgünüm

Anneme benziyor şimdi üzgünlüğüm

Çocuktum, çocuklar ölürdü Kudüs'te

Büyüdüm çocuklarımla babası oldum

Yine çocuklar ölüyor Kudüs'te

Her gün mahşer gibi uyanan Filistin’de
Bebekleri kefensiz gömüyorlar göğe

Helâk olan kavimler geçiyor önümden
Çıglıklar yükseliyor göğe
Lut Gölü Kan Gölüne dönmüş
Sodom ve Gomore
Gönlüm razı gelmiyor bu felakete

İbret alınacak ne çok yaşanmışlığın var senin
Filistin, taşın ve toprağın da bir dili vardır
Demişti bir şair bu zeytin ağaçlarında
Bu hurma dallında Anharların, Sıddıkların
Şehitlerin kanı vardır
Kör testereyle başı kesilen peygamberler
Mescid-i Haram’dan Mescid-i Aksa’ya yürüyen
Peygamberin izi vardır bu topraklarda

Gemileri karadan yürüten sesler duysam
Atını denize sürer belki birazdan bir şair
Birazdan çocuklar ve anneler gülümser
Filistin’de bir evin penceresinde
Belki çiçek açar umudum
Belki bir kurşun kör olur gözlerimde
Yaralı ve güzeldir umudum
Seni büyütmeliyim umudum
Üzgün şehirlerin annesi Kudüs
Doğrulup yeniden gelmeliyim sana

EMRE MİYASOĞLU

(1981-İstanbul)

KAVRAM İŞGALİNDEN TOPRAK İŞGALİNE

Yüz yıldan fazladır Müslümanların bilerek yahut farkında olmadan zihniyet işgaline boyun eğmiş olması, günümüz İslâm coğrafyası ve ikliminin duçar olduğu durumun başlıca sebebidir. Nedir bu zihniyet işgali? Kendine ait olmayan fikirler, kavramlar, dertler ve duygular, yani bütün bunlardan mülhem, yabancı bir dünyayı yaşamak ve anlatmak, tüm somut işgallerin ötesinde bir garabet ve zavallılıktır. Bu meseleye artık işin özünden bakmak icap ediyor. İnsanların kullandıkları kelime ve kavramlar onların dünyasını yansıtır. Duygu ve düşüncelerimiz öylesine zapt edilmiş durumda ki, “kendimiz” olabilmemiz için belki nesiller geçmesi gerekiyor. İş kavramsal boyuta kadar indirip yeniden bir dil kurmamız gerek. Derdimizi ifade eden kelimeler bulmalı. Mesela, mütefekkir ile aydın kavramları arasındaki mânâ farkını anlamak ve yaptığımız tercihin bizim için basit bir kelime seçmekten öte bir anlam taşıdığını görmek gerekir. Bahsettiğimiz asla bir kelime/kavram ırkçılığı değildir ve aralarında tercih yaparken etimolojik bir fanatizm de değildir vurgulamak istediğimiz. Fakat eş anlamlılık iddiasıyla tuzağa düşürülerek zaman içerisinde önce avamın ve ardından havasın dilinden koparılan kelime ve kavramlar, yerlerine konulan kelimelerle anlamdaş olsalar da aynı anlama gelmezler. Çoğu zaman

birbirinin yerini tutmazlar, birbirlerinin muadili değillerdir. Aydın ve mütefekkir kelimelerinde olduğu gibi...

İkisi de entelektüel insan karşılığında kullanılan “aydın” ve “mütefekkir” kelimelerini düşünürken hangi dilden geldiklerini bir kenara bırakıp ne anlam ifade ettiklerine yoğunlaşalım.

“Aydın” kelimesi, öğrenim görmüş, çok okumuş, kültürlü, bilgili, görgülü, ileri ve açık düşünceli gibi anlamlara gelir. Çerçevesini rasyonel bilimlerin çizdiği ölçüde sınırsız bir “bilme”yi kapsar. Bu “bilme” durumunun ahlâkî, dinî yahut herhangi başka toplumsal bir normu yoktur. Felsefesi bile matematiksel bir kesinliğe dayanırken, insan mantığının sınırları içerisinde kâinatı ve kurallarını materyalist bir düzlemde ele alır. İnsan mantığının almadığı hiçbir şey, düşünmeye değer bulunmaz. Somut, duygusuz ve küstaktır.

“Fikir” etmek kökünden türetilen “mütefekkir” ise daha en başta düşünme çerçevesi bakımından çok farklı bir mânâ içerir; insan mantığını değil, vahyi esas alan bir düzlemde düşünen bir zihniyeti ifade eder. Bu bakımdan düşünme ve öğrenme felsefesi matematiksel yahut mantıksal değil, taabbudîdir. Düşünmeyi bir yaratılış görevi olarak gören ve bu emre uymamaktan imtina eden mütefekkir için, düşünmek gerçeklere kişisel bir yorum katmak değil, gerçeği bulup saf haliyle aktarmaktır. Kendi yaratılışını bilmekten bile aciz bir varlık olarak, var oluşlar deryasında mütekebbir bir tavırdan berîdir. Kâinata doğru yahut yanlış kural ve kaideler koymayı “bilme”ye karşı bir hadsizlik bilir, mütevazıdır. Bilgisi sınırsız değildir, zira her zaman için bilemeyeceği şeyler olacağının farkında olarak, hep aciz olduğu “bilme”nin karşısında susuz ve mahcup bir öğrenci gibidir.

Bu meselenin kültürel zenginlikle ilişkisini düşünmeli şimdi. Bir toplumun gücü ve zenginliği kültürel mirasıyla ölçülür. Kültürel mirasın en önemli taşıyıcısı ise dil ve edebiyattır. İnsanoğlu dünyayı halef-selef ilişkisiyle öğrenen bir varlık olması hasebiyle bu mirasa muhtaçtır. Bu mirası kavrayabilmesi için öğrenmesi/öğretilmesi gereken insan, anadilin kısır bırakılarak kendi mirasını anlatamayacak bir “yabancı dil” haline gelmesi yüzünden genetik kodlarına aykırı bir duygusal ve düşünsel eğitime maruz kalır. Yüz yılı aşkın süredir yaşadığımız tam anlamıyla bir duygusal ve düşünsel yıkımdır. Daha elli yıl

öncesinin metinlerini okuyup "hissedemeyen" bir toplumun bırakın düşünmeyi, gerçek duygular hissetmesi bile beklenemez.

İşin özü aidiyet algısında saklıdır ve aidiyetin ilk şartı ise sevgidir. Sevmediğiniz bir şeyle aitlik ilişkisi kurmanız mümkün değildir. Sevmek için ise bilmeniz gerekir. Sevgi yalnızca fıtrattan gelen insiyaki bir his değildir. Kendinize ait olarak gördüğünüz can/mal/aile sevgisi insani olmakla birlikte sevgi zincirinin en alt tabakalarını oluşturur. Sizi siz yapan hikmete, sahip olduğunuz malı hangi amaç için kullanacağınıza, ailenizi hangi idealle yaşatacağınıza dair bir fikriniz yoksa, bencil bir varlık olarak devasa kapital sanayi içerisinde bir somun parçası olmaktan öte anlamınız yok demektir.

Sevginin işgalle ilişkisi ise aslında çok nettir. Kendisine ait kelime, kavram ve duyguları (bilmediği için) sevmeyen/sevemeyen insanın dilini, edebiyatını, sanatını, kültürünü, toprağını ve coğrafyasını gerçekten sevmesi de mümkün değildir. Bu yüzden dil insanın namusudur. Çünkü dil ile kültürünü, kültür ile dinini (çünkü bizim kültürümüzü İslâm şekillendirmiştir) ve din ile de kendini ve kendine ait olan her şeyi namusun gibi koruma terbiyesine sahip çıkarsın. Şimdi bu düşünme melekelerimizi bile bize düşman olan gayrimüslim inanç ve kültürlerin öğretisi ve dogmalarına teslim edişimizin acı sonucunu açıkça tecrübe ediyoruz. Buna rağmen çözümün ne olduğu üzerine konuşan az sayıda münevver ve mütefekkir dışında binlerce “aydın”, hâlâ bizi yıkan değerler üzerinden güya çözüm arayışları üzerine konuşuyor. Bu toprakları, nasıl düşmanca meydan okumalarla işgal etmedilerse, yeniden fikrî ve fiilî olarak fethetmek hamasetle olacak iş değildir.

Bu kavramsal ve dolayısıyla duygusal işgalin bir sonucu olarak Kudüs ve Mescid-i Aksa işgalinin gerçek sebebi üzerinde durmalı. Meselenin özü, açıkça itiraf etmeliyiz ki, Müslümanların inandığını iddia ettiği Allah ve Resulünün (sav) emaneti olarak bıraktığı Mescid-i Aksa’yı gerçekten sevmemesi ile ilgilidir. Kavramlarını, dilini ve kültürünü düşman kavimlere teslim ederek kiralık bir zihniyetle yaşar hale gelen ve hayatı temel ihtiyaçlar düzeyine indirgeyen toplulukların artık “uzaklarda bir yerde” kalan Mescid-i Aksa’yı canı, ailesi ve malı gibi aziz ve dokunulmaz görmemesi kaçınılmazdır. Ümmet olma bi-

lincinden uzun zaman önce koparılan Müslüman yığınlar “*Nasılsanız öyle yönetilirsiniz*” Hadis-i Şerifinin de açıkça gösterdiği gibi suçu yöneticilerine atmakla vebalden kurtulabileceklerini zannetmesinler.

Bu zavallı tablodan kurtulmanın çaresi “muhabbet”te gizlidir. “*Ey iman edenler, iman ediniz!*” Âyet-i Kerimesi (Nisa/136) ile “*Bir-birinizi sevmedikçe iman etmiş sayılmazsınız*” Hadis-i Şerifini bu bağlamda düşündüğümüz zaman ümmet olarak birbirimizi, ayrı ayrı herbirimize ve toplu olarak hepimize ait olan şeyleri “gerçekten” sevmemiz ve dolayısıyla da namusumuz gibi sahip çıkmamız mümkün olabilir. Ve iman korku ve menfaat işi değil, bir sevgi ve muhabbet işidir. On dört asırdır inananları bir arada tutan o aziz bağı sevgi ve muhabbet oluşturunuyordu, son asırda materyalist düşünceden devşirilen oryantalist bir inanç olan korku ve menfaat zinciri değil... Bu zinciri kırabilmenin yegâne yolu ise dünyayı yüzlerce yıl sevgi ve adaletle yöneten devlet geleneğimizin benimsediği tasavvuf ve tarikat yoludur. Müslüman devletlerin işgallere boyun eğmemesi için imanı bir aşk ve muhabbet mesabesinde algılaması ve fiilî işgalden önce fikrî işgali namus meselesi olarak görmesi gerekiyor. Devletleri bu minvalde yeniden şekillendirebilmek için ise toplumların köklerine doğru bir değişim geçirmesi gerekiyor. Bu dönüşüm, materyalist-duygusuz aydınlar eliyle değil, düşünmeyi bir ibadet olarak gören mütefekkirlerin çoğalması ve toplumu yönlendirmesiyle mümkün olabilecektir.

Özetle, toplumumuzun ibadet aşkıyla düşünen ve düşündüren mütefekkirleri pek az ve rasyonel-materyalist zihniyetle toplulukları duygusuz cesede dönüştüren aydınları pek çok olduğu müddetçe, toplu olarak dünya tarihinde bir karakter göstermemiz ve bireysel olarak da onurlu ve anlamlı bir hayat yaşamamamız mümkün değildir.

BEYTÜLMAKDİS AVLUSUNDA

BİR KADIN

Bir bebek ağlıyor Beytülmakdis avlusunda
Kardeş kanı karışmamış süt aranıyor
Yetişin anneler, Kudüs'ün kaderine yetişin
Selahaddin'i emzirecek kadın aranıyor
Her türlü noksandan ayrılmadı mı Rabbin
Ayrıl sen de korkularından, yurt sığağından
Hilalin koynunda yatar gibi yat
Yıldızları avla kucağına
Beytülmakdis avlusunda

Kudüs bir dokunaklı şarkı değil şimdi
Soyun ziynetinden, çıplak zılgıtlar kuşan
Filistinli kadın, konuşur yüreğinden İsa'yı
Göklerden yere indir artık cihadı
Zafer rahminde bir tohum
Çağır heykelleri, tüm kaideleri uyandır
Sen ağlama, duvarlarına aldırma insanlığın
Tahtakuruları kemirirken sütunları
Süleyman avutuyor Hanzala'yı
Beytülmakdis avlusunda

Süt yerine kırbalardan kan sızıyor bugün
Yüz yıldır uyku damıtıyor saki

Sulbünden fare kaynayan dağlar
Eteklerinde mahpus kaldık bugün
Mutlu çocuk doğurma sen bize kadın
Kudüs'ü bir yetim gibi omzunda taşıyan
Bin kere adam yetiştir iklimimize
Elinde mühürle salınsın da yürüsün
Beytülmakdis avlusunda

Ayetleri beline dolayan kadınlar
Ne bilsin bir adam yaratmak nedir
Reklâm arasında büyüyen ne bilir
Kudüs'te nasılmış şehit doğurmak
En güzel tohumdur toprağa oğullar
Alnında gülden oyalar, kadere gülüp oynar
Hasat zamanını bekler Filistinli kadın
Ki ağlamak bir Filistin tatlısıdır
Aslan başlı çocuklara dağıtılır
Beytülmakdis avlusunda

Uzaktayım ben şimdi bu kentten
Ölen bu kentten
Kanayan bir şehir bestesi içimde
Öldürülen kadın yüzünden
Zamanı küskün bohça gibi alıp giden
Bir kadın yüzünden
Döküleni Burak içerken
Az önce dağılmış gibi kutlu cem
Son safa yetişmiyor hiçbir mısra
Beytülmakdis avlusunda...

SADIK KOÇ

(1981-Aybastı/Ordu)

MÜZMİN ÜZGÜNLÜĞÜMÜZ BİZİM

Bazı büyük toplumsal olay ya da durumlar karşısında tek başına oluşumuz aynı zamanda tesellimiz de olabiliyor. *Bir başıma ben ne yapabilirim, elimden ne gelir ki* diyerek büyük ve ciddi bir toplumsal hareket, tepki beklentisine giriyor, tek başınalık ya da çaresizlik hissiyle avunuyoruz. Küçük büyük, kişiler ya da toplumlar arası her sorun için geçerli bu durum. Müslüman dünyanın sorunları söz konusu olduğunda da böyle tabii.

İsrail, bütün dünyanın gözleri önünde defalarca Gazze'yi bombalıyor, Kudüs'ü işgal ediyor; Mescid-i Aksa'ya girmeyi yasaklıyor ya da Müslümanı rencide ederek girmesine müsaade ediyor, Irak'tan sonra Suriye'de milyonlarca insan öldürülüyor, tek tek, kendi halimizde insanlar olarak kahrolmaktan, maddî yardımdan başkası gelmiyor elimizden. Elimizden geleni yapmış olmak tesellimiz oluyor, yine çaresizlik hissi yetiştiriyor imdadımıza. Teselli olmak da başka şekilde rahatsız edici aslında.

Bu konuda halkın masum olduğuna inanıyoruz. Halk, hakikaten kahroluyor, elinden geleni yapıyor. Elinden gelmeye niyetlenenlerin olduğunu da biliyoruz. Kolaylaştırılsa, yolu, usulü gösterilse gidip savaşılabilecek kadar (savaşanların olduğunu da biliyoruz) Müslüman dünyanın sorunlarını dert edenler az değil.

Bugün sorunsuz Müslüman bir coğrafya yok. Kardeşlik hukuku

bunu imkansız kılıyor zaten. Ama bugün Müslüman halkların sorunları katlanarak artmış ve doğduğu toprakların sınırları içinde kalamayacak ya da çözülemeyecek hale gelmiş durumda. Ülkemiz bu durumun farkında olarak gücü nispetinde elinden geleni yapıyor. Elden gelen yetmiyor ama. Çünkü her meselenin ikiden fazla tarafı oluyor çoğu zaman. Mesele sadece Türkiye tarafına kalsaydı birçok sorun Müslüman halkların gündeminden çoktan çıkmıştı.

Bir de şu var: Gazze yine bombalanıyormuş desen bir mecliste, Mescid-i Aksa'ya girişlere izin vermiyormuş İsrail desen, *“ama onlar da onlara toprak sattı”* diyenlere katlanmak zorunda kalıyorsun. Meseleyi daha yakından takip edenlerin de olduğu bir meclisse bu, *“Filistin ya da Kudüs meselesi Türkiye'nin ya da Müslümanların öncelikli meselesi midir?”* diyenlere rastlıyorsun. Müslüman ülkeleri yönetenlerin ağzından çıkmayan cümleleri Maduro'dan duyup helal olsun diyor, Venezuela'nın ya da Maduro'nun Müslüman olup olmadığını merak ediyorsun. Çözumsuzlük her haliyle üzgünlüğümüz. Biz üzülürüz yalnız, kardeşlerimiz şehîd oluyor. Allah ümmet-i Muhammed'in yardımcısı olsun.

İYİ HUYLU ATLAR VE KILIÇLAR

Elimde bir kızcılık sopası
Yürüyorum
Düşünüyorum da
Ben yürüdükçe
Kuş sesi oluyor kuş sesleri.
Ben hatırladıkça Kudüs Kudüs oluyor benim Kudüsüm
Görmeden sevdiğim kardeşlerim kafire direndikçe
Görmeden sevdiğim şehir bizim oluyor.

Bizim olmayan dünyanın kulakları kör
Böylece Kudüs oluyor mahşere benim sağır ıssız yürüyüşüm
Yürürken bir yardım ummuşum kardeşlerimden
Bir yardım gelmeyişi
Eli birbirinin elinde değil
Boğazında olan kardeşlerimden
Bir uyanış ummuşum yine de
Ümidim tam tükenirken
Başkalarının iyi şeyler umduğunu ummuşum
Ümitten üzünlüğe böyle
Ve öfkeye savruluşum.

Sen ey öfkemin Kudüs'ü
Ey baştan ayağa öfke kesilmiş şehir
Tek başına iftar sofralarındaki garipliğim ey
Kötü bi söz işitinceki yetimliğim
Ben içmedim nitratlı sularından senin

BENİM ADIM KUDÜS

Ben yalnız uzaktan uzağa iyi huylu atlar düşledim sana
İyi huylu atlar Hamza yürekli müminleri cephelere götüren
Kılıçlar düşledim kınını unutmuş
Çifte su verilmiş çelikten
Ya Allah bismillah diyerek dövülen
Gelmedi elimden başka şey
Düşledim ve yetinmediğimde bununla
Kafirlerden, bir Müslüman kadar
Hak verdim Venezuela devlet başkanı Maduro'ya
İsrail'in Filistinlileri katlini kınamaktan başka şey yapmayanları
kınadığından
Ancak buğzedebilen Müslümanlığımla

CAHİD EFGAN AKGÜL

(1982-Adıyaman)

GAFLET GÜNLÜĞÜ

10 Mart 2017

Biz kolamızı yudumlarken Kudüs'te ezanlar sustu.

Hemen kola içmeyi ve İsrail mallarını tüketmeyi bıraktık. Çünkü biz Müslümanların aklına gelen tek ve en etkili çözüm İsrail mallarını boykot etmektir.

Biz boykot ederiz ve düşmanlarımız behemehâl kahrolurlar.

Mesela biz, bir Filistinli öldürülünce sosyal medya duvarlarını hemen ağlama duvarına çeviririz. Kardeşlerimizle aramıza en güçlü ve en yüksek duvarı biz öreriiz. Ağlamak konusunda da pek mâhirizdir. Birkaç kanlı fotoğraf bulup paylaştık mı bizim için görev tamamdır.

14 Temmuz 2017

Mescid-i Aksa'da cuma namazı kaldırılmadı bugün. Kılıımız kıpırdamadı. Ne de olsa İstanbul'da, Bursa'da, Ankara'da kılabilirdik cumalarımızı. Henüz bizi ilgilendiren bir durum yoktu demek ki. Süleymaniye, Ulu Camiler, Kocatepeler tıklım tıklım şu an. Sıkıyorsa İstanbul'da yasaklasınlar cuma namazını. Siz o zaman görün benim, ne cevval ne şecaatle dolu bir Müslüman olduğumu.

19 Temmuz 2017

İbrahim Tenekeci Ağabey Kudüs hakkında bir yazı yazmış. İçin-

den geldiği gibi. Adem Turan Ağabeyin, Kudüs şiirleri seçkisi için kendisini telefonla aradığından da bahsetmiş. Telaşa kapılıyorum. Adem Ağabey beni de mutlaka arar diyorum içimden. Saniyeler içeriğinde mâzimi kurcalıyorum. Yazdıklarımı gözden geçiriyorum. Kudüs hakkında tek bir kelime etmemişim. Eyvah diyorum kendime. Yazıklar olsun bana. Filistin genelinde ve Gazze özelinde metinler yazmışım. Ya Kudüs? Kudüs hiç mi aklıma gelmemiş? Hiç mi takılmamış vicdansız vicdanıma. Bir vicdanım var mıymış? Sosyal medya duvarlarında ağlamaktan başka bir şey yapmamışım. Yapmamışız. Bana mağfaret eyle Rabbim!

20 Temmuz 2017

Bilgisayarımı açtım. Bir word dosyasına "Kudüs" ismini verdim. Üzerinden bir ay geçti. Tek bir satır yazamadım. Adem Ağabey de aramadı. Yazmam için araması mı gerekiyordu? Şairlerin, yazarların, gönül coğrafyamız hakkında kalem oynatması için ortalıkta kan ve vahşet mi olması gerekiyordu illâki?

16 Ağustos 2017

Adem Ağabey'den beklediğim telefon geldi. "Çok geç arayabilirim seni, Kudüs için bir şeyler yazar mısın dedi?" Umutlandım. Göğsüm genişledi onunla konuşunca. Telefonu kapatınca hüznün ve umutsuzluk kapladı tekrar yüreğimi. Günler geçti ve ben halen Kudüs hakkında tek bir satır olsun yazamadım. Her konuda şakiyan gönlüm, Kudüs deyince çorak bir toprağa döndü. İlahî huzurdan kovulmuş gibi huzursuz oldum. Kahroldum.

20 Ağustos 2017

Bütün gece Nizar Kabbani'den, Mahmud Derviş'ten, Nuri Pakdil'den, Cahit Zarifoğlu'ndan, Arif Ay'dan, Filistin ve Kudüs şiirleri okudum. Anladım ki Filistin zaman aşımına uğramayacak tek davamızdır. Anladım ki Kudüs özgür olana dek, hepimiz gafletimizin esiriyiz.

28 Ağustos 2017

İyi ki Nizar Kabbaniler, Mahmud Dervişler, Nuri Pakdiller, Arif Ay'lar var. Yoksa gafletimi nereye saklardım?

GAFLET ONLINE

Kudüs'te ezanlar sustu ve ben gafletime sarınıp uyudum
insanlığımı kaybettim ey ahâli gören var mı
daha demin şuradaydı hemen şuracıkta işte
ceplerimi yokladım çabucak kalbimi yokladım biraz aklımı
çekmecelere baktım ruhumu karıştırdım yok yok yok
bir vicdanım vardı yanıma almıştım bulamadım
kalu beladan gelirken düşürmüş olamam değil mi?

Aksa'da namaz kılınmadı bugün ve ben sağıma dönüp uyudum
Çünkü bir işe sağla başlamak sünnettir bizde
Mesela twit atarken sağ elimi kullandım
feysbuk duvarında uzun uzun ağladım
dm'den seslendim islâm dünyasına
önce sağa sonra sola sonra yine sağa sataştım
büyük bir yudum aldım kolamdan ve kahrol isrâil dedim
hamdolsun klavyeyle giriştiğim cihattan
bugün de sağ salım çıktım.

Toza toprağa bulanmadan ne güzel savaştım
ne güzel öldürdüm düşmanımı kana cana bulaşmadan
anne bak ben mücahit oldum klavyeden kalkanım
sözüm kılıç olmuş anne bak kaç bin beğeni aldım.

Offline of karşığı dağlar of ulan of
bendeki her yöne sınırsız bir gaflet
uzun süre kardeşlerime çevrimdışı kaldım
affet rabbim affet tekrar sana bağlandım.

GÜVEN ADIGÜZEL

(1983-İzmir)

SONSUZLUK BAHÇESİNDEN BİR ŞEHİR; KUDÜS

Kudüs, alının ortasında masmavi bir deniz. Oğullarımızın ve kızlarımızın sancağı. Vaktin sofrasında koca bir *geçmiş* ve nefesi yıldırımlarla yıkansa da hiç *geçmemiş* bir şehir. Sesi belirsiz uğultular gibi değil, ilahî bir müzik gibi yankılanıyor sessizliğimizde. İnsan ve zaman. Kudüs'ün kalbine çivilenen. İçinden geçen zamanın, zamana intisap eden o ruhun ve çok uzun bir yorgunluğun sebebidir Kudüs, herkes ve her şey onu bilir. Göğ e göğsünü yaslamıştır çünkü. Göğsündeki kurşun erir. Burda bir şehir.

Kudüs, incilerin ve merhametin şehri. Gölgesinde bütün bir insanlığın soluklanacağı o sırlı ağaç. Yıldızlar yağmıştır kubbesine. Dalları, yaprakları ve azametli gövdesiyle asırlardır aynı yerde. Aynı yerde, ölümsüz ve şahit. İsrailoğulları yüz çevirirken peygamberine, cümle Enbiya saf tutarken ilk kiblede ve Meryem'e üflenen o müjde. Gökte yapılmak ve yere indirilmek varmış kaderinde. Güneş kırıkları düşmüştür efsunlu pencerelerine ve goncalar serilmiştir nurlu gerdanına. Kılıç şakırtılarından mirastır. Burda bir şehir.

Kudüs, taşlarında binyıllık ezeli sır. Kendi gölgesinde büyüyen bir nehir. Yüzünü döndüğün yaşlı kalbin. Selahaddin el-Eyyubi'nin, surlarını bile incitmek istemediği o şiir. Beytü'l-Makdis'in hatırı. Miraç'ın

kapısı. Ayak izlerinden kıyamete uzanan bir ömürlük kadim pusula. Dört kutlu elçi; Davud, Musa, Yahya ve Zekeriya. Aksa'nın dört kapısı hatta; Esbat, Magaribe, Silsile ve Hıtta. Zeytin Dağı'nda yanan ateş. Yakupların ve Yusuf'ların diyarı. Hz. İbrahim'in imtihanı, Hamza'nın kalkanı ve ol ki kâinatın taştan izi; Kubbe't-üs Sahra. Burda bir şehir.

Kudüs, sonsuzluk bahçesinden bir çiçek. Ömer'in (r.a) adil şehri. Kuşların ebedi sesi. Hz. Süleyman'ın bilgeliği, nazarı ve hediyesi. Kul yapımı elbet, kuldan öte kuldan ziyade. Ve semaya fısıldanınca adı, beşik gibi sallanır arzın yedi kapısı. Kabbani'nin “*ey yerin göklere en yakın avlusu*” derken söylediğidir şimdi.

Kudüs'ün o sırlı gözleriyle yeniden tanışmanın vakti!

SHIFA HOSPITAL

Hayır, betonların altında açan filizlerin öyküsünü
Kimlik kartlarını, Balfour'u ve gün dökümünü
Hayır, darağacında Hümeýrad'ın kalemi asılı dururken
Paletlerin ezdiği o güneşin türküsünü söylemeyeceğim.

Hayır, elinde sapan taşıyla koşan çocukların
Asaletin hükmü değil, adaletin ve çok taraflı sözleşmelerin
Dökme kurşunların, Nekbe'nin, fosforlu gecelerin ve göçmen
kuşların

Tanıdığımız o üryanlık ve *ajanslara düşen* fotoğrafların
Hayır, bir Filistin varsa ve olacaksa, yine bir Filistin
Altı gün değil mağlubiyet, savaş bir ömür, kalbin ve mevzilerin!
Demir Kubbe çökmüyorsa *benî isrâîl*'in üstüne, kaydet; ana ara-
bi!

Hayır, ek protokoller ve maddelerle boğmaya azmedilen
Adım Mohammed değil, Ahed değil, Zakaria değil, Ismail değil
Refah Kapısı'ndan yılan ısıklarıyla geçerken en çok
Üstümüzde, evet tam üstümüzde, secdeye giden üstümüzde, en
çok;

Kayıtlardan düşülen zeytin gözlü çocukların ah'ı kalacak! En çok.
Kaydet; ârun aleykum!

Hayır, burada ekabirlerin ve müstekbirlerin hükmüne itiraz et-
mekler

Uluslararası toplumlar, çelik yelekli barış güvercinleri ve diğer
züppelikler

Hayır, burda zehirli bir örümcek ak gerdanına yapışmışsa o bin yıllık ümidin

Hayır, ördüğünüz duvarların, getirdiğiniz cehennemin ve taptığınız yalanların

Filistin hiç değil, barış görüşmeleri falan, vadedilmiş zulümler ve Babil'in esirleri

Kaydet; Bitakat Huvviye!

Hayır, Heniye'nin gülüşünden başka yanardağlar üstüne

Güzel bir ölümün hatrına yaslandığın o 'zor yurdu'nda

Kumsalda maç yapan çocukların arzı titretecek gazabına!

Hayır, burda şiirler, kelimeler, yaldızlı hükümler değil,

Hayır, burda son kez ve hepimiz adına ve yüksek sesle

Ya'bed dağına çekilirken şehit olan el-Kassam konuşacak!

ÖMER HATUNOĞLU

(1983-Erzurum)

“İMAN VARSA İMKÂN DA VARDIR”

Filistin davası tüm iman ve vicdan sahiplerinin meselesi değil mi? Filistin davası tarih sahnesine çıktığımız devirlerden bugüne varoluşumuzun alameti olmadı mı? Kudüs’te, ilk kiblemizde, kutlu Nebi’nin kutlu durağında var olmayacak mıyız bundan böyle? Filistin davasını, sadece Filistinli çilekeş ve onurlu kardeşlerimizin yorgun omuzlarına mı bırakacağız? Hayır, gün gün devreye sokulan planlara alışmayacağız, bu sinsî oyunları kanıksamayacağız, kabullenmeyeceğiz. Hz. Ömer’in, Selahaddin-i Eyyubi’nin mirasını terk etmemizi kimse beklemesin bizden.

Mekke’yi, Medine’yi kutsal bir emanet olarak koruyup kollamanın yolu Kudüs’ten geçer, bunu biliyoruz. Müslümanların bir karış topraklarından cayacak lüksleri yok. Bizim derdimiz ne kuru bir cihan kavgası, ne de yoz bir toprak fetişizmi. İslam’ın mutlak hakikat ve Müslümanların da “iyiliği emreden kötülüğü nehyeden hayırlı bir ümmet” olduğuna iman ettikçe tavsamak, pörsümek, vazgeçmek, görmezden gelmek, umursamamak, duymamak olacak iş mi? İman, omuzlarımızda bir emanet olarak varsa imkân da vardır, güç de takat da. Kılı kırk yaranların, plan üstüne plan yapanların, hesâbîlerin başını yesin hesapları! Bizim sermayemiz hasbîliğimiz, samimiyetimiz. Ümit kırıcıların, köhnemiş idraklerin, pörsümüş gönüllerin laf u gûzaflarına ihtiyacımız yok. İstatistiklerin, sayısal verilerin, oranların canı cehennem!

Bize maddenin, aklın, bilimin, teknolojinin, kişi başına düşen millî gelirin, siyasî hesapların... hikmetlerinden, olmazsa olmazlarından dem vuranlara, türlü türlü komplo teorilerinin içinde debelenip duranlara, aklını zalimlerin satranç oyunları ile bozanlara, kanaldan kanala tavşan kovalar gibi haber kovalayanlara diyoruz ki ruh yoksa, iman yoksa, idealizm ve adanmışlık yoksa bu dedikleriniz olsa olsa rahatımızı arttırıcı kuş tüyü yataklar olur.

“İnanıyorsanız en üstün sizsiniz” gerçeğini unuttuğumuz anda “gelişmekte olan ülke” olmaya devam ederiz. Güçlülerin, muktedirlerin araçlarına, yöntemlerine ağız suyumuzu akıtır dururuz.

Yeniliğe ve yeniliğin araçlara karşı mıyız? Hayır. Samuraylar gibi silaha karşı kılıçla mı savaşaacağız? Tabii ki hayır. O zaman nedir derdimiz? Derdimiz şu ki bilimde, ekonomide, savunma sanayisinde ne kadar ileri gidersek gidelim “insan” unsurunu ihmal ettiğimiz yerde bütün bunlar kendi evlatlarımız eliyle kendi değerlerimize, kendi medeniyetimize dönüyor. Bunu daha kaç kere tecrübe edeceğiz? Bugün başta kendimiz olmak üzere, evlatlarımızın, eşlerimizin, dostlarımızın “ruh”a olan ihtiyacı her zamankinden daha fazla. Çağın bilgi teknolojileri aklımızı, zihnimizi, benliğimizi adeta ipotek altına alıyor. Maddemiz ruhumuzun rağmına durmadan palazlanmakta. Bize her şeyden önce “ruh” lazım, “şuur” lazım, “aşk” lazım. Geçmişte imkân yoktu ama ruh vardı. Şimdi imkânlar her geçen gün parlıyor, akıl almaz bir hızla gelişiyor ama ruhlarımız maalesef çağın fırtınası karşısında savrulup duruyor. Şiirsiz bir cemiyete döndük. Şiir asla oyun ve oyuncak değildir. Şiirsiz bir cemiyet ölü değil de nedir? Şiir yoksa ruh da yok şuur da.

Bütün İslam beldelerini ve bu beldeleri zümrüt, elmas, altın, yakut gibi dünyanın dört bir tarafına saçan medeniyetimizin özünü, ruhunu kazanmakla mükellefiz. Mekke, Medine, Kudüs, Gazze, Halep, Tahran, Bosna, Bakü, Buhara, Tebriz, Bağdat, Süleymaniye, Kahire, Diyarbakır, İstanbul, İzmir... hepsi İslam’ın beldeleri. El emeği göz nuru şehirlerimizi ve bu şehirlerin daha baharlar, yazlar görmemiş bebelerini, telli duvaklı gelin olmayı kuran gencecik kızcağızlarını, hastalarını, yaşlılarını, namuslarını, aralarını, şereflerini, haysiyetlerini imanımızı koruyup kolladıkça koruyabileceğiz. Her şeyin başı iman, ruh ve şuur... “İman varsa imkân da vardır.”

VE İŞTE KUDÜS BİR NAZLI GELİN

*Adriano Sofri'ye hitaben**

önce alın, sonra göğüs
ve sonra omuz başları
istavroz çıkardı topu birden
Selahaddin geliyor!..diye ünledi çanlar
Se-la-had-din diye kekeledi keşiş
dişleri zonkladı derinden
ve zangır zangır kozalağı göğsünde
burgu burgu bakışları
oydu demir zırhlı bedenlerini askerlerinin
ve kalplerine dek değdi ürpertinin çelik temreni
korku aktı damarlarından kiremit rengi
gözleri silah bıraktı oracıkta
dizleri üstüne çöktü keşiş
kaskatı öleyazdı

tırnakları yanaklarına geçmiş
saçları ellerinde, kalbi elinde
keşişin iniltisiyle bölündü aşk seremonileri
karardı tül perdelere sarılı mehtap
ışıkları kesildi cırcır böceklerinin
kadehleri devrildi kahkahalarıyla beraber
semirgen savaşçıların
kızgın yağlar soğuyuverdi birden
ve toz dağlarından

Selahaddin çıkageldi

Selahaddin, sırtında cübbesi Mekkedir
ve Medinedir yeleleri, kızıla çalan atının
gözüne sürmedir Bedir

can yanmasın dedi Selahaddin, Kudüs benim
ve ben Kudüsüm ey canlar yanmayın
hücrelerine dek yanmış bir adamım ben Kudüs aşkına
ey canlar bir de siz yanmayın

biri mahmuzladı atını Selahaddin'e doğru
tepeden turnağa zırhlı, demir yığını bir süvari
bir çift göz değdi imanlı
ve sonra su verilmiş yatağan
kalbi oyulmuş bir ağaç gibi yıkıldı süvari teke tekte
teke tekte yürek galiptir her zaman

iğnemizin ucuyla yıldızları toplarız biz
oruçluyuz iftarsız ve sahursuz
uyku bize zehir görüyorsunuz
namert adam doğurmadı kadınlarımız
ve ninnilerimiz Kudüstür bizim

kavgaya hiç bu kadar bilenmemiştik
hazır işte sapanlarımız, mancınıklarımız
yüreği mangal neferlerimiz
ve işte kefenlerimiz
bir asır daha bekleriz şuracıkta
Kudüs'ün gözleri kehribar

Bir kere girdiğimiz yoldan döndüğümüz var mı bizim
kalles olsa kolumuz taşımayız omzumuzda
ve işte Kudüs bir nazlı gelin
kolları kollarımızda

* *İtalyan La Repubblica gazetesinde Haziran 2015 seçimlerinden sonra Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı kastederek "Yeni bin yılın Selahaddin-i Eyyübi'si son metroda durduruldu." diyen yazara hitaben yazılmıştır. (Diriliş Postası'nın manşet haberi 9 Haziran 2015)*

BİLAL CAN

(1986-Batman)

EY KUDÜS! SEN BİZE, ÖMER'DEN SELAHADDİN'DEN KALAN MİRASSIN

Kudüs, düşüne yattığımız bir rüya, büyüttüğümüz çocukluğumuz, şehirler içinden kutsal bir şehir. Peygamber iziyle şereflenmiş ilk kible.

Seni yüreğimize koyan seni koruyacak. Şimdi sokaklarında asil gönüller seni sarıp kollarken bilmelisin ki başkaca yürekler de dünyanın farklı iklimlerinde senin için çarpıyor.

Sen bir rüyasın, bir mefkûre, sen bir amaçsın bu dünyada, bir cennet. Sana ulaşanlar Ömer'i anıp o adalet timsalini selamlıyor. Selahaddin'i çağırıyoruz her gece. O muhteşem komutanı.

Karakoç'taki o çağıldayan sessin sen: "Gökte yapıp yere indirilen şehir".

Pakdil'de en büyük mefkûre: "Yürü kardeşim/Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin". Sen şiirisin tüm Müslümanların, sesisin.

Seninle büyüyen çocuklar daha mutlu, seninle büyümüş büyükler daha hüzünlü.

Senin acına ve sevincine ortak olan insanlar, insanlığın o kadim mirasına sahip çıkıyor.

Sen yerin üzerinden yerin altına kadar nurla donanmış olan kurucu şehir.

Selamlıyoruz seni.

FİLİSTİN OLUYORUM GÖZLERİNDE

Bugün ben başka bir savaş verdim aşka
Sessiz çığlığımı kim duyacak
Seyredecek figanımı, akıp durduracak
Dahi firakında kim söyleyecek şarkıları
Şiirleri kim tutuşturacak
Kimin için yazılacak onca ağrı
Bitmeyecek çığlıklarım
Filistin olacağım ben bugün gözlerinde
Kan akıtacağım dipsiz yalnızlıklara
Bırakacağım yine gözyaşlarını
Elinle ineceğim kuyusuna Yusuf'ların
Gözlerine değen gömleği olacağım Yakup'da
Açılacağım geceler boyu
Seyredeceğim bedenimi dervişler gibi
Gündüzleri sıralayacağım nağmeleri
Bitmeyecek çığlıklarım
Bitmeyecek ahım, figanım
Bitmeyecek...
İliklerini kaybeden düğmeler gibi
Sökülüp sedef dallarında çöllerin
Mecnun var diye Leyla bilinmez ki
Leyla yok diye ağlayacaktı mecnunlar
Yoklukla yazılacaktı her şiir
Yoklukla damıtılacaktı gül suyu
Yoklukla ağlayacaktı geceler,
Yoklukla ağlanacaktı her gece...
Şimdi kim bilir hangi boşlukta çiziyorsun gözlerini

Ellerini hangi taş uzatıyorsun bilmiyorum
Nereye baktığını da görmüyorum üstelik
Gözlerin benden öte diyarları seyrediyor
Gülümsemiyor parmak uçların eskisi gibi
Saçların tel tel savrulmuyor rüzgârlarda
Sen de bitmeyecek çılgınlardasın
Sen de çılgık çılgıçasın
Sondan başa işliyor saatim işte
Son anındayım “bitti” sesinde gözyaşlarım
Çağlıyor çağlıyor seller boyunca
Hangi filistindir bu yüreğime bıraktığın
Hangi sapan taşıdır intifadanın

Sondan başa işliyor sessiz saatim
Günler merhaba ile başlamıyor artık
Her güne kelimeleri sıralamıyorum mesela
Denizi görmüyorum eskisi kadar
Karanlıklar mekânım oluyor
Sessiz sürgün yerleri dinginliğim
Kursağında cam kırıkları hissediyorum
Bugün ben başka bir Filistin oldum
Şehitler verdim kandan boğulmuş
Yenik düşmüş savaşlarda
Fethedemedim bugün zamanı
Bugün ben başka bir savaş oldum

Yenik düştüm siyahlığında gecenin
Yokluğun darmadağın etti sözlerimi
Korktum. Hem de yıllar var ki
Korkmadığım kadar

Bugün ben Filistinli bir ananın
Gözyaşları oldum

Yenildim. Ah yar! Yenildim
Ezikliğiyle vuruldum
Yırtıldım bu gece
Şiirlerim sustu, kalemim tükendi

Bugün ben yokluğunda
Filistinin duvarlarında
Yapışıp kaldım
Yenik düştüm.
Yenildim...
Saçlarında akıp kaybolmalıydim halbuki
Gözlerinden içmeliydim kevseri
Savaşmalıydim halbuki yırtarcasına bedenimi
Ama yenik düştüm işte. Ah yar!
Yenik düştüm... tutamadım göz yaşlarımı
Bu yüzden ben bu gece başka bir savaş verdim aşka
Ah yar!

Yenildim yokluğuna
Kayboldum darmadağın,
Yıkık, bulanık, ezik
Metropoller yansıtmadı hüznümü
Mezarlıklar taşımadı bedenimi
Ağlasam çağlar boyu
Acaba anlar mıydın beni.. Ah yar!
Anlar mıydın...
Ah yar! Gitmeyi bilemedim
Bilemedim ayrılmayı gözlerinden
Bütün savaşlarım bu yüzdendi
Bu yüzdendi yangınlığım
Şimdi kendimi bir Filistinli
Çocuğun gözlerine bırakıyorum
İntikam alırcasına her şeyden
Saldırıyorum, kusuyorum hıncımı
Taşlar boyu
Ben Filistin oluyorum
Filistin gözlerinden uzakta

TUBA KAPLAN

(1988-Kütahya)

KOŞARKEN SANA

Sen yenilmişsin gibi yazmayacağım Kudüs. Sen orada ihtişamınla varsın. Etrafında canını sana feda edecek milyonlarca Müslüman varken, ben sen yenilmişsin gibi yazmayacağım. Müslümanlara kızmayacağım. Biz hep meydanlardaydık. Altmışını geçmiş babam on beş saatlik yolu Özgür Kudüs diye bağırarak için gelmedi mi İstanbul'a? Küçücük çocuklar, kızlar, oğlanlar Özgür Kudüs diye bağırmadı mı İsrail askerlerine korkusuzca? Ya kadınların Filistin, ya onlar? Bize izzetle savaşmayı öğretmediler mi küfre karşı.. Ya sana olan anlatılmaz sevgimiz Mescid-i Aksa? İsrailleri korkutan bu sevgi değil de neydi?

Sana yenilmiş gibi yazmayacağım Kudüs. Sen kafirlerin ve onların işbirlikçileri zalimlerin, satılmış politikacıların, üç buçuk soysuzun, simsarca ve barbarca muamele gösterdiği bir işgal politikası altındasın, hepsi bu. İzzetli olan sensin. Kahraman olan sensin Kudüs. İçimizdeki Kudüs sevgisini her gün yeşerten sensin.

Ben çocukken Kudüs marşlarıyla büyürken, oğluma şimdi de Kudüs şarkıları söyleten sensin. Babamla meydanlarda Kudüs için yürürken, şimdi de babamla beni yan yana getiren sensin Kudüs.

Kudüs sana yenilmiş gibi yazmayacağım! Seni bana kardeş kılana hamd ederek yazacağım. Sana geleceğim her günü çocuklarımla takvimden çizerek, seni dualarıma alarak, sana köle olmadan izzetle, sana onurumuzla gelerek, sana özgür olarak yazacağım Kudüs.

Büyük topraklar, Kutsal topraklar köle olmayacaksınız!!

Ve onlar bunu asla anlayamayacaklar..

AYAĞA KALKARKEN BİR HALK

ben ali'nin cenklerini kudüs'e kardeş kıldım
mızraklarımı biledim zırhımı kuşandım
atımı eyerledim savaşı kuşandım
ezanı sende duymak istedim
seni görmek istedim ellerimle tutmak seni

altmışını geçmiş meydanlarda hala babam,
yenilmeye burdan başladım babamdan.
hiç başlatamadığım savaşı
yakmadığım gemilere hiç
komutan olmadığım meydanlara
kılıcım kınında yenildim
yenilmeye kudüs'ten başladım

ben büyürken topraklarında küçülen
bir mescidi aksa'yı taşıdım sırtımda
uzun gecelerine sığınak olamadım
seni isteyemedim savaşlarım içimde
öfkem içimde öldü.

sokaklarında koşan ben olsaydım
üzerine ateş saçılma da terk etmeyen şehri
ben olsaydım sana nöbet tutan
bir filistinli olsaydım üç israil askerine karşı
ölümü kollayan ölümü kuşatan
secdede kafir asker sırtıma geçirirken tekme

BENİM ADIM KUDÜS

arkamı dönüp küfre tüküren ben olsaydım

sana o zaman gelebilirdim ancak

Beni kardeş Kabul et kendine

Beni kıblene eğilen baş Kabul et

Kurtar beni kudüs

ZEYNEP TUĞÇE KARADAĞ

(1988-Aksaray)

KUDÜS ve SESSİZLİK

“Ve Kudüs şehri. Gökte yapılp yere indirilen şehir

Tanrı şehri ve bütün insanlığın şehri.”

Sezai Karakoç

Kudüs, hoşgörünün şehri. Hz. Davut, Hz. Süleyman, Hz. Zekeriya, Hz. İsa, Hz. Musa gibi peygamberlerin yaşadığı, efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v.)'in Mirac'a yükseldiği şehir. Üç din için de mübarek olan bu toprakları almaya herkes niyetlendi. Babiller, Persler, Büyük İskender, Romalılar, Yahudiler, Haçlılar, İngilizler ve İsrail'in zulmü.

Şehrin huzurlu yılları, Hz. Ömer'in fethi ile İslam topraklarına katıldığı zaman başlamıştı. Daha sonra çok el değişirse de Yavuz Sultan Selim'in fethi ile Osmanlı İmparatorluğu hakimiyetinde geçen yıllarda tekrar huzuru buldu. Ne zaman ki Kudüs, İslam topraklarından çıktı o zaman sayısız zulme tanık oldu.

Günümüzde İsrail, Kudüs'te ezan sesini yasaklamış durumda. Düşünsene, Müslümansın ama ezanı dinleyemiyorsun öz topraklarında. İsrail güçleri, mübarek gün, mübarek ay demeden hoşgörünün, barışın şehri olarak bilinen Kudüs'ü kana boyamaya devam ediyorlar. Bugün Şam Kapısı, Şehitler Kapısı olarak adlandırılacak hale getirildi. 2015'te Mescid-i Aksa'da namaz kılmak için kapıya giden on dokuz

yaşındaki Muhannad Halabi'nin öldürülmesiyle başlayan süreç, İsrail askerlerinin şüphelendikleri Müslümanları rastgele öldürmeleriyle devam etti. Son iki senede bu şekilde öldürülen Filistinli gençlerin sayısı üç yüzü geçerken bizler hiçbir şey yapamamanın acizliği içindeyiz. Onlar birer sayı olurken haber bültenlerinde, bizler utancımızdan ölmüyoruz niye?

Öldürülenlerden biri var ki onu hiç unutmadım. On altı yaşında, genç bir kızdı, Şam Kapısı'nda elini çantasına atmasıyla öldürülmesi bir oldu. Yaşından daha büyüktü vücuduna giren kurşunların sayısı. Yirmi kurşunla, kimsenin ona yardım etmesine izin verilmeden, bembeyaz merdivenleri kızıla boyayarak teslim etti emanetini. Fatıma, Filistinli şehitler ile İsrail zindanlarındaki mahkumların hakkını savunmak için beş gün boyunca bir şey yememişti. Ona dair detayları öğrendikçe, Hz. Ömer, Fatıma'yı tanısa severdi diye geçirdim içimden. Hz. Ömer'in fethettiği şehirde adaleti arayan o kızı hiç unutmadım. Fatıma şehit oldu, dünya ise bunu izledi. Filistin için daha ne kadar susacağız bilmiyorum. Filistin elimizden çıkalı yüz sene oldu, bu yüz senede önce İngilizlerden daha sonra İsrail'den çekti. İsterim ki tekrar İslam topraklarına girsin ve bu zulüm sona ersin.

Ellerine taş alıp tanklara karşı direnen çocuklar, Hz. Davut'un Calut'a attığı taş gibi sağlamlar. Bir gün o taşlar yerini bulacak, şehir gerçek sahiplerine geri dönecek inanıyorum. O çocukların yüzlerine bakınca, kendimden uzaklaşıyorum. Bizler izlerken, onlar ölmeye devam ettiler. Bu yükü taşımak çok ağır. Zamanla bir şey beklememeyi öğrendiler belki. Çünkü gözlerine baktığımda kendilerini kurtaracak tek gücün Allah olduğuna inançlarının tam olduğunu görüyorum. Hal böyle iken sessizliğimiz yıkıcı. İnsanlardan bir şey beklemeyi bıraktılar çoktan, yine de gel atalım elimizdeki taşları, Müslümanın Müslümana sessiz kalması zulümden beter böyle. “*Yürü kardeşim/Ayaklarına bir Kudüs gücü gelsin.*”

BERAT BIYIKLI

(1990-İstanbul)

BİR ARKETİP OLARAK KUDÜS İMAJI

Yaşamakta olduğumuz zamanların en temel vasfı; bazen akla yatkın, bazen de ulaşılması güç idealler kurup yaşayışı buna göre tanzim etme itiyadıdır. Esasında modern insanın varlık alanlarını (yani kendini) tanımlamak ve bir bakıma da bu yaşayışı kolaylaştırmak uğruna seçtiği bu yol, dalgalanmalar halinde bazı işlerin makbul, bazılarının da umumda hoşnutsuzluk yaratacak hale gelmesine neden olur. Mesele evvelce makbul kabul edilen tebliğin şimdilerde -bazı kimselerce- özel hayatın ihlali derecesinde şedit bir itirazla karşılanmasını ancak bu yolla açıklamak mümkündür. Bunun sebebi ise, pratikte modern insanın birkaç asırdan eski olmayışı, yani bir bakıma onun mevcudâtın taht-ı hâbında, uyuyan huysuz bir çocuk olgunluğunda olmasındandır.

Hâl böyle iken mevcut yaşayışta makul kabul edilen her iş, modern insanın varoluşunu sağlamakla beraber, aynı zamanda onu tanımak isteyen bizler için de yaşadığı evreleri anlamamıza yarayan bazı imajlar vücuda getirir. Bu sayede edinilen tecrübeler gelecek nesillere bir meşale gibi elden ele aktarılır. Bir önceki cümlede bilhassa seçilen “meşale” sözcüğünde olduğu gibi bu imajlar, ayrıca ilham alınan dönemlerin de birer ipucu niteliğindedir. Fakat yukarıda da belirtildiği üzere bu simgeler, zamanla elden düşer ve anı daha iyi tanımladığı düşünülen başka ifadelere dönüşür. Bu türden döneme idealleşen

düşünceler, her zaman genele yönelik olmadığı gibi, bazen de modern insanın bu dalgalanmalara karşı kullandığı bir sığınak da olur. Daha sarıh bir ifade ile örneğin, memleket milliyetçiliği yapan bir kimse için doğduğu veya ait olduğu memleket çoğunlukla herkesçe kabul edilebilecek “dürüstlük, vatanperverlik ve toplumuna göre dindarlığı”, yani iyi olan her şeyi kapsar haldedir. Onu bu ayrımı yapmaya sevk eden âmil ise insanın zaman üzerinden yaşattığı bir tür “trendleştirme” huyuna karşı mevkiini sağlamlaştırmak adına geliştirdiği bir savunma mekanizmasıdır. Bu “trendleştirme” huyu, Batıda bir “nevi öz benliğine” dönüş olarak algılanabilecek eski Yunan tanrılarına atıfta bulunan film ve dizi kahramanlarında ve dolayısıyla geçmiş dönemle şimdi arasında kurulan ideal bağında da karşımıza çıkar.

Fakat tarih boyunca bakıldığında, zamanın ve insanın bu huyuna rağmen eskitilemeyen imajlar da vardır ve Kudüs burada çok önemli bir yere sahiptir. Zira bu şehir hem İslam öncesi hem İslam sonrası dünyada inançların kutsallık açısından müstereği ve merkezi olmuştur. Onun İslam’ın ilk kiblesi ve en önemli üçüncü mescidine kucak açmış olmasının yanı sıra Kiyamet Kilisesi gibi Hristiyanlar açısından kutsal olan mabetlere sahip olması da, Dante ve Papa VI. Paul’un deyişleriyle orayı “bir barış şehri ve evrenin merkezi” kılar. Fakat Batı’da modernleşme sürecinde yaşanan, dinin sosyal ve hatta kişisel hayattan sökülüp atılması, Kudüs’ün işgali hususunda bazılarını ciddi bir umarsızlığa götürmüş ve iki farklı dönemi hatırlatması bakımından misal verilen Dante ve Papa VI. Paul’un anlayışından ne kadar uzağa düşüldüğünü de göstermiştir. Buna rağmen, Rachel Corrie ve Vittorio Arrigoni gibi hakiki kahramanlıklar içeren öznel çabalar kesinlikle göz ardı edilmemeli ve Batı’da da bu duyarlığa sahip ruhların varlığı memnuniyetle hatırdâ bulundurulmalıdır.

İslam dünyasında ise bu umarsızlığı Toynbee’nin modernleşme karşısında Müslümanlara biçtiği rolle -bir noktaya kadar- açıklamak mümkündür. Toynbee’ye göre Müslümanlar ya Herodianlığı yani karşılaştığı güce tâbi olarak onu taklitle var olmayı seçecek yahut da ahlını muhafaza pahasına gün geçtikçe kapalılaşan ve dünyanın ilerlemesine hiçbir katkıları olmayacak Zealotluğa üstlenecektir. İlâveten Herodianlık da bir itaat ve taklit mekanizması olduğundan Modern

dünyanın ilerleyişine özgün hiçbir katkıda bulunmayacaktır. Bu tanımlamalardan hareketle, Sisi öncülüğünde Mısır'ın ve Arap dünyasının Herodianlığı seçtiğini söylemek tabii olacaktır. Fakat Filistin halkına geldiğimizde, Toynbee'nin bu iki önermesi karşısında Aliya İzzetbegoviç'in İslam anlayışı daha sağlıklı bir açıklama getirmektedir. Aliya'ya göre İslam, Batı'da karşılığı olan dindarlıktan -ki ona göre bu bir tür spiritüalizmdir- farklıdır. Mesela Yahudilikte inancın pratiğe dökülüp dökülmemesi ayrımı kişinin söz konusu inancı bir tür etnik kimliğe indirgemesiyle sonuçlanırken, İslam, üçüncü bir yol olarak, pratiğe dökülüp dökülmemesini bir takva konusu olarak kabul eder ve bu sayede inananlarını her halükârda kapsayıcıdır. Ve bu açıdan incelendiğinde Filistin halkının direnişi Toynbee'nin önermelerinin zeyrinde bir anlama sahiptir. Ayrıca Kudüs'ün, diğer dinlerin de kutsallarını barındırmasının yanı sıra, Kubbet-üs Sahra'nın burada bulunması bazı âlimlerce kutlu Mirâç yolculuğunun simgesi olarak yorumlanmış ve işgale kadar Müslümanların oradaki hâkimiyetinin de göstergesi olmuştur.

Yukarıda modernleşme süresince Batı'da değişen “din/inanç” anlayışı ile ilgili söylenenler ışığında, Kudüs şehri üzerinde kurulacak her tür tahakkümün, zamana ve onun kutsallara yönelik hoyrathlığına karşı duran tek anlayış olan İslam'a hükmetmek anlamına geldiği görülecektir. Ve ne yazık ki Osmanlı hâkimiyetinden çıktığından beri sürgünlerin, açlıkların ve ölümlerin yağlı bir urgan gibi gün geçtikçe boğazını daha bir kuvvetle sardığı Filistin halkı, Evs ve Hazrec kabilelerinin, yani Ensar'ın asil yalnızlığına mahkûm haldedir.

Fakat gün gelip Âdil-i Mutlak ve Gâlib-i Mutlak Allah (cc) onların bu direnişini en aziz bir makam ile mükâfatlandırıncı inşallah Kudüs hakikat savaşının da kazanılmaya başlandığı merkez olacaktır.

VI. GÜN

YAS kente çıplak,
kara bir kamçı gümbürtüsüyle düştüğünde
artık hazirandır ayların en acımasızı

ey bilânihâye kanla irkilen toprak
burada başlamamış mıydı İsra, o kutlu gece?
sokakların ak mezar taşlarının yalnızlığı

nasıl olmasın el hak!
başında altın tacı lağvedilmiş bir ece
kalbinde, döğüşmeye usanmayanların sancısı

kim demiş sana ey şanlı Kudüs yalnızsın diye
“*fitrat değişir sanma bu kan yine o kandır*”